

கர்ணன் நாலாங்கட்ட ஈழப்போரின் யுத்த சாட்சிகளில் ஒருவர். நாலாங்கட்ட ஈழப்போர் உயிருள்ள வெளிச்சாட்சிகள் இன்றி நடத்தி முடிக்கப்பட்டது. சக்திமிக்க அரசுகளின் சற்றலைற் கமராக்களைத் தவிர வேறெந்த வெளிச்சாட்சிகளும் அங்கிருக்கவில்லை. மற்றவையெல்லாம் யுத்த களத்தில் நின்ற உட்சாட்சிகளே. இதில் ஒரு தரப்பு வெற்றிக் களிப்பினால் தன்னிலை மறந்து தனது செயல்களைத் தானே தனது கைபேசி கமராக்களால் புதிந்து வைத்திருக்கிறது. மற்றத் தரப்பு தியாகிகளும், கைதிகளும், அகதிகளும் ஆகியது. இவர்களின் மத்தியிலிருந்தே கர்ணன் உருவாகினார். பெரும்போக்காகவுள்ள யுத்த சாட்சியத்தி லிருந்தும் அவர் துலக்கமாக விலகிச் செல்கிறார். ஆனால், ஒரு முழுமையான யுத்த சாட்சியம் என்று வரும் போது அதன் தவிர்க்கப்படவியலாத ஒரு கூறாக அவர் காணப்படுகிறார்.

இவரையும், இவரைப் போன்றவர்களையும் இணைத்து உருவாக்கப்படும் ஒரு முழுமையான யுத்த சாட்சியமே விஞ்ஞான பூர்வமானதாகவும், அனைத்துலகக் கவர்ச்சிமிக்கதாகவும் அமையும். அதுதான் தமிழ்த்தேசியத்தின் ஜனநாயக மற்றும் தார்மீக அடித்தளத்தைப் பலப்படுத்தும். தமிழர்களின் மீட்சிக்குத் தேவையான அனைத்துலக அங்கீகாரத்தைத் துரிதப்படுத்தும்.

- நிலாந்தன்

ஈசு குமீவரா கிருந்த வீடு

சிறுகதைகள்

டீயா. கர்ணன்

சேதுவேரார் இரந்த வீடு

- ஈரன்

சேதுவேரார் இரந்த வீடு PARIS

13.05.2012

யோ. கர்ணன்

பரீஸ் அறிவாலயம்

புத்தகசாலை

7 - RUE - PERDONNET

75010 - PARIS - FRANCE

TELE - 0144720334

FAX - 01 44720335

சேகுவேரா இருந்த வீடு
(சிறுகதைத் தொகுப்பு)
யோ. கர்ணன்®

Che guvera irundha veedu
Yo. Karnan®

First Edition : February 2012

Pages : 128

Price : 80/-

வடலி வெளியீடு

டி 2/ 5, டி.என்.ஹெச்.பி, தெற்கு சிவன் கோயில் தெரு,

கோடம்பாக்கம், சென்னை 24

தமிழ்நாடு : +91 97892 34295

கனடா : +16 478963036

மின்னஞ்சல்: sales.vadaly@gmail.com

அட்டை வடிவமைப்பு : விஜயன்

நூல் வடிவமைப்பு : சத்யன்லே-அவுட்

யோகநாதன் முரளி

என்ற இயற்பெயரைக்கொண்ட
யோ.கர்ணன், கவிதை, சிறுகதை,
குறும்படம் என்று படைப்பிலக்கியத்தின்
பல்வேறு தளங்களிலும் தொடர்ச்சியாக
இயங்கி வருபவர். தற்போது
யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கிறார். ஏற்கெனவே
தேவதைகளின் தீட்டுத் துணி என்ற
சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்திருக்கிறது.
மின்னஞ்சல் yo.karnan@yahoo.com

நன்றி

ஆறுமுகம் மாஸ்ரர் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
மார்ஸல் கருணாகரன்
ராதேயன் நிலாந்தன்

உள்ளே...

திரும்பி வந்தவன்.....	7
தமிழ்க் கதை.....	17
திரும்பி வந்தவள்	27
கதை கதையாம் காரணமாம்	34
அரிசி	42
சீட்டாட்டம்	48
வேதாளத்திற்கு சொன்ன கதை.....	55
சோசலிசம்	67
பாலையடிச்சித்தர்.....	74
பாவமன்னிப்பு.....	86
சேகுவேரா இருந்த வீடு.....	99
ஐயனின் எஸ்.எல்.ஆர்.....	109
இரண்டாவது தலைவர்.....	118

திரும்பி வந்தவன்

வெட்கத்தை விட்டிட்டு உண்மையை சொன்னாலென்ன... அம்மாஇதைச் சொல்லேக்களனக்குபெரியசந்தோசமாயிருந்தது. ஏதோ இவ்வளவு நாளும் இந்த ஒரு சொல்லுக்காகவே காத்திருந்து, அது இப்பதான் அம்மாவின்ர வாய்க்குள்ளயிருந்து வெளியில் வருது என்ற மாதிரியான ஒரு சந்தோசம். எனக்கு ஒரு நிமிசம் என்ன செய்யிறதென்டே தெரியேலை. இது மட்டும் பாக்கியராஜ்சின்ர பட சிற்றிவேசனாக இருக்க வேணும், இந்த கணத்தில இளையராஜாவின்ர மியூசிக்கில இரண்டு வரிசையில் இருபது பொம்பிளையன் கையில் பூத்தட்டோட ஒரு பரத நாட்டிய ஸ்ரெப் எடுக்க, பின்னணியில ஒரு கிராபிக்ஸ் தாமரை வரும். அதுக்குள்ளயிருந்து நானும், கச்சை கட்டிக் கொண்டு என்னை கலியாணம் கட்டப் போற பொம்பிளையும் வந்திருப்பம்.

என்னயிருந்தாலும் இந்த விசயத்தில ஆம்பிளையன் பிடி குடுக்கக்கூடாது என்றது என்ர நிலைப்பாடு. அம்மா கேட்ட உடனேயே ஓமென்றால், ஏதோ இவ்வளவு நாளும் இதுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருந்தது மாதிரியாகிவிடும். அது என்ர இமேஜையும் பாதிக்கும். கொஞ்ச நாள் இழுத்து அம்மாவை நாலு இடத்துக்கு ரெலிபோன் கதைக்க வைக்க வேணும். சவிசில இருக்கிற மூத்த அண்ணரும், கனடாவில இருக்கிற சின்னண்ணரும் நடுச்சாமத்தில ரெலிபோன் அடிச்ச, ஏன் இப்பிடி விசரன் மாதிரியிருக்கிறாய். பாத்திருக்கிற இடம் நல்ல இடம். குழப்பாமல் செய்' என்று சொல்ல வைக்க வேணும். இதுகளில எல்லாம் எனக்கு இஷ்டமில்லை. 'ஏதோ வற்புறுத்தறியள். உங்கட ஆசைக்கு குறுக்க நான் நிற்கயில்லை' என்ற மாதிரியான சிற்றிவேசனை ஏற்படுத்திப் போட்டு கலியாணத்தை கட்ட வேண்டியதுதான்.

இந்த கலியாண பேச்சையெடுத்தது சவிசிலயிருக்கிற மூத்த அண்ணர்தான். ஒரு நாள் கதைக்கேக்க அம்மாவுக்கு

சொல்லியிருக்கிறார். 'அவனும் திரும்பி வந்து நிற்கிறான். முதலொரு கலியாணத்தை செய்து வைப்புகோ. ஆறுதலாயிருக்கும்' என்று. இந்த காலத்தில தமிழீழத்திலயே 'திரும்பி வந்து நிற்கிறான்' என்றால் இரண்டு அர்த்தம். ஒன்று, வெளிநாட்டிலிருந்து லீலியோ விசா முடிஞ்சோ வந்து நிற்க வேணும். அல்லது ஆமியிட்ட சரணடைஞ்சு புனர்வாழ்வு முகாமிலிருந்து வந்திருக்க வேணும். நான் இரண்டாவது ரைப்.

அண்ணர் என்னோட இதொன்றும் கதைக்கயில்லை. எப்பிடியிருக்கிறாய் என்று நாலைஞ்சு சுக விசாரிப்புக்கள் விசாரிச்சிட்டு, முள்ளிவாய்க்கால் கதைகளைத்தான் விடுத்து விடுத்து கேட்டார். இருவருக்குமிடையிலான முக்கிய உரையாடல் கீழ்வருமாறு இருந்தது.

"என்ன.. கடைசிக்கட்டத்தில் ஒரு லச்சம் சனம் செத்திருக்குமே?"

"நான் சரியாக என்னயில்லை.."

"ம்.. அது சரி.. பாகிஸ்தான் ஆமியும் வந்து சண்டை பிடிச்சதாமே.."

"ஆ.. அப்படியே.."

"ஏன் உனக்கு தெரியாதே.."

"இல்லை.."

"எல்லாச் சனமும் சொல்லுதுகள்.. சிலது கண்டுமிருக்குதுகளாம்.."

"நான் காணயில்லை.."

"அது சரி.. அதைவிடு.. இவர்.. உங்கிட ஹெட்மாஸ்டர் எங்க... இருக்கிராறோ... இல்லையோ?"

நான் சிரிச்சன். அண்ணர் என்ன நினைச்சார் தெரியாது. "சரி.. அம்மாவிட்ட ஒரு விசயம் சொல்லியிருக்கிறன். அம்மா கதைப்பா" என்று முடித்தார். எல்லா அண்ணன்மாரும் இப்பிடித்தான். இதுகளுக்கு மட்டும் அண்ணிமாரை கூப்பிடுவினம். பிறகு அண்ணி கதைச்சா. அவ மிக மிக முக்கியமான கேள்வியொன்றை கேட்டார்.

"அது சரி.. நீர் அங்கயிருக்கேக்க ஆரையேனும் லவ்கிப் பண்ணின மாதிரி?"

வலு அவசரமாக மறுத்து விட்டேன். இதென்ன கண்ணாவி. நான் அங்க லவ் பண்ணவே போனனான். நான் போனது தமிழீழம் பிடிக்க. இதுக்குள்ள நானிருந்த பிரிவும் அப்பிடி. றோட்டில ஒரு பொம்பிளையோட கதைச்சாலே ரட்ணம் மாஸ்ரரின்ர ஆக்கள் வந்து நிற்பாங்கள். இந்த நாளில இத்தனை மணிக்கு இந்தக்கடைக்கு முன்னால இன்ன ஆளோட இவ்வளவு மணித்தியாலமும் இவ்வளவு நிமிசமும் கதைச்சனீர் என்றொரு

அறிக்கையை வாசித்து காட்டி வாகனத்தில் கொண்டு போயிடுவினம். கடாபியண்ணை எங்களை அவ்வளவுகட்டுப்பாடாகத்தான் வைச்சிருந்தவர். பிறகு கடாபியண்ணை லவ் பண்ணி கலியாணம் செய்ததுக்குப் பிறகுதான் கொஞ்சம் கட்டுப்பாடு தளர்ந்தது. இந்த ரைம் கன பொடியன் லவ் பண்ண வெளிக்கிட்டினம். எனக்கும் ஒரு றூட் ஓடினது உண்மை.

எனக்கு ஆரம்பத்தில் பயமாகத்தானிருந்தது. என்னயிருந்தாலும் குடும்ப உறவுகள், ஆசாபாசங்களால எங்கட இலட்சியப்பாதைக்கு தடங்கள் வரக் கூடாது என்றொரு விசயத்தை வடிவாக விளங்கப்படுத்தியிருக்கினம். பிறகும் ஒரு சஞ்சலம். ஏன் எங்கட தலைவர் லவ் பண்ணித்தானே செய்தவர். அவர் லவ் பண்ணி கலியாணம் செய்ததால தன்ர இலட்சியப்பாதையில் தளம்பினவரே. இல்லைதானே... பிறகு கிட்டுமாமா, பொட்டம்மான், தீபண்ணை என்று பெரியபெரிய ஆட்கள் எல்லாம் லவ் பண்ணித்தானே செய்தவையன். அதைவிட கனபேர் ஒரு பொம்பிளையில் விருப்பம் வந்தால் போய் தலைவரிட்ட சொல்லியிருக்கினம். தலைவர் அவையனை கூப்பிட்டு விசயத்தை கேட்க, தலைவர் கேட்டிட்டாரே என்று அவையனும் ஓம்பட்டு செய்திருக்கினம். ஆக எப்படியோ எல்லாம் ஒரு லவ்தானே.

ஜெயசிக்குறு சண்டை நேரம். எங்கட லைனுக்கு பக்கத்தில் சிறுத்தைப் படையணி பெட்டையளிர்ர லைன். அதில ரோமியோ ஐம்பத்தியொன்பதாவது பொசிசனில நட்சத்திரா நட்சத்திரா என்றொரு பெட்டை நின்றா. அவவுக்க என்னட்டயிருந்த புது டபின் குப்பியில ஒரு குப்பி, ஒரு ஓரிஜீனல் வரிசேட், தலைவரிர்ர படம் போட்ட நோட்புக், அப்பப்ப நாங்கள் செய்யிற சாப்பாடெல்லாம் குடுத்தன். அவவும் நான் குடுத்த நோட்புக் ஒற்றையில் கடிதம் எழுதி குடுத்து விடுவா.

எனக்கும் சிறுத்தைப் படையணிப் பெட்டைக்கும் லிங் இருக்கிறதைப் பார்த்து விட்டு கன பொடியன் எனக்கு அடவைஸ் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டினம். எல்லாத்துக்கும் காரணமிருந்தது. அந்தநேரம் பரவலாக ஒரு கதையடிப்பட்டது. இப்பிடித்தான் சிறுத்தைப் பிரிவில் இருந்து விலத்தின ஒரு பெட்டையை ஒருத்தர் கலியாணம் செய்திருக்கிறார். பெட்டையை சரியான கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறார். பொறுத்துப் பொறுத்துப் பர்த்த பெட்டை ஒரு நாள் புருசனை வீட்டுக்குள்ள கூட்டிக்கொண்டு போச்சதாம். அது ஒரு ஓலை வீடாம். கொஞ்ச நேரத்தில் செத்தையை பிரிச்சுக் கொண்டு புருசன் வெளியில வந்து விழுந்தானாம்.

சிறுத்தைப் படையணியில எல்லாருக்கும் கராட்டி பழக்குவினம். அனேகமாக எல்லாரும் பிறவுன் பெல்ட்டோ, பிளக் பெல்ட்டோ வாங்கியிருப்பினம். ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டு கடைசியில செத்தையை பிரிச்சுக் கொண்டு வந்து விழ வேண்டாம் என்று எல்லாச் சினேகிதப் பொடியனும் சொல்லிச்சினம். என்னயிருந்தாலும் நட்சத்திராவில் ஒரு நளினத்தைக் கண்டன்.

அடுத்த கிழமை லீவில் போனவன்தான். திரும்பி வரவில்லை. பிறகு ஆரோ சொல்லிச்சினம், ஊரில் யாரையோ கலியாணம் செய்து கொண்டு இருந்திட்டான் என. எனக்கும் அது பெரிசாக படயில்லை. அதோட தலைவர், கிட்டுமாமா, பொட்டம்மான் விசயத்தை விட்டிட்டன். கலியாணம் செய்யிறதென்றால் அது தமிழீழம் கிடைச்ச பிறகுதான் என்ற முடிவோட இருந்திட்டன்.

அப்பதான் எனக்கும் இன்னும் ஆறு பேருக்கும் பிரிவு மாற்றம் வருது. அதுவும் காவல்துறைக்கு. எனக்கென்றால் துப்பரவாக விருப்பமில்லை. இப்பிடியொரு முக்கியமான பிரிவில் இருந்திட்டு காவல்துறைக்கு மாற்றதென்றால் ஆருக்குத்தான் மனசு வரும். நாங்கள் நடேசன்னையோட நிற்க வேணுமாம்.

நான் அரை மனசோட போனன். நடேசன்னை நல்லாக கதைச்சார். நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடத்தில்தான் அவரும் படிச்சிருக்கிறார். இது மட்டும் காணும். மற்ற எல்லாரையும் விட அவருக்கு என்னில விருப்பம் வந்திட்டுது. எனக்கு ஒரு முக்கிய பொறுப்பு தந்தார். காவல்துறையிட்ட வாற குற்றக் கேசுகளை விசாரிச்ச முடிய தண்டனை குடுக்கிற இடத்துக்கு நான்தான் பொறுப்பு. சிலருக்கு ஆறுமாதம் ஜெயில் வரும். சிலருக்கு ஒரு வருசம் இரண்டு வருசம் வரும். ஏன் ஐஞ்சாறு வருசம் இருக்கக்கூடியளவு குவாலிக்கேசனோடயும் சிலர் வருவினம். சிலதுகள் மண்டைக் கேசுகள்.

விஜயகாந்தினர் அகராதியில் மன்னிப்பென்ற சொல்லுக்கே இடமில்லாதது மாதிரி இதுக்குப்பிறகு என்ற அகராதியில் லவ் என்ற சொல்லுக்கு இடமில்லாமல் போயிற்றுது. என்ற வேலை அப்பிடி. நான் ஒரு லவ் பண்ண வெளிக்கிட்டால் அது என்ற இமேஜை பாதிக்கும். இப்ப நான் வலு கண்டிப்பான அதிகாரி. கடமைக்கு முன்னால ஆசாபாசங்களிற்கு இடமில்லை. இப்ப நான் போய் இறங்க, முகாமில் இருக்கிற எல்லாரும் நடுங்குவினம். சினிமாவில் இருக்கிற ஹீரோக்கள் தங்களுக்கென்று சில ஸ்ரைலுகளை வைச்சிருப்பினம். அது எல்லாப்படத்திலயும் வரும். அது மாதிரி என்னட்டயும் சிலது இருந்தது. அதிலயும் எல்லாரும் சொல்லிக் கொள்ளுறது, என்ற விசாரணை முறையை. சில கேசுகளை நானும் விசாரிச்சிருக்கிறன். எல்லாமே பெரிய கேசுகள்தான். இனி ஆள் தப்ப ஏலாது, மண்டைதான் என்று சம்பந்தப்பட்டவர் உணரக்கூடிய மாதிரியான ஒரு சிற்றிவேசனை உருவாக்கிப் போடுவன். ஆள் வெருண்டு போய் இருப்பார். இப்ப ஆளை விசாரணைக்கு எடுப்பன். மேசையில வலு முக்கியமான அலுவல் செய்யிறது மாதிரி பாவனை பண்ணிக்கொண்டு இருப்பன். விசாரணைக்கு வந்தவன் படபடத்துக் கொண்டிருப்பான். அஞ்ச நிமிசம், பத்து நிமிசம், பதினைஞ்ச நிமிசம், இருபது நிமிசமாகும். வந்தவனுக்கு பொறுக்க ஏலாமல் போயிடும். அவ்வளவு பதற்றம். இப்ப நான் என்ற பிஸ்டலை எடுத்து மகசீனை கழற்றி ஒரு ரவுண்டை

அவனிட்டக் குடுப்பன். நாளைக்கு திருப்பியும் கூப்பிடுவன். உண்மையைச் சொல்லுறதென்டால் இந்த ரவுண்டைக் கொண்டுவர வேண்டாம். இல்லையென்டால் இந்த ரவுண்டைக் கொண்டு வா. நாளைக்குத்தான் உன்ர கடைசி நாளாக இருக்கும்.' என்று முடிக்க அனேகமாக ஆள் எல்லாத்தையும் சொல்லி விடுவான்.

இப்பிடியிருந்த என்ற இமேஜை ஒரு லவ் பண்ணி உடைக்க விரும்பயில்லை. எனக்கு வயசு வந்தால் இயக்கம் கட்டி வைக்கும்தானே என்று யோசிச்சன். இப்ப அண்ணியிட்ட இதுகளை சொல்லிக் கொண்டிருக்க ஏலாது. சிரிச்சப்போட்டு, அப்பிடியொன்றும் இல்லை என சும்பினாக முடிச்சன். அண்ணியும், அதுதானே.. அங்கயிருந்தால் கட்டுப்பாடகத்தானே இருப்பியன். எதுக்கும் கேக்க வேண்டியது எங்கட கடைமைதானே' என்றா.

அம்மாவும் பத்து நான் அமுசடக்கமாக இருந்து நாலைஞ்ச புறோக்கர்மாரைப் பிடிச்ச ஒரு பெட்டையை கண்டுபிடிச்சிட்டா. கரவெட்டிப் பெட்டை. நல்ல நிறம் குணமான பெட்டையாம். தகப்பன்காரன் மில் வைச்சிருக்கிறானாம். இதுக்குப் பிறகுதான் எனக்கு விசயத்தைச் சொன்னா. உடனே ஓமென்டக் கூடாது தானே. கஸ்ரப்பட்டு முகத்தை ஒரு மாதிரியாக்கி சொன்னன் 'இப்ப மனுசன் இருக்கிற நிலமையில இதுதான் குறைச்சல்..'

எனக்கு தெரியும், இந்த ஒரு வசனம் அம்மாவின்ரயும், அண்ணரின்ரயும் வேகத்தைக் குறைக்காது. தேவையென்றால் அம்மா இரவு அண்ணரிற்கு ரெலிபோன் அடிச்ச அவன் அவ்வளவு இஸ்ரப்படுறான் இல்லைப் போல.. நீ ஒருக்கால் கதைச்ச விடு..' என்று சொல்லுவா. அண்ணரும் நடுச்சாமத்தில ரெலிபோன் அடிச்ச. நித்திரையோ..' என்று கேட்டு விட்டு விளக்கம் தருவார். அதுக்குப்பிறகு ஓம் படலாம்.

அன்றிரவு நல்ல நல்ல கனவு வந்திது. கனவில் இன்ரஸ்டிங்கான சில சீனுகள் ஓடிச்சது. இதில கன்றாவி என்னவென்றால், பிறகு யோசிச்சப்பார்க்க, சில சீனுகளில் வந்தது நயன்தாரா மாதிரியுமிருக்குது. நட்சத்திரா மாதிரியுமிருக்குது. முன் வீட்டுப் பெட்டை மாதிரியுமிருக்குது. ஆர் என்று மட்டுக்கட்டேலாமல் இருக்குது. எவ்வளவோ யோசிச்சப்பார்த்தும் சரி வரேலை. மூன்று முகமும் மாறிமாறி வருது. கடைசிவரை கரவெட்டிப் பெட்டையின்ர முகமும் வரயில்லை. ஆரென்று உறுதியாக தெரியவுமில்லை. இந்தப்பிசகில மண்டையை உடைச்சக் கொண்டிருக்கத்தான் இன்னொரு பிரச்சனையையும் யோசிச்சன்.

எல்லாம் சரி, கலியாணம் கட்டிப் போட்டு போகேக்க ஒரு சின்ன எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இருக்கிறது நல்லதுதானே. எனக்கு கனகாலமாக பேப்பர் வாசிக்கிற பழக்கமிருக்குது. நான் வாசிக்கிற வாராந்த பேப்பருகள்

எல்லாத்திலயும் மருத்துவரை கேளுங்கள் என்பது மாதிரியான ஒரு பகுதி தவறாமல் வரும். அதில கனபேர் இந்தப் பிரச்சனையைத்தான் கேட்டெழுதுவினம். எனக்கு பதற்றமாயிருக்குது. என்ன செய்யலாமென்று. கலியாணம் செய்ததுக்க பிறகு நனும் மருத்துவரைக் கேளுங்கோ பகுதிக்க எழுதிக் கொண்டிருக்க ஏலாது. முதலே சின்ன எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இருந்தால் பதற்றம் வராது என்று யோசிச்சன். ஊரில இருக்கிற சினேகிதப் பொடியளும் என்ற நிலைப்பாட்டை ஆதரிச்சதுடன் ஊக்கப்படுத்தி அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்து தந்தினம்.

இப்படியான சிற்றிவேசனிலதான் நான் கொழும்பு போனன். இப்பிடி பதற்றம் தணிக்கிற ஐடியாவோட கொழும்பு போய் அடிபட்ட ஆக்களுக்கு ஓரளவு தெரிஞ்சிருக்கும். நீர்கொழும்பு சமாதரி, கொச்சிக்கடை கலா, வத்தாளை சாந்தி என்ற பெயருகளையும் ஆட்களையும். நானும் பதற்றத்தை தணிக்கிற ஐடியாவோட எல்லா இடமும் போய் வந்தன். உண்மையைச் சொன்னால், இதில சில இடங்களுக்கு போனால்தான் பதற்றமேகூடும். இந்த கண்ணாடிகளை கரவெட்டிப் பொம்பிளை தரப்பிற்கோ வேற ஆக்களுக்கோ சொல்ல மாட்டியன் என்ற நம்பிக்கையில்தான் சொல்லுறன்.

இந்த வத்தளை சாந்தி என்டவவுல எனக்கு அவ்வளவு இன்ரஸ்ற் இல்லாமல் போயிற்றுது. அவவுன்ர ஏஜ் ஒரு காரணமாகயிருக்கலாம். அவையன் தொழிலில நல்ல எக்ஸ்பீரியன்ஸ்சான ஆக்கன்தானே. என்ற மனசில ஓடிய லைனை பிடிச்சிட்டா. ஒரு நாள் அவதான் கேட்டா, தான் இல்லையென்டாலும் பரவாயில்லை. தனக்குரிய கொமிசனை தந்தால் வயசு குறைந்த ஒரு பெட்டையை அரேஞ் பண்ணித்தாறன் என்று. பணம் பாதாளம் மட்டும் பாயும்தானே. அவ ஆயிரத்து அய்நூறு ரூபா கேட்டா. நான் இரண்டாயிரம் குடுத்து வடிவான பெட்டையை கொண்டு வரச் சொன்னன். இப்பிடி வந்தவன் ஆள் வயசில மட்டும்தான் சின்ன ஆள். மற்ற ஒன்றிலயும் சின்ன ஆள் இல்லை.

இப்பிடியான வேலையளுக்கென்று பொலீஸ் பிசகில்லாத லொட்சுகன் இருக்குது. கன விசயத்துக்கு பெற்றா பேமஸ் மாதிரி இதிலயும் அதுவும் மருதானையும் பேமஸ். மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் வலு சிப்பான லொட்ச் ஒன்று இருக்குது. அதினர் ஓனர் ஒரு தமிழனாம். மனேச்சர் கிழவனும் தமிழன்தான். ஒரு முறை அங்க போய்வர முன்னூறு ரூபா. ஒரு முறை என்றது பதினைந்தோ இருபது நிமிசம். இதுக்கு மேல அங்க வாற பொம்பிளையன் தங்க மாட்டினம். ஏனென்றால், இப்படியான இடத்துக்கு வாறவை தொழிலில நல்லா அடிபட்டவையன்தான். நிறைய ஆம்பிளையன் இந்த லொட்ச்சினர் வாசலில காத்துக் கொண்டு நிற்பினம். ஆரும் ஒருத்தனோட போயிற்று வாற பொம்பிளையை கூட்டிக் கொண்டு திரும்பி உள்ளுக்கு போவினம். அவளும் அவனை வெட்டிப் பொட்டு இவனோட போய்டுவான்.

இப்பிடித்தான் இந்த லொட்ச்சுக்கு சினேகிதன் ஒருத்தனோட ஒரு முறை வந்தன். ஒரு வடிவான பெட்டையைக் கொண்டு ஒருத்தன் வந்தான். இந்தப் பிள்ளையெல்லாம் ஏன் இந்தத் தொழிலுக்க வந்திது என்று நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு நிற்க, இருபது நிமிசத்தில் வந்திடுவான்தானே நாங்கள் அரேஞ் பண்ணுவம் என்று சினேகிதன் சொன்னான். ஒரு பதினைஞ்சு நிமிசத்தில் வெளியில வந்த பெட்டையினர் கையை எங்களுக்கு முன்னுக்கு நின்ற ஒருத்தன் எட்டிப்பிடித்தான். அவன் அவனோட போயிற்றான். அது முடிய அவனினர் சினேகிதன், சினேகிதனர் சினேகிதன் என்று மாறிமாறிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். நான் அந்த இடத்தில் நின்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தன். அஞ்சாவது ஆள் போக காறித்துப்பிப் போட்டு வந்திட்டன்.

வத்தளை சாந்தி அனுப்பின பெட்டையோட அந்த லொட்ச்சுக்கு போனன். கவுண்டரில இருந்த கிழவனோட கண்ணடிச்சக் கதைச்சான். பிறகு எட்டாம் இலக்க அறைக்குள்ள உள்ளட்டான். நான் கவுண்டரில காசைக் குடுத்திட்டு அறைக்குள்ள போக அவன் அங்க ரெடியாக நிற்கிறான். பத்து நிமிசத்தில் வெளியில வர, கவுண்டரில வைச்சே ஒருத்தன் அவனினர் கையைப் பிடிச்சான். பத்து நிமிசம் என்னோட இருந்தவன். கையை நீட்டி ஆயிரம் ரூபா வாங்கினவன். எனக்கு ஒரு சொல்லுச் சொல்லாமல் திரும்பியும் எட்டாம் இலக்க அறைக்குள்ள போனான்.

இந்தச் சம்பவத்திற்கு பிறகுதான் யோசிச்சன். என்னயிருந்தாலும் எங்கட தமிழ்ப்பெட்டையனினர் நளினத்துக்கும் பல்வியத்துக்கும் முன்னால இதுகள் எல்லாம் கால்தாசி. அவையளும் காசுக்கு வாற ஆக்கன்தான். ஆனால் அதிலயும் ஒரு டீசன்ட் ரைப் இருக்குதுதானே. அதுவும் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா என்று தமிழீழ மைப்புக்குள்ள உள்ள பெட்டையன் என்றால் வலு எழுப்பமாகத்தானிருக்கும். என்னயிருந்தாலும் இவையன் அன்னியர்தானே. அதுதான் இப்பிடி கேவலம் கெட்டதனமாக நடக்கினம். எப்பிடியாவது ஒரு அசல் தமிழ்ச்சியை பிடிக்க வேணும் என்ற வேகத்துடன் நாலு சினேகிதப் பொடியளுக்கு ரெலிபொன் அடிச்சன். இப்பிடி அடிச்சதில்தான் ஒருவன் சுடலையை அறிமுகப்படுத்தி வைச்சான். சுடலை வவுனியாவில இந்த வேலையளுக்கென்று லொட்ச்சு வைச்சிருக்கிறான்.

ஒரு மத்தியானம் சுடலையை சந்திச்சன். சந்திச்ச உடனே சுடலை கேட்ட முதல் கேள்வி “தம்பி உனக்கு கிளிநொச்சிப் பெட்டை வேணுமா.. முல்லைத்தீவுப் பெட்டை வேணுமா.” எனக்கென்றால் உச்சந்தலையில் ஆரோ அடிச்சது மாதிரியிருந்தது. இதென்னடா, கொழும்பு மாதிரித்தான் இஞ்சயும் வந்திட்டுதோ. இப்ப இஞ்ச வலு மோசம் என்று சனம் கதைக்குதுதான். ஆனால் கொழும்பு அளவுக்கு

சேகுவோ இருந்த வீடு

மோசமாக இருக்குமோ? நாங்கள் இருக்கேக்க எவ்வளவு கொன்றோலாக வைச்சிருந்தம். மெனுக்கார்ட்டைப் பார்க்காமலேயே கிளிநொச்சி என்று ஓடர் பண்ணினேன்.

சுடலை என்னை ஒரு அறைக்குள்ள இருத்திப் போட்டு என்னட்டயே ஒரு ஐநூறு ரூபா வாங்கிக்கொண்டு போனான். அரைமணித்தியாலம் வெயிற் பண்ணுங்கோ ஆளை கொண்டு வாறன் என்று போனவன் முக்கால் மணித்தியாலத்தால தனியாக வந்தான். எனக்கு பத்திக் கொண்டு வந்தது. என்ற முகம் ஓடிக் கறுத்ததையெல்லாம் கவனிக்கிற நிலைமையில் அவனில்லை. அவ்வளவு வெறி. எனக்குப்பக்கத்தில் வந்திருந்து ஒரு குழந்தைப்பிள்ளையைப் போல கேவிக்கேவி அழத் தொடங்கினான். இதென்னடா புதுச் சோலியென்று நினைச்சுக் கொண்டு 'என்னண்ணை.. என்ன பிரச்சனை' என்று விசாரிச்சன்.

இன்னும் பெரிய சத்தமாக அழத் தொடங்கினான். சரி. வெறிகாரனோட கதைச்சு பிரியோசனமில்லை. நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்று பேசாமல் இருந்தன். அமுதபடியே கேட்டான் "தம்பி.. உனக்குத் தெரியும்தானே.. முந்தி எங்கட பெட்டையன் இப்படியே..".

நான் பேசாமல் இருந்தன்.

"பிரபாகரன் இல்லையென்றுதானே இவளுகள் ஆடுறாளுகள்.."

எனக்கென்றால் தலைவிறைக்கத் தொடங்கிச்சது. நான் என்னத்துக்கோ வந்து நிற்க, இந்தக் குறுக்கால போவான் பொலிர்கில் கதைக்கிறான். சரி. அவனின்ர றூட்டிலயே ஓடி வெட்டுவம் என்று "ஓம்" போட்டன்.

"இவையன் யோசிக்கினம்.. பிரபாகரன் இல்லையென்று. நீ என்ன நினைக்கிறாய்.. இருக்கிறாரோ.. இல்லையோ.."

சுடலையின்ர றூட் எனக்கு பிடிபடயில்லை. இவன் ஆரின்ர ஆள் என்றதும் முந்திப்பிந்தி எனக்கு தெரியாது. இப்ப கதைச்சதை வைச்சப்பார்க்க எங்கட ஆள் மாதிரித்தான் தெரியுது. எங்கட ஆள் என்றதும் சுமமா வாயளக்க ஏலாது. இதுக்கள்ளயும் கனக்க பிசகிருக்குது. இப்ப பார்க்கயில்லையோ தலைவர் இருக்கிறாரோ இல்லையோ என்றொரு கேள்வி போட்டிருக்கிறான். இருக்கிறாரென்ற பார்ட்டியோட இல்லையென்று கதைக்க ஏலாது. இல்லையென்ற பார்ட்டியோட இருக்கிறாரென்று கதைக்க ஏலாது. தெரியாதென்றும் சொல்ல ஏலாது. அப்பிடியொரு தமிழன் இருக்கேலாது. தமிழனென்றால் ஏதாவது ஒரு பக்கம்தான் இருக்கலாம்.

நான் சிரிச்சன். அது ஓமென்றும் இல்லாமல், இல்லையென்றும் இல்லாமல், தெரியாதென்றும் இல்லாமல் மூன்றுக்கும் நடுவால போகக் கூடிய மாதிரி இருந்தது. சுடலைக்கு அது திருப்தி.

14

15

"அண்ணை என்னத்துக்கு இப்ப இந்தக் கதையன். எழும்புங்கோ.. நேரம் போகுது. ஆளைக் கொண்டு வாங்கோ.." என்றேன்.

சுடலை என்னையும் தன்னுடன் வரச் சொன்னான். நான் மறுத்திட்டன். கன பெட்டையன் நிக்கினம். நீர் வந்து செலக்ட் பண்ணும் என்றான். நான் வரயில்லை ஒரு கிளிநொச்சிப் பெட்டையை கொண்டு வா என்று அனுப்பினேன். இதொரு சின்னப்பிரச்சனை என்றும், முதலாம் குறுக்குத் தெருவில் இரவு போனால் என்னைப்பிடி என்னைப்பிடி என்று பெட்டையன் மொய்ப்பானுகள் என்றான்.

தமிழ் நளினங்களுடனும் தமிழ்ப் பவ்வியங்களுடனும் தமிழ் வெட்கத்துடனும் வரப் போறவன் எப்படியிருப்பான் என்று கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்திருந்தேன். இனியென்ன நடந்தாலும் இப்பிடியான வேலைகளை கேவலம் கெட்ட கொழும்புப்பக்கம் வைக்கக்கூடாது. எங்கட தமிழீழ மைப்புக்குள்ள இருக்கிற ஏரியாக்களில் வைச்சிருந்தால் மனசுக்கும் ஒரு நிம்மதியாக இருக்கும் என யோசிச்சுக் கொண்டிருக்க, கதவு தட்டிக் கேட்டுது. கதவைத்திறந்தன். சுடலை சிரிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறான். பின்னால இருட்டுக்குள்ள ஒரு உருவம் நிக்ந்து. 'வாங்கம்மா.. ஆள் நல்ல பொடியன்..' என்னை இன்ரடியூஸ் பண்ணிப் போட்டு பெட்டையை உள்ளுக்கு அனுப்பினான். சின்னப் பெட்டை. பொதுநிறம். அப்பிடியே தமிழீழ முகம். பெரிய சந்தோசமாகயிருந்தது. இத்தனை நாளாக காத்திருந்த தேவதை என்னைக் கடந்து போனான். சுடலை என்ற காதுக்குள்ள மெதுவாக "கன காசு குடுத்தப் பழக்கிப் போடதை.. அகதிப் பெட்டையன்தானே.. ஆயிரம் மட்டமாக இருக்கட்டும்.." என்றான்..

சுடலையை அனுப்பிப்போட்டு கதவைப்பூட்டினன். பெட்டை திடுக்கிட்டு என்னைப்பார்த்தான். இதைத்தான் சினிமாப்பாட்டுக்களில் 'மானின் மருட்சி மானின் மருட்சி' என்று எழுதிறவை. சுடலை லேசப்பட்ட ஆளில்லை. புதுப்பெட்டையைத்தான் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

பெட்டைக்கு முன்னால கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் நின்றன். அவன் குனிந்த தலை நிமிராமல் கையைப்பிசைந்து கொண்டு இருக்கிறான். சினிமாவில் முதலிரவு சீனுகளில் வாற நாயகியளின்ர அக்சன் மாதிரிக்கிடக்குது. அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தன். அவன் ஒரு ஸ்ரெப் தள்ளியிருந்தான். ஆகா.. கவிதை.. கவிதை. இதைத்தானே இவ்வளவு நாளும் எதிர்பார்த்திருந்தேன். காசுக்கு வந்தவன்தானென்றாலும் எவ்வளவு நளினம் காட்டுகிறான். பெற்றா மூன்றாம் குறுக்குத் தெரு லொட்சுக்கு வந்தவளுக்கும் இதே வயசுதானே வரும். அவன் என்ன செய்தவன். நான் கவுண்டரில் காசு குடுத்திட்டு றூமுக்கு போக அங்க உடுப்பைக்கழற்றிப் போட்டு நிக்கிறான். கேவலங் கெட்ட சாதியன். இதுக்குத்தான் என்ன நடந்தாலும் எங்கட ஆக்களோடயே முடிச்சிடவேணும் என்றுறது.

சேகுவேரா இருந்த வீடு

16

நான் அவளினர் கையைப் பிடிச்சன். கையை இழுத்து எடுத்திட்டாள். மெல்ல அவளினர் கன்னங்களில் உரசியபடி கேட்டன். "பேர் என்ன..". அவள் ஒன்றும் கதைக்கிறாள் இல்லை. வாயைத்திறந்தாள் தலை வெடிச்சு செத்திடுவாள் என்பது போல, கீழ்ச் சொண்டை பல்லால இறுக்கிக் கொண்டு குனிஞ்சிருக்கிறாள். நாடியைப்பிடித்து முகத்தை எனது பக்கம் திருப்பினன். வலு மூர்க்கமாக தலையை உதறி விடுவித்து மறு பக்கம் திரும்பி விட்டாள்.

எனக்கு அவளினர் வெட்கமும் மருட்சியும் நளிளமும் பிடிச்சிருந்தது. என்னயிருந்தாலும் இப்ப அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்போட பார்க்கிறதென்றால் அது எங்கட கொன்றோல் ஏரியாவில இருந்த பெட்டையளாகத்தானிருக்குமென்று நினைச்சுக்கொண்டு, ஆளை அமத்திப் படுக்க வைச்சன். தமிழ் நளிளத்தை தமிழ் மூர்க்கத்துடன் கொஞ்சினன். அவள் திமிறிக்கொண்டு எழும்பினாள். அவளுக்குள்ள இவ்வளவு பலமிருக்குமென்று நான் நினைக்கயில்லை. எழும்பின வேகத்துக்கு கட்டிலில இருந்து குதிச்சு இறங்கிவிட்டாள். அவளினர் முகத்தில் கலவரமிருக்கிற மாதிரியிருக்குது. இந்த விசயங்களில் புதுப் பொம்பிளையானுக்கு கலவரமும் பதற்றமும் இருக்கிறது இயல்புதானே என நான் யோசித்த கணத்தில், அவள் முதல்முதலாக அந்த அறைக்குள் வாய் திறந்தாள்.

"பிளீஸ்.. அசோக் அண்ணா.. என்னை விட்டிடுங்கோ.."

எனக்கு தூக்கிப் போட்டுது. இவளுக்கு எப்பிடி என்ற இயக்கப் பெயர் தெரிந்தது? இப்ப அந்தப் பெயரையே பாவிக்கிறதில்லை. இதென்னடா புதுச்சோலி என நினைத்தபடி கேட்டன் "என்னைத் தெரியுமா உமக்கு?"

"ஓம்.."

"எப்பிடி.. கிளிநொச்சி ரவுனுக்க கண்டிருப்பீர் என்று நினைக்கிறன்.."

"இல்லை.."

"அப்ப.."

அவள் கண்களிலிருந்தது கலவரமென்பதை அப்போது கண்டேன். இரண்டு அடி பின்னால் போய் கவரோடு சாய்ந்து நின்றாள். கதவைப்பார்த்தாள். பூட்டியிருந்தது. திறந்திருந்தால் வெளியே ஓடியிருப்பாள் மாதிரியிருந்தது. அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. பிறகு மெல்லச் சொன்னாள்.

"இப்பிடி இந்த வேலை செய்யிறாவெண்டு எங்கட அம்மாலை நீங்கள் தான் சுட்டீங்கள்.."

தமிழ்க் கதை

ஆயிரத்தெட்டு சிறுகதைகளும். இருபத்தேழு குறுநாவல்களும். பதின்மூன்று நாவல்களும், நான்கு நாடகங்களும், மூன்று உரைநூல்களும், ஒரு சமையல் குறிப்புமென கணக்கில்லாமல் புத்தகங்கள் போட்டுத்தள்ளிய கலைஞர் அப்புக்காத்துவை உங்களில் பலருக்கு தெரிந்திருக்கும். தெரியாவிட்டாலும் பாதகமெதுவுமில்லை. சிலர் அவரது புத்தகங்களில் ஓரிரண்டாவது படித்திருக்கக் கூடும். இந்த இரண்டு நிபந்தனைகளிற்கும் நீங்கள் உட்படுவீர்களெனில் இதற்கடுத்த பந்தியை வாசிக்கத் தேவையில்லை. கடந்து சென்று விடலாம். அவரை அறியாதவர்களிற்காக இதற்கடுத்த பகுதியை எழுத நேர்கிறது.

முத்தமிழையும் கரைத்துக்குடித்த முத்தமிழறிஞர்கள் பரம்பரையில் கலைஞர் கருணாநிதிக்கு பின்பாக பெயர் சொல்லத் தக்க நபர்களில் கலைஞர் அப்புக்காத்து முதன்மையானவர். ஈழகேசரிப்பத்திரிகையில் தான்தோன்றிக்கவிராயர் என்ற பெயரில் தன் முதல் கவிதை வெளிவந்ததாக பேட்டியொன்றில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சொல்லழகர், முத்தமிழ்ச்சங்கமம், கவிதைக்கடல், கதைச்சுனாமி முதலான பல்வேறு பட்டங்களை வென்றிருக்கிறார். அவர் இறுதியாக எழுதியது சுவையாக நண்டுக்கறி சமைப்பதெப்படி என்பது குறித்த கலாபூர்வமான சமையல் குறிப்பொன்றே.

ஒருநாள் அப்புக்காத்துவின் நொக்கியா தொலைபேசிக்கு அறிமுகமற்ற இலக்கமொன்றிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. அது சுமமா லோக்கல் அழைப்பல்ல. வெளிநாட்டு அழைப்பு. கதைத்தவர் தானுமொரு யாழ்ப்பாணவாசிதானெனவும் இப்போது வெளிநாட்டிலிருப்பதாகவும் சஞ்சிகையொன்றை நடத்துவதாகவும் குறிப்பிட்டார். அப்புக்காத்துவின் அத்தனை முக்கிய படைப்புக்களையும் படித்திருப்பதாக கூறியவர், தமது

சஞ்சிகைக்கு அப்புக்காத்து ஒத்துழைக்க வேண்டுமென கேட்டுக் கொண்டார். அதாவது மே மாதம் வருவதால், முள்ளிவாய்க்கால் துயரம் குறித்து அப்புக்காத்து எழுதவேண்டுமாம். முள்ளிவாய்க்கால் வரை சென்று, முகாமிலிருந்தும் வந்தமையினால் இதற்கு சரியான ஆள் நீங்கள் தானெனவும் கூறினார்.

அப்புக்காத்து அன்று முழுவதும் உட்கார்ந்து யோசித்தார். தமிழில் வெளியாகும் ஆயிரத்துச் சொச்சம் பத்திரிகை, சஞ்சிகை, இணையங்களில் கடந்த இரண்டு வருடமாக இந்தப்பிரச்சனை குறித்து விலாவாரியாக பேசிவிட்டனர். செல்லடி கிராமியில் சனம் செத்தது, சாப்பாடில்லாமல் செத்தது, மருந்தில்லாமல் செத்தது, ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு ஊருக்கு இடம்பெயர்ந்தது என அடியாழம் வரை சென்று அலசி ஆராய்ந்து விட்டனர். ஏதாவது புதிதாக எழுத வேண்டுமே என யோசித்துக் கொண்டிருக்க, ஆளுக்கு இலேசாக வயிறு கலக்குவது மாதிரியிருந்தது. அந்த கணத்தில்தான் அவருக்கு இந்த ஐடியா தோன்றியது.

அப்புக்காத்துவின் அனேக கதைகளில் வரும் பெண் பாத்திரமான பாமாவே இந்தக் கதைக்கும் நாயகியானாள். அடிப்படையில் அவளொரு நடுத்தர வர்க்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்.

அவளது உணர்வுகளும் வெளிப்பாடுகளும் நடுத்தர வர்க்கத்தை பிரதிபலிப்பனவாக இருக்க வேண்டுமென்பதில் அதிக அக்கறையெடுத்துக் கொண்டார்.

பாமாவை ஒரு தனிப் பொம்பிளையாக விட அப்புக்காத்துவின் மனம் ஒப்பவில்லை. இப்ப காலம் கெட்டுக்கிடக்குது. கலியாணம் செய்யாத பெட்டையென்றால், போறவாற பொடியன் நொட்டை சொல்லுவினம். ஒரு நொட்டைக்கு பெட்டை சிரிச்சால் கதையே சரி. ஒரு பொடியனை பிடித்து கலியாணம் செய்து கொடுத்து விட்டால் சோலியில்லையென நினைத்தார். ஒரு பொடியனையும் கொண்டு வந்தார். பெயர் அகத்தியன். ஏதாவது தொழில்துறை வேணுமே. வன்னிச்சனமென்றால் விவசாயிதானென்று அவருக்குப்பிடிக்கவில்லை. இந்த நிலை மாற வேணுமென யோசித்தார். தச்சு, மேசன், கூலி வேலையன் செய்யிறவனைக்கட்டிக்குடுத்து, பெட்டையை கஸ்ரப்பட விடவும் விரும்பவில்லை. அரசாங்க உத்தியோகமும் சரி வராது. மே மாதம் சம்பந்தமான கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் சிங்கள இனவாதஅரசில் சம்பளம் வாங்குபவையாக படைக்கப்படுவதையும் விரும்பவில்லை. பலதையும் யோசித்து விட்டு, ஆணைப்பிடித்து இயக்கத்தில் சேர்த்து விட்டார்.

தமிழக முதலமைச்சர் முத்துவேலர் கருணாநிதி உண்ணாவிரதம் இருந்த செய்தியை பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள்ள இருந்த

சனம் நேடியோவுக்குள்ள இரண்டு காதையும் வைச்ச கேட்டுக் கொண்டிருக்குதுகள். புலிகளின் குரல், இலங்கை வானொலி, வெளித்தான். பி.பி.ஸி., ஐ.பி.ஸி., இந்திய வானொலி, திரியன் என்று காலமை ஐஞ்சறை தொடங்கி இரவு பத்து மணிவரையும் விழுந்து விழுந்து செய்தி கேட்டுதுகள். ஈழத்தமிழர்களிற்காக கருணாநிதி உயிரையும் குடுப்பாரென்று அழிப்பிராயப்பட்ட ஆக்களும் இருக்கத்தான் செய்யினம். இந்த கூத்துக்கள் இப்பிடி போய்க்கொண்டிருக்க, அரசாங்கம் புது சீன் ஒன்றை ஒப்பின் பண்ணிச்சுது. அதாவது, பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள்ள இனி களரக ஆயுத பயன்பாடு இருக்காதாம். இலங்கை வானொலியின் பின்னேரச் செய்தியில் இந்த நியூசை உவைதூர் ரற்றான் வாசிச்சுக் கொண்டிருக்க, இரட்டை வாய்க்கால் சந்திக்குக் கிட்டவாக இரண்டு கிபீர் விமானங்கள் குண்டு போட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றும் இருநூற்றைம்பது கிலோ எடையுள்ள எட்டு எயார் சொட் குண்டுகள் வீசப்பட்டன. ஏழு குண்டுகள் வெடித்தன. ஒன்று வெடிக்கவில்லை.

வெடிக்காத குண்டு விழுந்தது, இயக்க பொடியனின் பங்கருக்கப் பக்கத்தில. பங்கருக்குள்ள மூன்று பொடியன். அந்த ஏரியா கொஞ்சம் மணல்தரை. குண்டு விழுந்த அதிர்வில் பங்கரின் ஒரு பக்கம் இடிந்து விழுந்தது. இனி இதுக்குள்ள இருக்க முடியாதென்ற நிலை வந்ததும், பங்கருக்குள்ளால் வெளிக்கிட்டு ஓடத்தொடங்கிச்சினம். இரண்டு பேர் பக்கத்து பனங்கூடலுக்குள்ள பாய்ந்து விட்டினம். ஒரு பொடியன் மட்டும் சந்தி கடந்து வலைஞர்மடப்பக்கம் திரும்பி ஓடினான். வழியில் இருந்த ஆலமரத்திற்குக் கீழ் படுத்திட்டான். அதில ஏற்கனவே வயசான மனுசனொரான் படுத்துக் கிடக்குது. பொடியனை வடிவாக பார்த்து விட்டு ஆள் இயக்கமோவெனக் கேட்டார். பொடியனும் ஓம் போட்டான். மனுசன் என்ன நினைச்சுதோ தெரியாது பொடியனின்ர கையை பிடிச்சுக் கொண்டார் "தம்பி..என்ற மகனை நீர்தான் எப்பிடியாவது கண்டுபிடிச்சுத்தர வேணும்..". பொடியன் கிபீரடிச்சு கலங்கினதை விட, இந்த வசனத்தை கேட்டுத்தான் கூடுதலாக கலங்கின மாதிரியிருந்தது. தனது மகன் இரண்டு மாதங்களாக தொடர்பில்லாமலிருப்பதாகவும், போன கிழமை முள்ளிவாய்க்காலில் கண்டதாக யாரோ சொன்னதால் தேடிப்போய் காணமுடியாமல் திரும்பி வருவதாக சொன்னார். பொடியன் கொஞ்ச நேரம் யோசிச்சுப் போட்டு, மனுசனின்ர கையைப்பிடிச்சுக் கொண்டான். தான் மூன்று மாதங்களாக வீட்டுப்பக்கம் போகவில்லையெனவும், மனிசி பிள்ளைகளின்பாடு என்னவென்பது தெரியவில்லையெனவும், வலைஞர்மடம் சேர்ச்சுக்கு கிட்டவாக எங்கேயோதான் அவர்களிப்போதிருப்பதாகவும் சொன்னான். மனுசனுக்கு சரியான கவலையாய்ப் போயிற்றுது. மகனின்ர ஞாபகம்தான் வந்தது. பொடியனை தன்ர மேட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டார்.

வழியில் கேட்டார் "தம்பியையும் பிடிச்சுத்தான் சேர்த்ததோ?"

சேகுவோ இருந்த வீடு

20

அவன் பேசாமலிருந்தான். மனுசன் விடுகிறமாதிரியில்லை.

“சும்மா சொல்லும் ஐ.சே...இப்ப கன பொடியனை பிடிச்சுத்தானே சேர்த்தது..என்ன வெக்கம்.. எங்க வைச்சுப்பிடிச்சவங்கள்..?”

“என்னைப் பிடிச்சுச் சேர்க்கயில்லை..”

“ஓ..ஓ.. நீர் விரும்பிப் போன ஆள்...”

“விரும்பியும் போகயில்லை..”

அனேகமாக இந்த செக்கனில மனுசனுக்கு தலை விறைச்சிருக்க வேணும். ஒன்றில் அது. அல்லது இது. இவன் இரண்டுமில்லையென்கிறான். அவர் கனக்க யோசிக்கத் தொடங்க, பொடியன் தன்ர கதையை சொல்லத்தொடங்கினான்.

“எங்கட மாமா இந்த கதை, கவிதை எழுதிக் கொண்டு திரியற விசர் மனுசன். கனகாலமாக இயக்கத்தோடதான் திரியிறார். வீட்டுக்கொரான் சேர வேணுமென்டதும், தான் சேரப்போயிருக்கிறார். பின்னையளெல்லாம் கலியாணம் கட்டிவிட்டுதுகள். வயசான ஆள்த்தானே. இயக்கம் இவரை வேண்டாம் என்று விட்டுது. இந்தான் என்னைப்பிடிச்சுச் சேர்த்து விட்டார்..”

வலைஞர்மடம் சேர்ச்சுக்குக்கிட்டவாக இறங்கினான். பொடியனின்ர உடுப்பு, எடுப்பை பார்க்க அப்பிடயே இயக்க சாயலடிக்குது. முந்தியென்டால் சேர்ச்சில நின்று பார்க்க கடற்கரை தெரியும். இப்ப அந்த சின்னத் துண்டிலதான் சனமெல்லாம் தரப்பாளடிச்சிருக்குதுகள். இவன் ஒவ்வொரு தரப்பாளருக்குள்ளயும் உள்ளட்டு வீட்டுக்காரரை தேடத் தொடங்கினான். இவன் அந்த ஏரியாவுக்குள்ள உள்ளட்டதும் சனம் வெருளத் தொடங்கி விட்டுதுகள். வயசான ஆம்பிளை, பொம்பிளையன் எழும்பி வெளியில வரத் தொடங்கி விட்டினம். அந்த நேரம் இப்பிடி வாறது ஆள்பிடிக்கிற.

இவன் தரப்பாளர்க்க உள்ளட, இவனின்ர மனிசி தகப்பன்காரனோட சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். இவனைக்கண்டதும் கட்டிப்பிடிச்சு அழத் தொடங்கி விட்டான். இவனில்லாமலிருந்த மூன்று மாதங்களிலும் தான்பட்ட கஸ்ரங்களை பட்டியலிட்டு அழுதான். தைப்பொங்கலன்று விகவமடுவிலிருந்து இடம்பெயரத் தொடங்கியதிலிருந்து போன கிழமை ஏழாவது தடவையாக இடம்பெயர்ந்தது வரை சொன்னான். இடையில், தகப்பன்காரன் ஒன்றுக்கும் உருப்பாமலிருப்பதையும் குத்திக்காட்டினான். உதாரணத்திற்கு உடையார்கட்டில் நடந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டான்.

பாதுகாப்பு வலயத்தில அன்றுதான் அகோரமான செல்லடியை ஆமிக்காரர் தொடங்கிச்சினம். நோட்டு முழுக்க சனம் செத்துக்கிடக்குது. இந்த அமளிதுமளிக்குள்ளயும் கொஞ்சச்சனம் உடையார்கட்டு சேர்ச்சுக்கு

யோ. கர்ணன்

21

முன்னாலயிருந்த செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின்ர ஸ்ரோரை உடைச்சுப் போட்டினம். செல் விழற வேகத்தை விட இந்த விசயம் வலுவேகமாக பரவிவிட்டது. ஆம்பிளையன் ஓடிப்போய் அரிசி, மா, சீனி மூட்டையளை கொண்டு போகத் தொடங்கிவிட்டினம்.

பக்கத்து வீட்டுச்சனம் ஒரு மூட்டை மா கொண்டு வரத்தான் அவளுக்கு விசயம் தெரியும். தகப்பன்காரனைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போனால், அங்க சாப்பாட்டு ஐற்றங்கள் முடிஞ்சது. வேற சாமானுகள்தான் கிடக்குது. அதிலயும் சனத்தின்ர கவனமெல்லாம் மொபைல் கக்கூஸ் என்ற ஐற்றத்திலதான். அதாவது உங்கட வீட்டு மலசலகூடத்தின்ர தரைப்பகுதியை மட்டும் தனியாக கற்பனை செய்து பாருங்கோ. இது பிளாஸ்டிக்கினால் செய்யப்பட்டது. ஒரு கிடங்கு வெட்டி, அதுக்கு மேல இதை வைச்சு சுத்தி வர மறைச்சு விட்டால் விசயம் முடிஞ்சது. இந்த ஐற்றத்தை சுத்தி சனம் இலையான் மாதிரி மொய்த்து நிற்குது. தகப்பன் அதுக்குள்ள நுழையிறதுக்கிடையில அதுவும் முடிஞ்சது. இதைப்போல, இடப்பெயர்வுகளின் போதும் உருப்படியான காரியங்கள் செய்யாமல் தேசம் விடும் கண்ணீர், வேருடன் பிடுங்கப்பட்ட ஆன்மா போன்ற தலைப்புக்களில் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தாராம். இப்ப தனக்கு அவசரமாக மலங்கழிக்க வேண்டுமெனவும், அன்று அதை எடுத்திருந்தால் இப்பொது பிரச்சனையிருந்திருக்காது எனவும் சிணுங்கினான். பிறகு, எல்லோரையும் போல ஒரு பிளாஸ்டிக்கபாயை எடுத்துக் கொண்டு அவனை கடற்கரைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனான்.

பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள்ள இருந்த பொம்பிளையன் இரவுகளிலதான் கடற்கரைக்கு வந்து மலங்கழிப்பினம். கடற்கரை முழுக்க குந்தியிருப்பினம். ஒன்றும் செய்யேலாமல் பகலில போக வேண்டியவையன், ஒரு பாயை சுத்தி மறைச்சுக் கொண்டிருப்பினம்.

எல்லாம் முடிஞ்ச திரும்பி தரப்பாளருக்கு வர, பக்கத்து தரப்பாள்காரனும் வந்தான். அவன் நல்ல எதுகை மோனையாக கதைச்சான். அடுத்த கட்டமாக நாட்டுப்பிரச்சனை எந்த திசையில் போகும், இயக்கத்திடம் ஏதும் திட்டமிருக்குதோ, இயக்கத்திடம் எஞ்சியிருக்கம் ஒரே பிளேனும் மகிந்தவின் தலையில் விழுமா? மன்மோகனின் தலையில் விழுமா என்பது பற்றியெல்லாம் விரிவாக அலசி ஆராய்ந்தவன், போகும்போது மெல்லிய குரலில் சொன்னான்

“நான் எங்கட வீட்டுப் பொம்பிளையனை இருட்டுக்கதான் கக்கூசுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறனான். பகலில விடுறதேயில்லை. உங்களுக்கு தெரியாது கக்கூசுக்கு போறதாலேயே கன பிரச்சனை வருது. இதுக்கென்டே கொஞ்சப் பேர் அலையிறாங்கள்...இவங்கட தலையில் செல் விழாதாம்..”

வன்னிச்சனம் முழுக்க வவுனியா முகாம்களுக்குள்ள அடங்கிக் கிடக்குதுகள். பாதுகாப்பு வலயமாகயிருந்த கடற்கரை வெட்டையிலிருந்த சனங்கள், இப்ப செட்டிக்குளத்தில் காடு வெட்டின இடத்தில் இருக்குதுகள். கடைசி நேரம் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு வந்தது, இயக்கத்திலிருந்தது அப்பிடி இப்படியென்று கன குடும்பங்கள் பாதிக்குடும்பங்களாகவே வந்து சேர்ந்திருந்தன. இந்த முகாமில் கொஞ்சப் பேர், அடுத்த முகாமில் மிச்சப் பேர் என்று இருக்கினம். இப்பிடியான ஆக்களை தேடிக்கண்டு பிடிக்கிறதுக்கு ஒவ்வொரு முகாமிலயும் ஸ்பீக்கர் கட்டி அறிவிச்சக் கொண்டிருக்கினம். பாமா தகப்பனோட போய் புருசனின்ர பெயரையும் எழுதிக் குடுத்திட்டு வந்தான்.

புருசன்காரன் காணாமல் போனது அவளுக்கு அவ்வளவு பெரிய தாக்கமாக இருக்கயில்லை. அவளின்ர போக்கை பார்க்க தகப்பனுக்கு சில நேரங்களில் எரிச்சல் வரும். என்னயிருந்தாலும் பழசை மறக்கக்கூடாது. எங்கட சனம் கொஞ்ச நாளில் என்ன மாதிரி மாறி விட்டுதுகள் என்று பலதையும் பத்தையும் யோசித்துக் கொண்டு மலங்கழிக்கப் புறப்பட்டார். முகாமில் பெரிய கஸ்ரமான விசயங்கள் மூன்று இருந்தன. சாப்பாடு, தண்ணீர், மலங்கழிப்பது, மலங்கழிப்பதற்கு மூன்று கிலோமீற்றர்கள் வரை நடக்க வேண்டியிருந்தது. அவ்வளவு தூரம் போனாலும் மலசல கூடமெதுவுமில்லை. சனத்தை குடியிருத்த வசதியாக காடு வெட்டப்பட்ட இடமது. புல்டோசர்கள் மரங்களை வெட்டி, ஒரு பெரிய தடுப்பரண் மாதிரியாக ஒதுக்கியிருந்தன. அது நாற்பது ஐம்பது அடிவரையான உயரமிருக்கும். அதன் அடிப்பகுதியில்தான் சனங்கள் மலங்கழித்தனர்.

கொஞ்சநாளில் அந்தப்பகுதியில் கால் வைக்கேலாமல் போக, மரங்களில் ஏறிஏறி இருந்து, கடைசியில் நாற்பது ஐம்பது உயரத்திலயுமிருக்கத் தொடங்கிச்சினம். இதிலயும் பொம்பிளைப்பிள்ளையன் பாடுதான் பெரும்பாடு. பாதுகாப்பு வலயத்திலயென்டாலும் இயக்கத்துக்குப் பயந்து பொடியன் கொஞ்சம் கட்டுப்பாடாக இருந்தினம். இஞ்ச வலு மோசம். கொஞ்சம் வடிவான பெட்டையன் இந்த ஏரியாவுக்க போனால், பின்னால் கொஞ்சப் பேர் திரிவினம். அதுகள் ஒன்றுக்கு இரண்டக்கு போக ஏலாமல் நெளிஞ்சு கொண்டு அப்பிடி இப்பிடி திரிவினம். இப்பிடியான கன சீனுகளை இவர் கண்டிருக்கிறார். இனேகமாக இந்த சீனின்ர கடைசிக்கட்டம், பொடியனும் பெட்டையும் ஒரு மரத்தின்ர மறைவில் நின்று கதைக்கிறதில் முடியவும் கண்டிருக்கிறார். இந்த கண்றாவினை கண்டதுக்கு பிறகு, இந்த அலுவலெனில் பாமாவை தனியாக அனுப்பவதில்லை. ஆனால் கொஞ்ச நாளாக இவரை காய் வெட்டிப் போட்டு அவன் தனியாக போக தொடங்கி விட்டான்.

வழியில் தெரிஞ்ச ஆக்கள் கனபேர் சுகம் விசரிச்சப் போட்டுப் போச்சினம். அதிலயும் கவிஞர் கந்தப்பு கதைச்சிட்டுப்போனதுதான் இவரை

யோசிக்க வைச்சக் கொண்டிருந்தது. இவரும் கந்தப்புவும் இன்னும் கொஞ்சப்பேரும் சேர்ந்து ஊரில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கத்தை நடத்தினவையன். இவருக்கு இப்பவும் நல்ல ஞாபகமிருக்குது. கடைசியாக நடந்த நிகழ்வில் இவர் தலைமையில் ஒரு பட்டிமன்றம் நடந்தது. இராமாயணத்தில் பெரிதும் விஞ்சி நிற்பது இலக்குவனின் சகோதர பாசமா, சீதையின் பதி பாசமா என்பதுதான் தலைப்பு. இலக்குவனின் அணிக்கு கந்தப்புதான் தலைமை. அதுக்குப்பிறகு ஊர் இடம்பெயர்ந்து விட்டது. இப்ப கந்தப்பு எதிர்ப்பட்டு, இவரின்ர கையைப்பிடிச்ச கதைச்சிட்டுப் போனார். கந்தப்பு கடைசியில் சொன்னார் “கலைஞர் என்னயிருந்தாலும் நாங்கள் தோற்றுப் போனம். எங்கட இளம் பரம்பரையை சிங்களவன் அழிச்சப் போடுவான். மருமகன முகாமுக்குள்ளான எடுத்து சின்ன நாட்டுக்கென்றாலும் அனுப்பிப்போடுங்கோ..”

இவருக்கு முகாமுக்கு வந்த நாளிலிருந்து மருமகனின்ர நினைப்புத்தான். தன்ர கடைசிப் பெட்டை வாழாவெட்டியாகிவிடுவாளோ என்ற பயமுமிருந்தது. ஊரில் கடையும் தானுமாக இருந்த பொடியனை இயக்கத்துக்கு போ என்று அனுப்பினது பிழையோ என்றும் யோசிக்கத்தலைப்பட்டார். இவர் அப்ப ஏரியா போரெழுச்சிக்குமுத்தலைவராக இருந்தவர், வீட்டுக்காரான் இயக்கத்துக்கு வரவேணுமென்ற றான்ஸ் வந்ததும், போரெழுச்சிக்குமுவிளியிருந்த நாற்பத்தைந்து ஐம்பது வயசுக்காரரெல்லாரும் தாங்களே இயக்கத்தில சேர்ந்து விட்டினம். வீட்டில ஓரான் இயக்கத்திலிருந்தால் காணும்தானே. பிள்ளையன் போகத்தேவையில்லை. அவையளுக்கு தெரியும் தங்களை சண்டைக்கு விடமாட்டினமென்பது. இவருக்கு அப்பவே அறுபத்தேழு வயசு. இவருக்கும் சேருற ஐடியா இருந்ததுதான். வயசான நேரம் நீங்கள் ஏன் கஸ்ரப்படுகிறியன் என அரசியல்த்துறைப் பொடியன் அபிப்பிராயப்பட்டினம். தலைவர் பங்களிப்பில்லாமல் இருக்கிறதோ என்று மருமகனைப்பிடிச்சு சேர்த்துவிட்டார்.

மருமகனுக்கு ஒரு சாரத்தை குடுத்துக்கட்டச் சொல்லி, துவாயையும் தலைக்கு போடவைச்சு வட்டுவாகல் பாலம் கடந்தார். அங்க முன்னுக்கு நிற்கிற ஆமிக்காரன் நல்லாத்தமிழ் கதைக்கிறான். ஒரு ஆமிக்காரன், ‘அகத்தியன்’ என்று இவரது மருமகனின்ர பெயரைச் சொல்லி கூப்பிட்டான். பிறகுதான் தெரியும், அடெல்லாம் முந்தி இயக்கத்திலிருந்து சண்டை நேரம் அங்கால மாறிய ஆக்களென்றது. ஒன்றும் செய்யேலாத கட்டத்தில் மருமகனும் அதில சரணடைஞ்சார். சரணடைஞ்ச ஆட்களை ஒரு மாமரத்துக்குக் கீழ் இருக்க வைச்சிருக்கினம். இவர் ரோட்டுக்கு இஞ்சால நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பதான் கவனிச்சார். கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையும் அந்த வரிசையிலிருக்கிறார். புதுவையர் இவரோட நல்ல ஓட்டு. புதுவை தன்ர பொடியன் சோபிதனை இயக்கத்துக்கு சேர்க்காமல் வைச்சிருந்ததுதான் இவருக்கு உறுத்தலாகயிருந்தது.

சேகுவோ இருந்த வீடு

24

கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு, ஒரு மினி பஸ் கொண்டுவந்து அதிலிருந்து ஆட்களை எற்றிச்சினம். மருமகன் யன்னலுக்குள்ளால் எட்டிப்பார்த்து கையசைத்தான். இவர் நல்ல வடிவாகப்பார்த்தார். அவனுக்கு முன் சிற்றில தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு புதுவை இருந்தார்.

இது நடந்து இரண்டு மாதமாகுது. முகாமிலிருக்கிற எல்லா அதிகாரிகளுடனும் கதைச்சுப்பார்த்திட்டார். எல்லாரும் ஒரே மாதிரியே கதைச்சினம். கொஞ்சம் பொறுங்கோ... எல்லாரும் பத்திரமாக முகாமிலிருக்கினம். விரைவில் சந்திக்கலாம்.'

இதுக்குள்ள இன்னொரு பிரச்சனையாக, பாமாவினர் நடவடிக்கை கொஞ்சம் பிழையாக இருப்பது மாதிரி இவருக்குப்பட்டது. அவன் காலமை எழும்பி தண்ணி லைனில் வைச்ச வாளியைப்பார்க்க போவான். அந்த லைனில் வானி வைச்சால் மூன்று நாளுக்குப்பிறகுதான் தண்ணீர் கிடைக்கும். அதுவரை வாளியை கவனிச்சுக் கொள்ள வேணும். இந்த அலுவல் முடிய, சாப்பாட்டு லைனில் நிற்க வேணும். இதுக்குப்பிறகு, ஒரு போத்தில தண்ணியெடுத்துக் கொண்டு கக்கசுக்குப் போவான். வர மத்தியானமாகும். ஆரம்பத்தில் இவர் இதை பெரிதாக எடுக்கவில்லை. பிறகுதான் அரசல்புரசலாக கதை அடிபடத் தொடங்கிச்சுது. பக்கத்து தரப்பான் மனிசி ஒரு நாள் விசயத்தை இவரிடச் சொல்லிச்சுது. கூடவே, அந்தப் பொடியனைப்பார்க்க எங்கட பொடியன் மாதிரி தெரியவில்லையென்றும், சிங்கள மூஞ்சையாக இருக்குதென்றும், அனேகமாக முகாம் காவலுக்கு நிற்கிற ஆமிபோ, பொலீசாகவோதான் இருக்க வேணுமென்றார்.

பின்னேரம் ஆற்றில குளிக்க போகேக்க, மகளிடம் விசயத்தை கேட்டார். அவன் சிரிச்சுப் போட்டு வலு சிம்பிளாக சொன்னான்

"ஓ..அதோ.. அது என்ர பிரன்ட் அப்பா...நல்ல வோய். .பொலீசில இருக்கிறார்... அம்பாந்தோட்டையாம்.."

ஆமி, பொலீசோட கதை பேச்சு வைக்கக்கூடாதென்றும், வலு கவனமாக இருக்க வேணுமென்றும் அட்வைஸ் பண்ணினார். அவன் சிரிச்சுக் கொண்டு வந்தான்.

கொஞ்ச காலத்தில் இவையன் ஊருக்கு திரும்பி வந்திட்டினம். இதுக்கு பிறகு இவர் கதை, கவிதை ஒன்றும் எழுதவில்லை. நிவாரணங்களுக்கு போறதோடயே பொழுது கழிஞ்சுது.

இப்பிடித்தான் ஒரு நாள், காணாமல் போனவையளினர் சொந்தக்காரரை கண்டாவளைக்கு வரச் சொல்லியிருந்தினம். அரசாங்கத்தினர் ஆணைக்குமுனவொன்று வரப்போகிறதென்றும், சில வேளை நல்ல பதில் கிடைக்கலாமென்றும் ஊர் விதானையார் சொல்லி

யோ. கர்ணன்

25

விட்டிருந்தார். இவர் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவன் போகமாட்டன் என்று விட்டான். இவ்வளவு காலத்திற்குப்பிறகும் காணாமல் போனவையன் இருப்பினமென்று நம்புறியளோ என்றொரு பதில் கேள்வியும் கேட்டான்.

நாலுநாள் கழிய, பொலீஸ் வேலைக்கு தமிழ் ஆட்களை சேர்க்கினம். தானும் சேரப் போறன் என்றான். அவளினர் அம்பாந்தோட்டை வோய் பிரண்ட்'டும் நல்ல வேலை. போ என்றானாம். ஒரு சுயவிபரக் கோவை தயார் செய்து, அஞ்சல் செய்துவிடுமாறு தகப்பனிடம் கொடுத்து விட்டான்.

முந்தி இவையளினர் போரெழுச்சிக் குழு அலுவலகம் இருந்த வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த தபால்பெட்டியில்தான் அந்தக் கடிதத்தைப் போட்டார்.

இந்த கதையை படித்து முடித்ததும் சஞ்சிகை ஆசிரியருக்கு அடிமுடியெல்லாம் பற்றியது. தனது இலக்கிய நண்பரொருவரை தொலைபேசியில் அழைத்து, கலைஞர் அப்புக்காத்து மாறி விட்டார் என்று தகவல் சொன்னார். அதற்கு ஆதாரமாக ஐந்து காரணங்களைச் சொன்னார்.

1. இயக்கத்திலிருந்து ஓடி வந்த மருமகனை விட்டில் மறைத்து வைத்திருந்திருக்கிறார்.
2. போராளிகளனைவரும் குப்பி வைத்திருப்பார்கள். ஆனாலும் இவரது மருமகன் இராணுவத்தினரிடம் சரணடைந்திருக்கிறான்.
3. சுதந்திரம் என்ன சுக்கா, மிளகா என்று கவிபாடிய கலைஞர், முகாமில் சோற்றுக்கு சிங்களவனிடம் வரிசையில் நின்றிருக்கிறார்.
4. அவரது மகள், சிங்களவனான பொலீஸ்காரனொருவனுடன் இரகசிய தொடர்பை பேணுவதையறிந்தும் பேசாமலிருந்திருக்கிறார்.
5. மகளை இலங்கை பொலீஸ் வேலையில் சேர்ப்பதற்காக விண்ணப்பப்படிவுத்தை தானே அஞ்சல் செய்திருக்கிறார்.

இவ்வளவு காரணங்களை கடந்தும், சிறு குறிப்பொன்றுடன் தனது சஞ்சிகையில் கதையை பிரசுரம் செய்தார். அதற்கு காரணமிருந்தது. அப்புக்காத்துவை அம்பலப்படுத்த கிடைத்த சந்தர்ப்பமிதுவென கருதினார். அவரது நோக்கம் பெரும்பாலும் நிறைவேறியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், வாசகர் கடிதங்கள் அதனைப்பிரதிபலித்தன. குறிப்பாக, பிரான்போர்ட்டிலிருந்து கடிதமெழுதிய ஒருவர் அப்புக்காத்துவை கிழிகிழியென கிழித்தெடுத்திருந்தார். அவரது கடிதத்தின் சாரமிதுதான். பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்கள் தோன்றிய தேசத்தில் இந்த

சேகுவோ இருந்த வீடு

இழிகுண பெண் பாத்திரம் வாழ்வதாக படைத்த கதையாசிரியன் நிச்சயம் போர்க்குற்றம் புரிந்த சிங்கள இனவெறியரசிடம் பணம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவரது கதையில் வரும் பெண்பாத்திரமானது பெண்விடுதலைக்கு எதிராக படைக்கப்பட்டிருப்பதுடன், பெண்களை பாலியல் பண்டங்களாக நோக்கும் சுறுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இது மஞ்சள் பத்திரிகை எழுத்தாளர்களிற்குரிய இயல்பாகும்.

பாரிஸ் மற்றும் சென்னையிலிருக்கும் இரண்டு பெண்கள் அமைப்புக்கள் அப்புக்காத்துவிற்கெதிராக இணையத்தள கையெழுத்துப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தன. பிற நாடுகளிலுமுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும் இதில் கையெழுத்திட்டனர். இவ்வாறு கையெழுத்திட்ட கவிதாயினி ஒருவர் தனது வலைத்தளத்தில் கீழ்வருமாறு கேள்வியெழுப்பியிருந்தார்.

அட இனமானமற்ற பொறுக்கி... உனது சொந்த மகளெனில் சிங்களவனுடன் படுக்க விடுவியா?..'

கவிதாயினி இதை பதிவேற்றம் செய்து நாற்பத்தொரு நிமிடத்திற்குள் மும்பத்தைந்து பேர் அவரை வழிமொழிந்து கருத்தாட்டமிட்டனர். இதற்கடுத்த ஐந்தாவது நிமிடத்தில், இணையத்தில் நடக்கும் இந்தச்சங்கடிகளெதுவும் தெரியாத இந்தக் கதையை எழுதியவர், வீட்டில் சாப்பிடுவதற்கேதாவதிருக்கிறதா என தேடிப்பார்த்தார். எதுவுமில்லை. பசி ஆளை புடுங்கித்தின்றது. குசினிச்சவருடன் சாய்ந்திருந்து கொண்டார். அவருக்கு போரெழுச்சிக்குழு, புதுவை இரத்தினதுரை, மருமகன், கதை, கவிதை, சுதந்திரமென்ன சுக்கா மிளகா, மகள், மகளினர் அம்பாந்தோட்டை வோய் பிரண்ட்', அவன் கடைசியாக குடுத்த இருபதாயிரம் காசு எல்லாம் ஞாபகம் வந்தது. கடைசியில் யோசிச்சார் "ச்சா...முகவெட்டான இன்னொரு பொம்பிளைப்பிள்ளையும் இருந்திருக்கலாம்.."

திரும்பி வந்தவள்

எப்ப இறங்கிற இடம் வருமென்றிருந்தது. அப்பிடியொரு அலுப்பான பயணமிது. எப்பவுமே தமிழர்களின் மினிபஸ்சில் போவதென்பது அலுப்படிக்கிற விசயந்தான். அகில இலங்கையிலுமிருக்கிற தமிழர்களின் மினிபஸ்களில் போடுற பாட்டில் ஒரு ஒற்றுமையிருக்கும். காதல்ராணி இல்லையே, வெத்தில மடிச்சுக் கொடுத்த பொம்பிளை, மன்னவனே மன்னவனே மாலையிட்ட சின்னவனே என்ற ரைப் பாட்டுக்கள்தான் சகல மினிபஸ்சிலும் பாடும். இன்றைக்கும் இப்படியான பாட்டுக்களுடனேயே பயணித்தேன்.

பஸ்சிலிருந்து இறங்கியது, குகையொன்றிலிருந்து வெளியில் வந்தது மாதிரியிருந்தது. இனி விலாசத்தைப் பிடிச்சப் போக வேண்டியதுதான். சந்தியால இடதுபக்கம் திரும்பி நடக்க வாற பிள்ளையலீர் கோயிலடியில் விசாரிச்சால் காட்டுவினம் என்று பவித்ரா அக்கா சொல்லியிருக்கிறா.

அதொரு சின்ன பிள்ளையார் கோயில். பக்கத்தில் ஒரு வெத்திலைக்கடையிருந்தது. கால் வைத்துப்படியேற முடியாதபடி ஒரே வெத்திலைத்துப்பல். கடையிலிருந்த வயசானவரிடம் விசாரித்தேன். அவர் யோசித்துவிட்டு "முகாமிலியிருந்து வந்த ஆக்கனோ?.." என்றார். நான் சின்னதாக தலையாட்டினேன். அப்படி போய் இப்படி திரும்ப வருமென்பது மாதிரியானதொரு குறிப்புத்தந்தார்.

பவித்ரா அக்காவை எப்படி எதிர் கொள்வதென்ற சங்கடம் வரவர பெரிதாகிக் கொண்டேயிருந்தது. திரும்பிப் போய்விடலாமா என்று கூட யோசித்தேன். நான் சொல்லும் விசயத்தை கேட்டு விட்டு என்ன செய்வா? எப்போதும் போல உதடுகளை ஒரு பக்கமிழுத்து "ச்ச" என்று விட்டு இருப்பாவா? இனி இந்தப்பக்கமே வராதே என்று விரட்டுவாவா? குலம் மாமா என்ன செய்வார்? இவர்களைச் சமாளித்தாலும்

சேகுவோ இருந்த வீடு

28

குழந்தைப்பிள்ளை போன்ற ராணியன்றியை எப்படி சமாளிப்பேன்? ஒரு நிமிசம் நின்றா என் கதைப்பதென முன்னாயத்தம் செய்தேன்.

நாங்கள் முந்தி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து போய் விசுவமடுவிலிருந்தனாங்கள். குலம்மாமா ஆக்கள் எங்களுக்கு அடுத்த வீடு. அவையன் சில்லாலைப்பக்கம். இடம் பெயர்ந்ததுக்குப்பிறகுதான் அறிமுகமென்றாலும், எங்கட சொந்தக்காரரெல்லாரையும் விட அவையள்தான் நல்ல நெருக்கம். குலம்மாமாவிற்கும் ரணியன்றியுக்கும் தங்க மனசு.

விசுவமடு வந்த கொஞ்ச நாளில், குலம்மாமாவின் மூத்த மகன் வெளிநாடு போயிற்றான். அப்ப பாஸ் நடைமுறை வந்திட்டுது. பாஸ் எடுக்காமல் போற ஆக்கள் மடு காட்டுப்பாதைக்குள்ளால்தான் நடந்து போறவையன். இவையளும் அதுக்குள்ளால நடந்துதான் போனவையன். வெளிநாடு போனவருக்கு அடுத்தது பவித்ராஅக்கா. அடுத்தது ரகு. அவனுக்கு என்னை விட ஒரு வயசு குறைவு. நாங்கள் இரண்டு பேரும்தான் கூட்டு. விசுவமடு போன புதிசில வீட்டுக்குத் தெரியாமல் இரண்டு பேரும் விசுவமடுக்குள்தில குளிச்சதில ஆரம்பிச்ச பழக்கம். அன்றைக்கு வீடுகளில் இரண்டு பேருக்கும் நல்ல அடி.

பவித்ராஅக்கா வீட்டில இருக்கிறதே தெரியாது. அவ்வளவு பதுமையான ஆள். வீடு, பள்ளிக்கூடம், ரியூசன், விசுவமடு மாவீரர் படிப்பகம். இந்த நாலும்தான் அவவின் இடம். ஆரம்பத்தில அவையனின் வீட்டுக்கு போனாலும் அவ்வை காணக்கிடைக்காது. வீட்டுக்குள்ளிருந்து படிச்சுக் கொண்டிருப்பா. அல்லது குசினிக்குள்ளிருப்பா. அவவுக்கு சினேகிதங்களும் குறைவு. புத்தடியிலிருந்து வாற ஒரு பெட்டை, புன்னை நீராவிடிப் பெட்டையென இரண்டு மூன்று பேர்தான் அவவின் சினேகிதங்கள்.

உண்மையிலேயே இது கொஞ்சம் ஆச்சரியமான விசயந்தான். பவித்ராஅக்காவை நான் வடிவாக பார்த்தது ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகுதான். எங்கட பள்ளிக்கூட வாணி விழாவில் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்திற்கு பரதநாட்டியம் ஆடினா. அன்றைக்கு என்னை மாதிரித்தான் கண்பேர் ஆச்சரியப்பட்டிருப்பினம். இவ்வளவு வடிவான பெட்டை எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில படிக்குதோ என. பரதநாட்டியத்திற்கு வெளிக் கிட்டதற்குப்பிறகு அவவைப்பார்க்க அரச படங்களில் வாற நாயகியள் மாதிரியிருந்தது.

ஓ.எல் சோதினை முடிவுகள் வந்த போதும் எல்லாரும் திரும்பவும் அவவைப்பார்த்தினம். அவதான் பள்ளிக்கூடத்தில முதலாவது ஆள். அன்றுதான் எங்கட வீட்டுக்கு முதன்முதலாக வந்தா. சோதினை பாஸ் பண்ணியதற்கு இனிப்பும் கொண்டு வந்திருந்தா. வந்தவவை அம்மா

29

யோ. கர்ணன்

வீடியில்லை. கன நேரமிருந்து கதைச்சுக் கொண்டிருந்தா. அவவுன்ற குரலும் நல்ல இனிமை. அவ கதைச்சால் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் மாதிரியிருந்தது.

எனக்கு கணக்கு அவ்வளவு சரிவராது. ஒரு நாள் ராமகிருஸ்ணன் வாத்தியும் வகுப்பில எழுப்பிவிட்டிட்டு பேசினார். அதில அவர் சொன்ன விசயமொன்று எனக்குப்பிடிச்சிருந்தது. உனக்கு கணக்குப்பாடம் சரிவராது. பெட்டையனை கணக்குப்பண்ணத்தான் ஆள்ச்சரி'.

அண்ணர் அப்பபள்ளிக்கூடமானவர் தலைவராயிருந்தவர். விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டவர் பேசாமலிருந்திருக்கலாம். வீட்டில சொல்லிவிட்டார். ராமகிருஸ்ணன் வாத்தியாவது கொஞ்சம் பரவாயில்லை. வீட்டில் மோசமாக திட்டினார்கள். திட்டியதுடன் நிற்காமல், மாற்று ஏற்பாடொன்றும் செய்தனர். இரவுகளில் கணிதம் படிக்க பவித்ராஅக்காவிடம் போக வேண்டியிருந்தது. ஏற்கனவே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அவவுன்ற குரலைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாமென்று. கூடவே இதனையும் குறித்துக் கொள்ளுங்கள். அவ்வை காதை முறுக்கச் சொல்லிப்போட்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டு பேசாமலிருக்கலாமென்று. என்ற காதுக்கும் நோகாமல் தன்ர கையுக்கும் நோகாத பக்குவமொன்றில் காதை முறுக்குவா.

பள்ளிக்கூடத்தில நடக்கிற என்ன நிகழ்ச்சியென்றாலும் அவ்வை மேடையில் காணலாம். ஒரு முறை பட்டிமன்றம் நடந்தது. சீதனம் வாங்குவது சரியா பிழையா என்றொரு சிம்பிளான தலைப்பு. பிழையென்ற தரப்பிற்கு பவித்ரா அக்காதான் தலைமை. சீதனம் வாங்குபவர்களை நாயாய் பேயாய் கிழித்து, மேசையில் தட்டி உரையாற்றினா. நான் இமை வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். விவாதத்தின் இடையில் எதிர்த்தரப்புப் பெட்டையொருத்தி இடைவெட்டி, “அப்ப நீர் சீதனம் வாங்கிற மாப்பிளையை கலியாணம் செய்ய மாட்டீரோ” என்றொரு கேள்வியைப் போட்டாள். சினிமாப்படங்களின் கிளைமாக்ஸ் கட்டங்களை பார்க்கும் பரபரப்புடன் அவவின்ர வாயைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். அவ வலு நிதானமாக அழுத்தம் திருத்தமாக சொன்னா “இல்லை... நான் யாரையும் காசு குடுத்து வாங்கத் தயாராகயில்லை..”.

நான் எழுப்பின கரகோசத்தில அன்று விசுவமடுவுக்கு மேலிருந்த வானம் அதிர்ந்தது. பட்டிமன்றம் முடிய, நிகழ்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கிய ஆறுமுகம் வாத்தியார், “பூவுக்குள்ளும் பூகம்பம் இருக்குமென்பதற்கு இந்த புதுமைப் பெண்கள் உதாரணம்..” என்று முடித்தார்.

அந்த நேரந்தான் அவவுக்கொரு பட்டப்பெயரிருக்கிறது எனக்குத் தெரியும். ஆள் பார்க்கிறதுக்கு வெள்ளையாக, அமைதியாக, ஒரு சாங்கமாக இருந்ததினால் ‘பொம்மை’ என்று பொடியன் கூப்பிட்டினம்.

பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து முல்லைத்தீவிற்கு சுற்றலா கூட்டிக் கொண்டு போச்சினம். நான் அன்றுதான் முதல்முதலாக கடலில் குளிச்சன். இரண்டு செத்தல் தேங்காயை மிதப்பாக கட்டிக் கொண்டு கரையில் தத்தளிச்சன். முல்லைத்தீவு, முள்ளியவளை, அலம்பில், செம்மலையெல்லாம் சுற்றிவிட்டு திரும்பினோம். அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடத்தில் இரண்டு விசயம் பேமசாக கதைக்கப்பட்டது. கடலில் குளிக்கும் போது மூழ்கிய ஒருவனை கொஞ்சப் பொடியன் காப்பாற்றியிருந்தினம். இந்த விசயமும் அண்ணாநீர விசயமும் தான் பேமசாக அடிபட்டன. அண்ணாவும் பொம்மையும் சகல இடத்திலும் ஒளிச்சு ஒளிச்சு நின்று கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவையாம். இதுக்குப் பிறகு, ஊரெல்லாம் இந்தக் கதைதான். இந்த நேரத்தில்தான் குலம்மாமா மகனை அனுப்ப கொழும்பில் நின்றவர். தகப்பனில்லாத துணிவில்தான் பொம்மை இந்தளவு துணிஞ்சது என்று அபிப்பிராயப்பட்ட ஆக்கனும் இருந்தினம்.

ஒரு நாள் பள்ளிக்கூடம் முடிஞ்ச வீட்டுக்கு வர, ராணியன்ரி வீட்டுக்குள்ள அழுது கொண்டிருந்தா. உடுப்பை மாத்திப் போட்டு குசினிக்குள்ள போயிருந்து கொண்டு சாப்பிடத் தொடங்கினன். ஆனால் என்ர கவனமெல்லாம் வெளியில் என்ன கதைக்கினமென்றதில்தான். அவ அழுதபடி வந்து சொல்லத்தான் எங்கட வீட்டில் தெரியும்.

இதற்கு பிறகான சம்பவங்கள், எல்லா இடத்திலும் சினிமாவிலும் நடக்கும் வழமைப்பிரகாரமே நடந்தது. அடுத்த கிழமை மடுக்காட்டுப்பாதைக்குள்ளால அப்பரும் அண்ணரும் நடந்து போச்சினம். அண்ணரை வெளிநாட்டுக்கனுப்பிப் போட்டு வரேக்க அப்பர் மடுமாதா மண்ணெடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

பவித்ராஅக்காவும் கொஞ்ச நாள் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை. அவவை வீட்டுக்குள்ள அறையொன்றுக்குள்ள பூட்டி வைச்சிருக்கினமென்று பொடியன் கதைச்சினம். உண்மை பொய் தெரியாது. அறியிறதுக்காக வீட்டிலிருந்து அவையன் வீட்டை நோட்டம் பார்ப்பன். ஆளையே காணக்கிடைக்கயில்லை. அண்ணர் செய்த வேலையால இரண்டு குடும்பமும் கனநாளாக கதை பேச்சில்லாமலிருந்தம்.

பிறகு அவ பள்ளிக்கூடம் வரத் தொடங்கினதுக்குப்பிறகு, ஆள் முந்தி மாதிரியிருக்கயில்லை. பள்ளிக்கூட பரிசளிப்பு விழாவிலும் அவ ஒரு நிகழ்ச்சியும் செய்யயில்லை. அப்ப ஏ.எல் சோதினை நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். சோதினை எழுதிப் போட்டு சைக்கிளில் தனியாக வந்து கொண்டிருந்தா. கன நாளைக்குப்பிறகு அவவோட கதைச்சுக் கொண்டு வந்தன். வழமை மாதிரியே “ரெஸ்ந் சுகமோ” என்று கேட்டன். அவ கண்ணை விரிச்சு ‘ஓம்’ என்பது மாதிரி சிரிச்சா. அந்த முகத்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் மாதிரியிருந்தது. என்ர படிப்பு, வீட்டுக்காரரின்ர சுக நலமெல்லாம் விசாரிச்சிட்டு, அண்ணர்

கடிதம் போடுறவரோ என்று கேட்டா. மாதமொரு கடிதமனுப்பவார். உங்கனையும் கேட்டு எழுதியிருப்பார் என்று பொய் சொன்னன். அவ திரிச்சுப் போட்டு பேசாமல் வந்தா. வீடு கிட்ட வர, “பொய்தானே சொன்னனர்..” என்றா.

அடுத்தடுத்த நாளில் சோதினை முடிந்தது. இதற்கு அடுத்த நாள் அவவுன்ர வகுப்புக்காரர் திரும்பவும் முல்லைத்தீவிற்கு சுற்றுலா போச்சினம். பவித்ராஅக்கா அவையனோட சுற்றுலா போகயில்லை. தனியாக முல்லைத்தீவு கடந்து மணலாறு போனா. மணலாற்றுக்காட்டுக்குள்ளதான் அவ ரெயினிங் எடுத்தா.

ஆரம்பத்தில எனக்கு சரியான கவலையாக இருந்தது. அம்மா அன்று அழுதா. அண்ணரால்தான் அந்தப்பிள்ளை இப்பிடிப் போனதென அப்பா கத்தினார். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை அதிசயவிநாயகர் கோயிலில் அவவுன்ர பெயரில் அம்மா அர்ச்சனை செய்தா. நாங்கள் கோயிலுக்குள்ள உள்ளட, ராணியன்ரி உள்ளுக்குள்ள விழுந்து புரண்டு அழுது கொண்டிருந்தா. அம்மாதான் அவவை எழுப்பி வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்தா. கன நாளைக்கு பிறகு, அம்மாவும் அப்பாவும் அந்த வீட்டிற்குப் போச்சினம்.

நானும் ஓ.எல் சோதினை பாஸ் பண்ணினன். வழமையில் பிசகிற கணிதம் இந்த முறை பிசகவில்லை. அன்று இரவு விசயத்தைச் சொல்ல ராணியன்ரியிடம் போனன். பவித்ரா அக்கா மட்டும் இல்லாவிட்டால் நான் பாஸ் பண்ணியிருக்கமாட்டன் என்று சொல்ல, அவவுன்ர கண்கள் மின்னியது. பவித்ராஅக்கா நேற்று கடிதம் போட்டவ என, கடிதத்தை வாசித்துக் காட்டினா. அவ இப்ப மாங்குளச் சண்டையில் நிற்கிறாவாம். என்னையும் எங்கள் குடும்பத்தையும் விசாரித்து எழுதியிருந்தா.

அவ லீவில் வந்து நிற்கேக்க அனேக நேரம் எங்கட வீட்டிலும் நின்றா. அவ இப்ப முந்தி மாதிரியில்லை. நல்லா பகிடி வீட்டுக் கதைச்சா. சண்டைக் கதையனும் சொன்னா. இப்ப அவ தலைமயிரையும் கட்டையாக வெட்டியிருந்தா. இதுக்காக நான் அவவை குறைபட்டுக் கொண்டாலும், ஆளைப்பார்க்க டயானா மாதிரியிருக்குது என்றும் சொன்னன். அவ பெரிதாக சிரித்தா. அவ நின்ற ஒரு கிழமையும், ஏரியாவில் இருக்கிற சகல சொந்தக்காரர் வீடுகளிற்கும் சைக்கிளில் ஏற்றிப் போனன். லீவு முடிஞ்ச போகேக்ககையும் நானும் குலம்மாமாவும் தான் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டனாங்கள்.

பிறகும் இரண்டொரு தரம் லீவில் வந்திருக்கிறா. நோட்டிலையும் இடைக்கிடை கண்டு கதைச்சிருக்கிறன். நான் ஏ.எல் சோதினை பாஸ் பண்ணியதற்கு பாராட்டி ஒரு கடிதமும் அனுப்பியிருந்தா.

பாதை திறந்ததுக்குப்பிறகு எனக்கு வவுனியாவில் வேலை கிடைச்சது. விசுவமடுவை விட்டிட்டு வவுனியாவிற்கு வந்திட்டம். இடையில் ஒரு முறை அப்பர் குலம்மாமா வீட்டுக்கு போய் வந்தார். குலம்மாமா வருத்தம் வந்து வவுனியா ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கேக்க, ராணியன்ரி எங்கட வீட்டிலிருந்துதான் போய்ப்பார்த்து வாறவ. பவித்ராஅக்காவும் ஒரு நாள் வந்து தகப்பனைப்பாவித்துவிட்டுப் போனார். அப்பதான் முதன்முதலாக அவரை பொம்மை என்று கூப்பிட்டன். அவ பெரிதாக சிரித்தார். அண்ணர் என்ன செய்யிறார், காட் கிடைச்சிட்டுதோ என அண்ணரைப்பற்றியும் விசாரித்தார். இதுக்குப்பிறகு, போனமாதம் வரை இரண்டு குடும்பத்திற்கும் தொடர்பிருக்கவில்லை.

சண்டையெல்லாம் முடிஞ்சதுக்குப்பிறகொரு நாள், அண்ணர் கேட்டார்

“இஞ்ச.. அதுகள்.. அந்த விசுவமடுவில் பக்கத்தில இருந்ததுகள்.. பெயர் வருகுதில்லை. எங்க ஆக்கள்..”

அண்ணர் கேட்டதற்குப்பிறகுதான் நான் கொஞ்சம் தீவிரமாக விசாரிக்கத் தொடங்கினன். ஒரு பலனுமிருக்கவில்லை. அந்த நேரம் இலங்கையில் வந்த அனேக தமிழ்ப்பத்திரிகைகளில் உறவைத் தேடி, உறவுப்பாலம் என்பது மாதிரியான தலைப்புக்களில் காணாமல்போன, பிரிந்த ஆட்களை தேடுபவர்களிற்கான பகுதி வந்தது. கடைசியில் நானும் ஒரு தேடுதல் விபரமனுப்பினன்.

குலம்மாமாவோ ராணியன்ரியோ இதைப்பார்க்கவில்லை. இதனைப்பார்த்தது வவுனியா பம்பைமடு தடுப்பு முகாமிலிருந்த பவித்ராஅக்கா. அவதான் எனக்கொரு பதிலனுப்பினார். அங்க இரண்டுதரம் போய் அவரைப்பார்த்திருக்கிறன். ஆனால், அவ என்ர காதைப்பிடிச்ச முறுக்கேலாத மாதிரி குறுக்காக முள்ளுக்கம்பி வேலியிருந்தது.

அவரை விடுதலை செய்த அன்று, குலம்மாமாவை வவுனியா பஸ் ஸ்ரான்டிலிருந்து பம்பைமடுவுக்கு நான் தான் கூட்டிக் கொண்டு போனன். முகாமிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போன பஸ்சில் அவையள் போயிற்றினம். தங்கட வீட்டுக்கு வரவேணுமென பவித்ராஅக்கா திரும்பத்திரும்ப சொல்லிவிட்டிருந்தார்.

அடுத்தநாள் குலம்மாமா அப்பரோட ரெலிபோனில் கதைச்சிருக்கிறார். அண்ணருக்கும் பவித்ராஅக்காவுக்கும் கலியாணம் செய்யிறது சம்பந்தமாக கதைச்சிருக்கிறார். இரவுதான் எனக்கு விசயம் தெரியும். பவித்ராஅக்கா என்ர அண்ணியாக வாறது எனக்கு உண்மையிலயே சந்தோசமாக விசயம்தான்.

இந்த அமளி துமளிக் குள்ளதான் இன்னொரு அமளி நடந்தது. இந்த அமளி நடந்தது இலங்கையிலயில்லை. இலண்டனில். மகிந்த ராஜபக்ச லண்டன் போக, எங்கட ஆக்கள் திருப்பிக் கலைச்சுப்

போட்டினம். இந்த ஆர்ப்பாட்டம் சம்பந்தமாக வெளிவந்த படங்களை நீங்கள் வடிவாக கவனிச்சுப்பாருங்கோ. இரண்டு கையிலயும் புலிக்கொடியோட கம்பித்தடுப்பை உடைத்துக் கொண்டு வருபவன்போல ஆக்ரோசமாக நிற்கும் இளைஞனின் படம் சில கோணங்களில் வெளிவந்திருந்தது. அதுதான் எங்கட அண்ணர். இதிலொரு படம் இந்த வாரப்பத்திரிகையொன்றின் முன் பக்கத்தில் பெரிய அளவில் வெளியாகியிருந்தது. அன்றிரவு அண்ணருக்கு ரெலிபோன் அடிச்ச பட விசயத்தைச் சொன்னன். சிங்களவன் இனி வெளிநாட்டில் நிம்மதியாக கால் வைக்க ஏலாதென்று சொல்லி, தமிழர் பிரச்சினையின் அடியாழம் வரை சென்று சின்ன அரசியல் வகுப்பொன்று எடுத்தார். அதைக் கேட்டுவிட்டு, பவித்ராஅக்கா வந்த விசயத்தையும், குலம்மாமா கதைச்சதையும் சொன்னன்.

அண்ணர் கடுமையாக யோசிச்சார். எதுக்கும் நீ ரெலிபோனை வை. அம்மாவோட கதைக்கிறன் என்றார். இரவு நான் படுத்ததுக்குப்பிறகு அம்மாவோட கதைச்சிருக்கிறார். விடிய அம்மா விசயத்தைச் சொன்னார். அண்ணரிற்கு பவித்ராஅக்காவைப்பிடிக்காமல் போனதற்கு இரண்டு காரணங்களிருந்தனவாம். அவ இயக்கத்திலிருந்ததும், ஒன்றரை வருடம் இராணுவத்தின் தடுப்பு முகாமிலிருந்ததும்.

நான் விலாசத்தைச் சரிபார்த்துவிட்டுக்குள் உள்ளட, பவித்ராஅக்காதான் வாசலுக்கு வந்து வரவேற்றார். அவ கொஞ்சம் முதல்தான் முழுகியிருக்க வேணும். மிக அழகாகயிருந்தார். பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்ததாக சொன்னார். அண்ணரின் படம் வந்த பேப்பர்தானது. பேப்பரை மடித்து, மடியில் வைத்தவிட்டு எனது சுகங்களை விசாரித்தார்.

எனக்கு விசயத்தை எப்பிடிச் சொல்லுறதென்ற தடுமாற்றம். அதைச் சொல்லத்தக்க கணமொன்று வாய்க்காதார் என ஏங்கத் தொடங்கினன்.

இடையில் ராணியன்ரி தேத்தண்ணீர் போட உள்ளே போனார். நான் என்னை தயார் செய்ய முயன்று கொண்டிருக்க, பவித்ராஅக்கா சொன்னார் “ எனக்கு ஸ்ரான்டில் தெரியாது. பிறகுதான் தெரியும் எங்கட அப்பா உங்கட அப்பாவோட கதைச்சது. எனக்கு தெரிஞ்சிருந்தால் இந்த விசயத்தை கதைக்க விட்டிருக்க மாட்டன். மம்.. எனக்கு அப்பிடி நடக்குமென்ற நம்பிக்கையுமில்லை..”

அவவுன்ர கன்னத்தால் நீளமாக வடிந்து வந்த ஒரு துளி கண்ணீர், அந்த வாரப்பத்திரிகையில விழுந்தது. அண்ணர் வைச்சிருந்த புலிக்கொடிக்கு மேலதானது விழுந்தது. நான் வடிவாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். ஈரம் ஊறஊற அந்த மெல்லிய பேப்பரில் புலிக்கொடி கரைந்து போனது.

கதை கதையாம் காரணமாம்

பொடியன் அற்றாக்கை தொடங்கிற்றாங்கள். அடிபாடென்டால் இதுதான் அடிபாடு. இதுவரை செய்த ஓயாத அலை, இதயபூமி அற்றாக் எல்லாம் காலத்தாசி. உயிரை ஒரு தூசியாக நினைச்சு அடிபடுறாங்கள். “பெரி கக்கும் விழியோடு புறப்பட்டு விட்டோம்” என்று காசியானந்தன் எழுதிய பாட்டை மனசுக்குள் நினைச்சுக்கொண்டு வெளிக்கிட்டாங்களோ என்னவோ பெரிபறக்கிற அற்றாக்க்தான் நடக்குது. பொடியளினர் அற்றாக்கெண்டால் எதிர்த்தரப்பு சிரழிஞ்சு போறதுதானே வழமை. எதிர்த்தரப்பு ரணகளப்பட்டு நிக்குது. இதுக்குள்ள நோர்வேத் தரப்பும் வந்திட்டுது. “எடேய் விடுங்கடா... விடுங்கடா... ஏன் வீண் பிரச்சனை” என்று நிக்கினம். பெடியன் விடுறாங்கள் இல்லை. இந்த அற்றாக்கில வின்பண்ணினால் தமிழீழம் எண்டது மாதிரி நிக்கிறாங்கள்.

நோர்வேத் தரப்பு பாத்தினம், கதைச்சு சரிவராது என்று செயல்ல இறங்கிற்றினம். நோர்வேத் தரப்பில ஏழோ எட்டோ பேர் நிக்கினம். பொடியளினர் சைட்டில ஐஞ்சு பேர். எதிர்த்தரப்பில மாட்டினது ஓரான். முதலும், யாழ்ப்பாணம் மட்டும் அடிச்சுப்பிடிச்சுக் கொண்டு போன பொடியனை நிப்பாட்டின எக்ஸ்பீரியன்ஸ்; நோர்வேகாரரிட்ட இருக்குதுதானே. இப்பவும் ஒரு மாதிரி விலத்திப் பிடிச்சிட்டினம்.

முந்தின காலத்தில இயக்கம் பெரிய அற்றாக் பண்ணினால், ஆமிக்காரரினட் சடலங்கள் நிறைய எடுப்பினம். அதை சனம் பார்க்கிறதுக்கு மைதானங்கள், சந்தியளில பார்ப்பினம். அது மாதிரி இப்பவும் வந்தவை இப்ப தங்கட ஆள் ஓராணையே கொண்டு வருகினம். ஒரு நடுத்தர வயசுக்கார ஆள் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் கிடக்குது. ஆளைப்படுக்க வைச்சு, தண்ணி காட்டி, காற்று வீசி கைவைத்தியம் பார்த்து எழுப்பினதும் நோர்வேப் பாத்திரம் ஏற்ற கொஞ்சப் பொடியன்தான்.

இதுக்குள்ள, பிரச்சனை ஆமிக்காரரிட்டப் போயிற்றுது. இவைக்கு புனர்வாழ்வு குடுக்கிற மூன்று ஆமிக்காரர் வந்தினம். ஒருத்தன் மொபைல் போனில செக்ஸ்படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். நிப்பாட்டிப் போட்டு வர மனமில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். பொடியனை கண்டதும் “ஆ... ஆ...” சத்தத்தை இன்னும் சவுண்டாக விட்டான்.

வந்தவையன் சேதவிபரங்களை மதிப்பீடு செய்தினம். அவையன் அரசாங்கத்துக்கு ஏதேனும் அறிக்கை குடுக்க வேணுமோ தெரியாது. புகை எண்டது மாதிரியான சிங்களத்தில இருக்கிற தூசனங்களெல்லாத்தையும் யூஸ்பண்ணி, அற்றாக் பண்ணிய பொடியனை பேசிச்சினம். பிறகு, முகாமில இருக்கிற எல்லாப் பொடியனையும் ஒன்று கூடுமாறு கட்டளையிட்டினம்.

இப்பதான் இவ்வளவு சீன் ஒப்பினாகுது. இவ்வளவு ரணகளத்துக்குள்ளயும் இவனுக்கு ஒண்டும் தெரியாது. இவனிருக்கிற ஹோலில ஒரு ஓரமாக குப்புற படுத்திருந்து நேற்று பார்த்த படத்தினர் ஹீரோயினை நினைச்சுக் கொண்டிருந்தான். ஆரோ ஒருத்தன் உலுப்பினான். ஆமிக்காரரையும் பொடியனையும் திட்டிக்கொண்டு ஒன்று கூடுமிடத்துக்குப் போனான்.

மொத்தம் ஐநாற்றி நாப்பத்தொன்பது பேர் இந்தக் காம்பில இருக்கினம். எல்லாருமே துவக்கு தூக்கி தமிழீழம் கேட்ட ஆக்கள் எனில்லை. காவல்த்துறைகாரர் இருபத்தொரு பேர் இருக்கினம். இயக்கத்தோட முழுநேரமாக வேலைசெய்த ஆக்கள் ஏழுபேர் இருக்கினம். இயக்கத்தினர் நிதித்துறைகாரர் கிளிநொச்சிசந்தையில வைச்சிருந்த சைக்கிள் பார்க்கில இவன் சம்பளத்துக்கு ரிக்கற் கிழிச்சுக்கொண்டிருந்தவன். பேசாமல் இருந்திருக்கலாம். தலைவிதி இஞ்ச நிக்கிறான்.

செட்டிக்குள முகாமில ஒருநான் ஆமிக்காரர் அறிவிக்கினம், “ஆரும் இயக்கம் இருந்தால் ஓடிவந்து பதியுங்கோ. எல்லாருக்கும் தொழில் பயிற்சி குடுத்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்போறும்” என்று.

இவன் மே மாதம் 16ம் திகதி பின்னேரம் மட்டும் சிங்களாகத்தான் இருந்தான். வட்டுவாகல் கடந்து ஆமியிட்ட வரேக்க பார்த்தான், தனியா வந்தால் இயக்கம் என்று நினைச்சுப்பிடிச்சுப் போடுவினம். ஆரோடயும் சேர்ந்து போனால் பிரச்சினையில்லை என்று நினைச்சான். இவனை மாதிரித்தான் எல்லாருமே யோசிச்சு, அம்பிடுற ஆக்களோட சோடி கட்டிக்கொண்டு வந்ததை. இவனுக்கு அகப்பட்டது, கனகராயன் குளத்துப்பெட்டை கார்த்திகா. அவளினர் வாழ்க்கையில் இதுவரை எல்லாமே ‘க’ வரிசையில்லதான் அமைஞ்சிருந்தது. தகப்பனர் பேரும் கந்தசாமி. இப்பதான் ஒரு மிஸ்ரேக். இவ்வளவு பேர் இளையதம்பி மணிகண்டன். இப்படி சோடி கட்டி வந்ததில கொஞ்சம், பிறகு பிரிஞ்சிட்டுதுகள். கொஞ்சம் இந்த ரிலேசன் சிப்பை கொன்றியியு பண்ணிச்சுதுகள். இவன் இரண்டாவது ரைப்.

அவனோட சரசம் பொழிஞ்சு கொண்டு இருக்கேக்கதான் ஆயிக்கு அறிவிக்கினம். டோகாவுக்கோ, கட்டாருக்கோ போற ஏற்பாட்டு போய் பஸ்சில ஏறினதுமில்லாமல், பஸ் யன்னலுக்குள்ளால மனிசி 'பிளைங்கிஸ்' ஒண்டும் குடுத்து வெளிக்கிட்டு, இப்ப இந்த வரிசை இருக்கிறான்.

எல்லாருக்கும் முன்னால புலன் விசாரணையை இரண்டு ஆயிக்கு நடத்தினம். ஆர் முதல் அடிச்சது. எப்பிடி அடிச்சது, என்னத்த அடிச்சது, ஏன் அடிச்சது எண்டு 'எ' வரிசையில் 'குவேசனுக்கோ கேட்டுக்கொண்டே போயினம். "ஆ...ஆ..." காரர் மட்டும் தனியப்பே நின்று படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்திட்டு "சிக்சுச்சிக்கா... பாருங்கோ" எண்டு கொஞ்சப் பொடியளுக்கு காட்டினான். அவையளுக்கு பெர் சந்தோசம்.

வாக்கு மூலம்

பெயர் : இரத்தினம் தவராசா

வயது : 42

சிவசத்தியமாக நானொரு அமைதியான ஆள். ஆரின் சோலிகரட்டுக்கும் போகமாட்டன். 1990ல் இயக்கத்துக்கு போனனான்தான். நான் விரும்பித்தான் போனனான் என்டில்ல (இத் வசனம் மிக அழுத்தமாக உச்சரிக்கப்பட்டது) சின்ன நிர்ப்பந்தத்தான் போனனான்.

அங்க போயும் பெரிய ரெயினிங் ஒண்டும் எடுக்கயில்லை. ஏ.கே மட்டும் சுடத்தெரியும். இதுவரை ஒரு ஆயியைத்தன்னும் நான் சுடயில்ல நாலைஞ்சு சத்தவெடி மட்டும் வைச்சிருக்கிறன். இயக்கத்தினர் பெரிய பொறுப்பொன்டிடியும் இருக்கேல்ல. சும்மா அள்ளக்கையாகத்தான் இருந்தனான். சமைக்கிற செக்சனோடயும், சாப்பிடுற செக்சனோடயும் அரசியல் செக்சனோடயும்தான் இருந்தனான்.

லவ் பண்ணி கலியாணம் செய்தன். என்னோட சேர்த்து வீட்டில் எட்டுப்பேர். மனிசி நாலு பிள்ளைகள் மனிசியினர் தங்கச்சியும் தாய்காரியும் எல்லாரும் சரணடையேக்க நானும் சரணடைஞ்சன். இஞ்ச கொண்டு வந்து விட்டியன். நான் வலு அமைதியான ஆள். எனக்கு ஒரு காலி வெடி. சரியாக நடக்கேலாது. இந்த ரெண்டு பொடியளும் கொஞ்ச நாளாத கேமை கேட்டுக்கொண்டிருந்தினம். நேற்றும் குளிக்கிற இடத்தின் கொழுவிச்சினம். நான் பேசாமல் இருந்திட்டன். இப்ப மனசுக்குள்ள கந்தபுராணம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கேக்க, இன்னும் மூன்று பேரை கூட்டிக் கொண்டு வந்து அடிச்சுப் போட்டினம். சிவசத்தியமா நான் ஒருதனிண்ட சோலி சுரட்டுக்கும் போகாத ஆள் சேர்.

மார்க்கண்டு அண்ணையின் இளையபொடியன் சிவதாசின் புலம்பல்

கடந்த ஆறு வருசமாகவே இவன் றை பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். மொத்தம் எட்டுப்பேர். ஒண்டும் சரிவரவில்லை. ஒன்பதாவது பெட்டைதான் ஒ.கே பண்ணிச்சது. அதை ஒ.கே பண்ண வைக்கிறதுக்கிடையில கன காசு கரியாய்ப் போயிற்றுது.

அவளுக்கு, உச்சந்தலையில் போடுற தொப்பி தொடக்கம் கீழ்க்காலில் போடுற செருப்பு மட்டும் எல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தான். அந்த ரையில்தான் வற்றாப்பளை கோயில் திருவிழா வந்தது. இதுகள் அதுவழிய கிடந்து லவ் பண்ணிச்சதுகள். அப்பதான் முதன் முதலாக அவளை கிஸ் பண்ணினான். இவன் அவளை கிஸ் பண்ணின ஒன்பதாம் நாள் இயக்கம் வீட்டுக்கொராளை பிடிக்கத் தொடங்கிச்சது.

இவனுக்கு பிரச்சனையில்லை. தமையன்காரனொரான் ஆனையிறவு அற்றாக்கில மாவீரன். அவளுக்கும் பிரச்சனையில்லை. அத்தான்காரன் அரசியல்துறையில் இருக்கிறார். அவர் 'எல்லாத்தையும்' கவனிச்சுக் கொள்ளுவார்.

இதுகள் இரண்டும் லவ் பண்ணத் தொடங்கி இருநாற்றி ஏழாம் நாள் சண்டை பிடிச்சதுகள். ஏன் சண்டை வந்ததிண்டு ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. இந்த சண்டை விடாமல் பன்னிரண்டு நாள் நடந்தது. லவ் தொடங்கி சரியாக இருநாற்றி பத்தொன்பதாம் நாள் பின்னேரம் இவன் கினிநொச்சி பஸ்ராண்டில நிக்கிறான். இவன் ஆளைக் கண்டதும் சிரிச்சுக்கொண்டு போனான். அவன் மற்றப் பக்கம் திரும்பி நின்டான். பக்கத்தில நிறையச் சனம் நிக்கது. இவன் "ஹலோ" சொன்னான். அவன் கேட்டான் "நீங்கள் ஆர்..."

உண்மையிலயே இந்த லவ் ஸ்ரோரி இதோடயே முடிஞ்சிருக்க வேணும். ஆனால் முடியயில்ல. அவன், இவனை அவமதிக்கவில்லையென்றும் ஒட்டுமொத்த ஆணித்தையே அவமதித்து விட்டாளென்றும் நண்பர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டனர். அன்று மூன்று போத்தில் கள்ளுகடிச்சான்.

அடுத்த நாள் கினிநொச்சி ரவுணுக்குள்ள அவளை மீற பண்ணுறான். ஒரு கதையுமில்லை. நேரே போய் அவளினர் சைக்கிள் காண்டிலைப் பிடிச்ச நிப்பாட்டினான்.

"நீ விரும்பின நேரம் லவ் பண்ணவும்... விரும்பின நேரம் விட்டிட்டுப் போகவும் இதென்ன வேசை வீட்டு வெத்திலைத் பெட்டியோடி..." என்று நீதி கேட்க ஸ்ராட் பண்ண, அவன் கத்தத் தொடங்கினான். என்ன எது என்று ஓடி வந்த சனம் ஆக்களைப் பிரிச்சவிட, கேஸ் இயக்கத்திட்டப் போகுது.

சேகுவேரா இருந்த வீடு

இவன், தான் செழியண்ணையினர் மச்சான் என்று சொல்லி அவனை விட்டிட்டினம். நாயடி பேயடி அடிச்ச இவனைக் கொண்டு போய் ஒரு அறைக்குள்ள பூட்டிச்சினம். “இரு... செழியண்ணை உன்னைக் கவனிப்பார்” என்றும் ஒருத்தன் சொன்னான்.

செழியண்ணையும் வந்திட்டார். அந்தானுக்கு ஒருகால் ஏலாது. நொண்டி நொண்டி வந்து இவ்வளவு கன்னத்தில் ஒன்று விட்டார். தூசணத்தாலு பேசினார். பிறகு, “ஆளை ரெயினிங்கிற்கு அனுப்புங்கோ” என்று உடைய போட்டார்.

இவனும் சனைக்காமல் தன் குவாலிகேசனுகளை சொல்லி வாத்தலை முன்வைச்சான். ஆணையிறவில் அடிபட்டுச் செத்த தமயன்காரனை காரணம் காட்டி, சட்டப்படி தன்னைப் பிடிக்க ஏலாதென்று நிக்கிறான்.

“அதெல்லாம் நாங்கள்தான் முடிவெடுக்கிறது. நீ நட” என திருப்பியு கன்னத்தில் ஒன்று போட்டு ஆளை ரெயினிங் காம்பிற்கு அனுப்பினார்.

அந்த ரைமலயே மனசுக்குள்ள முடிவெடுத்தான் “எப்பாவது செழியன் என்ற கையில மாட்டட்டும்...”

போர்ப்பிரியன் (காரத்திகேசு ரமணன்) துரோகியான கதை

இவன் வட்டுவாகல் பாலத்திலிருந்து நூறு மீற்றர் தூரத்தி நிக்கிறான். என்ன முடிவெடுக்கிறதென்று தெரியாமல் நிக்கிறான் சனமெல்லாம் அல்லோலப்பட்டுக் கொண்டு ஆமியிட்டப் போகுதுகள் இவனோட இயக்கத்தில் இருந்த ஆக்களும் அதில போயினம்தான் ஆனால், இவன் சரணடைஞ்சு துரோகிப்பட்டம் வாங்க விரும்பயில்ல இவ்வளவு நாளும் செய்த தியாகங்களுக்கு அர்த்தமில்லாமல் போயிடும என்று யோசிச்சான். சரி, மாவீரனானால் என்ன நடக்கப்போகுது? எல்லாச் சனமும் போனதுக்குப் பிறகு ஆமி வெட்டிப் புதைக்கப் போறான். மாவீரரெண்டு ஆர், ஆருக்கு அறிவிக்கிறது? கையில ரெடியாக வைச்சிருக்கிற குப்பியை பாத்துப் பாத்து யோசிக்கிறான். செல்லும் அறம் புறமாக விழுது.

அந்தச் சனக்கூட்டத்துக்கயும் பரந்தாமன் மால்ரரை அடையாளம் கண்டிட்டான். துவாயை தலைக்குப் போட்டு, குழந்தைப்பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு மனிசிக்குப் பின்னால வாறார். இவனைக் கண்டும் காணாதது மாதிரி போனார்.

அந்தாள்தான் இவனின் ரெயினிங் மால்ரர். எதிரியினால் சுற்றிவிளைக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் உயிருடன் பிடிபடாமலிருப்பது எங்கட வீரமரபு என்று வகுப்பெடுத்த ஆள். அந்தாளின் வகுப்பில், தமிழீழ வரலாற்றிலேயே ஆர் முதல் சயனைட் கடிச்சது என்பதும், இயக்கத்தில் ஆர் முதல் சயனைட் கடிச்சது என்பதும் இவனுக்கு

39

யோ. கர்ணன்

அடிக்கடி குழப்பும். இந்தக் கேள்வியளுக்கு மரிமரிப் பதில்சொல்லி கனதரம் முட்டுக்காலிலயும் இருந்திருக்கிறான்.

மால்ரரே சரண்டர் பண்ணுறார். நான் ஏன் சர்வவேணும் என்று யோசிச்சான். சயனைட்டை நந்திக்கடலில எறிஞ்சான். ஜின்சைக் கழட்டிப்போட்டிட்டு சாரத்தை கட்டினான். அம்பிட்ட பெட்டையொன்னை கூட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்கு வந்திட்டான்.

ஆமிக்காரர் சனத்தையும் இயக்கத்தையும் பிரிச்சினம். இயக்ககாரரிடமின்ன விசாரணை நடந்தது. எத்தனை நாள் ரெயினிங் எடுத்தது. என்ன துவக்கு யூஸ் பண்ணத் தெரியும். எத்தனை ஆமியைச் சுட்டது. எந்தெந்த சண்டைக்கு போனது, டம் தெரியுமா. ஆரும் தளபதிமார் மாறுவேசத்தில வந்து நிக்கினமா, இயக்கத்துக்கு விரும்பி போனதா பிடிச்ச போனதா என்றது மாதிரி.

இந்தக் கேள்வியளுக்கு சொல்லி வைச்சது மாதிரி எல்லாருமே ஓரே மாதிரியான பதிலையே சொல்லிச்சினம். அவை வருமாறு. இருபதோ இருபத்தைஞ்சு நாள், யுமு மட்டும், ஒரு உயிரையும் எடுக்கயில்லை, பலவந்தமாக சண்டைக்கு கொண்டு போக ஓடிவந்திட்டன், தெரியாது, தெரியாது, பிடிச்சுக்கொண்டு போனவை.

எல்லாரையும் வவுனியா பள்ளிக்கூடங்களிற்கு கொண்டு வந்தினம். இதுதான் இவையளின் புனர்வாழ்வு காம்பாம். அடுத்தநாள் நாலாம் மாடி சி.ஐ.டி காரர் வந்தினம். பொம்பிளைகளும் வந்திருந்தினம். அவையளின் எடுப்பு, சாய்ப்பு, உடுப்புகளை பார்க்க ஒரு சாங்கமாகயிருந்தது. ஆரோ சொன்னான். பொடியளின் மனசைக் குழுப்பிரகசிங்களை எடுக்கிறதுதான் அவையளின் பிளான் என. சீறி வரும் பாம்பை நம்பினாலும் சிரித்து வரும் பெண்ணை நம்பாதே என மனசுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

இவன் விசாரணைக்கு போக வேண்டிய முறை வந்தது. ஒரு பொம்பிளைதான் விசாரிச்சா. இவன் போக சிரிச்சா இவனும் சிரிச்சான். கொஞ்சம் கேள்வியன் கேட்டார். சொன்னான். சிரிச்சிட்டு, போகலாம் என்றார். இவன் நினைச்சது மாதிரி ஒன்றுமிருக்கயில்லை. விசாரணையெண்டால் குறைஞ்சது பிரபாகரனதும் துவாரகாவும் என்ன முறையென்தது மாதிரியானதோ இயக்கத்தின் இரண்டாவது தலைவர் ஆர் என்பது மாதிரியான கேள்வியளையாவது கேப்பினம் என்பதான் யோசிச்சான். விசாரணை சிக்கலில்லாமல் முடிஞ்சதில இவனுக்கு நல்ல சந்தோசம்.

பள்ளிக்கூடத்தின் இரண்டாவது மாடியிலுள்ள வகுப்பறை யொன்டிலதான் இவன் தங்குறான். இவனுக்கு பக்கத்திலிருக்கிறது காலொண்டு ஏலாத நடுத்தர வயசுக்காரன். விசாரணை நிலவரத்தைக் கேட்டார். ஒரு பிரச்சனையுமில்ல. என்னையும் பிடிச்சது என்பதான்

சேகுவேரா இருந்த வீடு

40

சொன்னானான். பயப்படாமல் போய் பொய் சொல்லுங்கோ என்று அனுப்பினான். விசாரணைக்கு போற பொடியினை உற்சாகப்படுத்தி அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான். கால் ஏலாத ஆள், இவனை விசாரிச்சு பெட்டையோட சிரிச்சு கதைச்சு கொண்டிருக்க கண்டான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் கார்த்திகேசு ரமணன், கார்த்திகேசு ரமணன் என்று இவனைக் கூப்பிடுகினம். இவனுக்கு உதறத் தொடங்கிச்சுது. போனான். அந்தப் பொம்பிளைதான் கூப்பிட்டா. இப்ப சிரிக்கயில்ல. 'புக்கையா' என்டொரு சிங்களத் தூசனத்தை யூஸ் பண்ணி பேசினா. டபின் மீனிங்கில கையால அக்சன் காட்டினா. தண்டு முன்னால இருக்கச் சொல்லிப் போட்டு, அங்காலயும் இஞ்சாலயும் பாத்திட்டு கால் ரெண்டையும் விரிச்சா. இவனுக்கு அந்தரமாய்ப் போயிற்றுது. மற்றப்பக்கம் திரும்பினான். "ஏ... புக்கையா... இங்க பார்" என்று காலுக்க காட்டினா. என்ர சிவனேயெண்டு மனசுக்க நினைச்சுக்கொண்டு பாத்தான். கடைசியில் கேட்டா "ஏன் பொய் சொன்னீ?"

அரை மணித்தியாலமாக இவனை இன்குவாரி பண்ணினா. டம் தெரியுமா? தீபனைத் தெரியுமா? கடாபியைத் தெரியுமா? தமிழ்ச்செல்வன் எப்ப செத்தவர்? பிரபாகரன் எத்தனை சோடி உடுப்பு வைச்சிருந்தவர் எண்ட கணக்கில விசாரிச்சா. கடைசியில். இவனைப் பற்றிச் சொன்னது இதுக்கு முதல் வந்த ஆள் என்றுவிட்டு, விசாரணைக் குறிப்பைப் புரட்டிப் பார்த்து அந்தஆளின் பெயர் இரத்தினம் தவராசா என்றா.

இவனுக்கு அடிமுடியெல்லாம் பத்திக்கொண்டு வந்திது. அனேகமாக, பாண்டிய அரசவையை விட்டு வெளியில் வரேக்க கண்ணகியும் இதுமாதிரியான ஒரு சிற்றிவேசனில்தான் இருந்திருப்பா. அந்த ஸ்பொட்டில், காலை அகட்டிக் கொண்டிருந்த நாலாம்மாடி சி.ஐ.டி பொம்பிளைக்கு முன்னால முடிவெடுத்தான் ஆளுக்கு போடுறதுதான்.

முடிவு:

கிளைமாக்ஸ் கட்டத்திற்கு தேவையான திடீர் திருப்பங்களோ சென்டிமெண்டோ எதுவும் இல்லாமல் இந்தக் கதை இத்துடன் முடியுது. அனேகமாக இதை எழுதியவன் இலக்கில்லாமலோ, ஏனோதானோவெண்டோ அல்லது குடும்பப் பிரச்சனையோடு இருந்தோதான் எழுதியிருக்க வேணும்.

இந்தக்கதை முடிய, இவ்வளவு கதையையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஆமிக்காரரிற்கும் சரியான கவலையாய்ப் போயிற்றுது. "ச்சா... எல்லாருமே விருப்பமில்லாமல்தான் சண்டை பிடிச்சிருக்கிறாங்கள் போல... "என்று நினைச்சினம்" சரி, எதுக்கும் ஒரு கணக்கிற்கு கேட்டுப் பாப்பமே என்று, "கட்டாயமாக இயக்கத்துக்கு சேர்க்கப்பட்ட ஆக்கள் கையை உய்த்துங்கோ..." எனினம். அந்த முகாமே கையை உய்த்திக்

யோ. கர்ணன்

41

கொண்டிருக்குது. ஆமிக்காரர் சுற்றிவர பாத்தினம். ஒரு ஆள் தவிர மிச்சமெல்லாரும் கையை உய்த்திக் கொண்டிருக்கினம். வலது பக்க தொங்கவில் இருக்கிற அந்த ஆள் மட்டும், குனிஞ்சிருந்து நிலத்தில ஏதோ கீறிக் கொண்டிருக்குது. அந்தானை எழும்பச் சொல்லிச்சினம்.

"உம்மை கட்டாயமாக இயக்கத்துக்கு சேர்க்கயில்லையா?"

"இல்லை..."

"பேரென்ன..."

சொன்னான்

எல்லாம் முடிய, மேலதிகாரியை சந்திச்சு ஆமிக்காரர் விசயத்தைச் சொல்லிச்சினம். அதாவது இந்த காம்பில மிகப்பெரிய புலியொருவன் இருக்கிறான். மற்றவர்கள் பாவம் என்றனர்.

மேலதிகாரி பெயரைக் கேட்டார். ஒருத்தன் சொன்னான்

"இளையதம்பி மணிகண்டன்..."

விஜேவர்த்தனாவின் சந்தேகம்:

அன்றுபின்னேரம்மட்டும்விடாமல் செக்ஸ்படம்பார்த்துக்கொண்டிருந்த விஜயவர்த்தனாவிற்கு இப்போதுதான் ஒரு டவுட் வந்தது.

கொழும்புச் சிங்களப் பெட்டையினர் வீடியோ என்று சொல்லித்தான் இந்த வீடியோவை இவன்ர சினேகிதன் குடுத்திருந்தான். வீடியோவில் வந்தவவும், ஓ.எஸ் சோதினை எடுக்கிற ஆள் மாதிரித்தானிருந்தா. அவவின்ர ரெலிபோன் நம்பரெண்டு கீழ ஒரு நம்பர் போட்டினம். அது உண்மையாக இருக்குமோ?

அரிசி

சோமசந்தரம் மாஸ்ரரின்ர இளையபொடியன் பெரிய கள்ளன் என்றில்லை. கள்ளனென்றால் கறுப்போ வெள்ளையோ துணியால முகத்தை மூடிக்கட்டிக் கொண்டு வாள் அல்லது துவக்கு கொண்டுவந்து களவெடுக்க வேணும். களவெடுக்கேக்க ஓராளைப் போட்டுத்தள்ள வேணும். இல்லையென்றால் இரண்டு பேரின்ர காதையோ கையையோ அறுத்தெறிய வேணும். இல்லையென்றால் கள்ளனுக்கு மரியாதையில்லை.

இவன் கள்ளன் இல்லையென்றும் இல்லை. முந்தி சின்னப் பொடியனாக இருக்கேக்க கைச் செலவுக்கு என்ன செய்வான்? மாஸ்ரர் சேட்டைக் கழற்றிப் போட்டிட்டு ஈசிச் சேரில் படுத்து வயித்தைத் தடவிக் குடுத்துக் கொண்டிருப்பார். இவன் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்து இருபதோ முப்பது ரூபா எடுத்து கொப்பி உறைக்குள்ள வைச்சு மறைச்சிடுவான். இன்று பார்த்து கன நேரமிருந்து படிப்பான். மாஸ்ரருக்கு கணக்கு வழக்குத் தெரியாது. எப்பவாவது அபூர்வமாக காச குறையிறதைக் கண்டுபிடிச்சால் மனிசியோட ஏறிவிழுவார். அடுத்தநாள் கூட்டாளியளோட பள்ளிக்கூட கன்றினுக்கப் போய் போண்டாவும் பிளேன்றியும் வாங்குவான். அவன் ஏ.எல் சோதினை எடுக்கு மட்டும் மாஸ்ரரின்ர பொக்கற்றுக்குள்ள காச குறைஞ்சு கொண்டதானிருந்தது. ஏ.எல் எடுத்தால் பெரிய பொடியன்தானே. கைச்செலவுக்கென்று தாய்க்காரியிட்ட கேட்டு வாங்குவான்.

இவன் ஏ.எல் சோதினை எடுத்த நேரம்தான் இவன்ர கொப்பிக்குள்ள வித்தியா லவ் லெற்றர் வைச்சான். என்ர இதயத்தை திருடிவிட்டாய். ஒழுங்கு மரியாதையாக அதை திருப்பிக் குடுக்கிற அலுவலைப்பார் என்ற தொனியில் லவ் லெற்றர் வந்தது.

இவனறிய இந்த இரண்டு களவையும் தவிர வேற களவெதுவும் எடுக்கயில்லை. மாஸ்ரருக்கென்று ஊரில் நல்ல இமேஜ் இருந்தது. இவனும் தமக்கைமாரும் நல்லாக்கஸ்ரப்பட்டு அதைக்காப்பாத்திக் கொண்டிருந்ததுகள்.

இன்றைக்க காலையில்தான் இவன் இந்த முடிவெடுத்தான். அப்பரிள்ர இமேஜை பாலீர்த்து ஒன்றும் செய்யலாது என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தான். அப்பரே இல்லை. பிறகென்ன இமேஜ் என்று யோசிச்சான்.

என்னயிருந்தாலும் தகப்பன்காரன் இப்பிடிச் செத்திருக்கக்கூடாது என்றதுதான் எல்லாரின்ர அபிப்பிராயமும். அந்தாளுக்கென்ன சாகிற வயசா? அந்தாள் இப்பவும் இளம்பொடியளோட சேர்ந்து வெலிவோல் விளையாடும்.

போனகிழமை சுதந்திரபுரத்திலிருந்து இடம்பெயர வேண்டியிருந்தது. இவன்ர குடும்பத்திற்கு இது ஆறாவது இடம்பெயர்வு. மல்லாவியில ஸ்ராட் பண்ணியது. அஞ்சலோட்டம் மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்குது. எல்லாரையும் மாத்தளனில் கொண்டு வந்து விட்டிட்டு மாஸ்ரர் மட்டும் சுதந்திரபுரத்திற்கு திரும்பிப் போனார். மிச்சசொச்ச சாமானுகள் கொஞ்சம் கிடந்தது. அதுகளை எடுத்து வாறதுதான் பிளான். வெளிக்கிடும் போதே மனிசியும் மகன்மாரும் மறிச்சதுகள். இவன் பெரிய பொடியன்தானே. தகப்பனோட முகம் குடுத்து கதைக்கிறதில்லை. பேசாமல் இருந்திட்டான். ஒருத்தரின்ர பேச்சையும் கேக்காமல் போனவர் போனவர்தான். திரும்பி வரயில்லை. அடுத்தநாள் விடிய இவன் தேடிப்போனான். வீட்டுவாசலில் ஓரே சதைத்துண்டுகள். கை மணிக்கூட்டை வைச்சுத்தான் அடையாளம் பிடிச்சான். மாஸ்ரருக்கு மேல செல் விழுந்திருக்க வேணும். கூட்டியள்ளி ஒரு கிடங்குக்க போட்டு மூடிப்போட்டு வந்தான்.

மாத்தளன் ஆஸ்பத்திரிக்கு பக்கத்திலிருக்கிற தரப்பான் ஒன்றில் கோழிச்சத்தம் கேட்டதை இரண்டு மூன்று தரம் கவனிச்சிருக்கிறான். அந்த ரைமில், பாதுகாப்பு வலயத்துக்க இயக்கம் வைச்சிருந்த பிளேனுகளை விடவும் குறைவாகத்தான் கோழியன் இருந்தன.

ஒழுங்கான சாப்பாடு தண்ணியில்லாமல் தாயும் தமக்கைகாரியளும் நோஞ்சான் மாதிரி திரியுறதை பார்க்க பொடியனுக்கு வயிறு ளரிஞ்சுது. இப்ப இவனுக்கு தலைகீழாக நின்றாலும் இதைத்தவிர வேற வழியில்லை. எப்பிடியாவது ரை பண்ணி ஒரு கோழி பிடிக்கிறதானென்று பிளான் பண்ணினான்.

இரண்டுநாள் அந்த இடத்தை சுத்திச்சுத்தி வந்தான். சரிப்பட்டு வரயில்லை. மூன்றாம் நாள், இவன் அங்க மினக்கெட்டுக் கொண்டிருக்க ஆயிக்காரர் இரண்டொரு செல் அடிச்சினம். எல்லாச்சனமும் விழுந்தடிச்சுக்கொண்டு ஓடிச்சதுகள். இவன் ஓடியில்லை. அந்த

தரப்பாளுக்குப்பின்னால் போனான். இரண்டு கோழியை சீலைத்துணியில் கட்டி வைச்சிருக்கினம். ஒன்றை அறுத்தெடுத்தான். நேரே தன்ர தரப்பாளுக்கு ஓடினான்.

கோழியை ஒரு காட்போட் பெட்டிக்குள்ள வைச்சு, தரப்பாளுக்க வைச்சான். கோழியை சமைக்க வெளிக்கிடத்தான் பிரச்சினை தொடங்கிச்சது. இவன்ர வீட்டில இப்ப இருக்கிறதென்றால் நாலைஞ்சு சமையல் பாத்திரங்களும், அரைக்கிலோ உப்பும், கொஞ்சத் தேயிலையும்தான். வேற ஒன்றும் இல்லை. ரி.ஆர்.ஓ காரர் குடுக்கிற கஞ்சியை வைச்சு சமாளிச்சக் கொண்டிருக்குதுகள்.

முந்தி இவன்ர வீட்டில ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் கோழி அடிப்பினம். புதன் கிழமையில் ஆராவது பன்றியோ உடும்போ கொண்டு வந்து வீட்டு வாசலில நின்று கூப்பிட்டு குடுத்திட்டுப்போவினம். அந்த இரண்டு நாளும்தான் இவன்ர தாய் தன்ர கைப்பக்குவமெல்லாம் காட்டுவா. கோழிக்கறி சமைக்கிற சனிக்கிழமையிலதான் இவனை குளத்தில குளிக்க மாஸ்ரர் விடுவார். அதவும் மாஸ்ரரினர கைக்குள்ளதான் நிற்கவேணும். இவன் வளர்ந்ததுக்கு பிறகு சனி ஞாயிறு பார்க்கிறதில்லை. எப்பவாவது காயத்திரி குளத்திற்குப் போனால் இவனும் போவான். இவன் ஆள் கொஞ்சம் மெல்லிய ஆள். அவளுக்கு முன்னால சேட்டில்லாமல் நிற்கவும் வெக்கம். சேட்டோடயே குளிப்பான். அவளுக்கு மூன்று கடிதம் குடுத்திருந்தான். கனநாளாக ஒன்றுக்கும் ரிப்பனை வரயில்லை. பிறகு, ஒரு தீபாவளிக்காட் அனுப்பியிருந்தான்.

அந்த ரைமில் பின்னையார் கோயில் திருவிழா நடந்தது. இவன் தன்ர கூட்டாளியனோட போனான். கண்ணன்னை கூப்பிட்டார். அவர் இவனை விட ஆறேழு வயசு மூத்தவர். இவன் காயத்திரியை லவ் பண்ணுகிறானோ என்று கேட்டார். இவன் சிரிச்சான். அவரும் சிரிச்சுப் போட்டுச் சொன்னார் "சரி..சரி அதுகள் இஞ்ச நிக்முமட்டும் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ..பிறகு கலியாணமெண்டு வரேக்க எங்களிட்டத்தானே வீட்டுக்காரர் வருங்கன்..". அவன் இப்ப கனடாவில இருக்கிறான்.

ஒரு கோழியை உரிச்சு,உப்புப் போட்டு அவிச்சு கஞ்சியோட சாப்பிடுற கொம்பினேசன் இவனுக்கு பிடிக்கயில்லை. ஒரு நேர சமையலுக்கு எங்கயாவது கொஞ்ச அரிசி எடுக்க ஓடித்திரிஞ்சான். சித்தப்பாக்காரனிட்டக் கேட்டான். இல்லை. மாமனிட்டக் கேட்டான். இல்லை. கடையிலயும் இல்லை. இவன்ர பக்கத்து தரப்பாள் காரர் எங்கேயோ ஒரு பவுண் சங்கிலி குடுத்து ஒரு கிலோ அரிசி வாங்கி வைச்சிருந்தினம்.

இவன் ஒருநாள் மாமன்காரனிட்டப் போகேக்கதான் கவனிச்சான். நோட்டுக்கரையில் பெரிய உமிக்குவியலொன்று இருக்குது. நிறையச்சனம் அதிலிருந்து அரிசி பொறுக்கிக் கொண்டிருக்குதுகள். இவன்

மாமனிட்டப் போகயில்லை. அரிசி பொறுக்கினான். பாதி,பாதியில பாதி என்ற கணக்கில கால்ச்சட்டைப் பொக்கற் ஒன்றுக்குள்ள கொண்டு போனான்.

வெக்கத்தையோ,கொளரவத்தையோ பார்க்கிறதில ஒன்றுமில்லை. தாங்களும் வாறம் என தமக்கைக்காரியளும் அடுத்தநாள் வெளிக்கிட்டதுகள். செல்லடி ரவுண்சடியில இருந்து காப்பாத்திக் கொண்டு வாற பொறுப்பை இவனிட்டத்தான் தாய்க்காரி ஒப்படைச்சிருந்தது.

மூன்று பேரும் குடும்பக்கதையள் கதைச்சக் கொண்டு அரிசி பொறுக்கிச்சதுகள். அந்த ரணகளத்துக்குள்ளயும் ஆரோ ஒரு பொடியன் தமக்கைக்கு கிட்டவந்து உரஞ்சி உரஞ்சி அரிசி பொறுக்கினான். இவனுக்கு பத்திக் கொண்டு வந்தது. அர்ஜுன் மாதிரி ஒரு அடி குடுக்கலாமோவென்று யோசிச்சான். வில்லங்கம் வரப்போறது தமக்கைக்கு விளங்கிவிட்டது. இவன்ர கையைப்பிடிச்சு, அவசரப்படாத என்ற மாதிரியான ஒரு மெசேஜ் குடுத்தான். பிறகு, உரஞ்சினவனைப்பார்த்து சொன்னான் "பக்கத்திலதான் காவல்த்துறை. சொன்னனெண்டால் பிடிச்சுச் சண்டைக்கு விடுவினம். விணாச்சாகாத..". அவன் அதுக்குப்பிறகு அரிசி பொறுக்கினை இவன் காணயில்லை. அன்று முழுநாளும் பொறுக்கி இவன்ர கால்ச்சட்டை பொக்கற் மூன்றுதரம் நிறையக்கூடிய அரிசி வந்தது. அடுத்தநாளும் போச்சதுகள். இன்றுடன் அரிசி பொறுக்கி முடிய வேணும் என்று ஏற்கனவே பிளான் பண்ணியிருந்ததுகள். வலு மும்முரமாக அரிசி பொறுக்கிச்சதுகள். அன்றைக்கு இரண்டுதரம் இயக்கம் ஆள் பிடிக்க வந்தது. மூன்றுதரம் ஆயி செல்லடிச்சான். நாலுதரம் கிபீர் வந்தது. எல்லாத்துக்கும் பக்கத்திலயிருக்கிற கண்டல் பற்றைக்குள்ள ஓடி ஒளிச்சுஒளிச்சு, இவன்ர கால்ச்சட்டை பொக்கற் இரண்டரை தரம் நிறையிற அளவு பொறுக்கிச்சதுகள். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பொறுக்கியிருக்கலாம். சந்திப்பக்கம் இரண்டொருசெல் விழுந்தது. இருக்கிறதை வைச்சு சமாளிப்பம் என்று தமக்கைமாரை கூட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டான்.

இதுகள் மூன்றும் தரப்பாளுக்க உள்ளத்தான் தாய்க்காரி கந்தசட்டிக்கவசம் சொல்லுறதை நிப்பாட்டிச்சது. இவனுக்கு உதிலயெல்லாம் நம்பிக்கை விட்டுப் போச்சது. துவக்குத்தான் சரியென்றது இவன்ர நிலைப்பாடு.

தமக்கைமார் குளிக்க வேணுமெண்டுதுகள். இஞ்ச குளிக்கவும் ஒழுங்கான இடமில்லை. எல்லாச் சனமும் சின்ன இடத்தில கூடிக்கும்மாளமடிக்க வேண்டியதுதான். இவன்ர தமக்கைமாருக்கு இது சரிவராது. கண்ணகிக்குப்பிறகு பெயர் சொல்லத்தக்கதுகளைன்றால் இதுகள் தான் என்றது மாதிரியிருந்ததுகள். கொஞ்சத்தாரம் தள்ளியிருந்த வெட்டையில் ஒரு பத்தையிருந்தது. தமக்கைமார் இரண்டு பேரும்

அதுக்குள்ள போய் நிக்ருங்கள். இவன் ஆளுக்கு நாலைஞ்ச வாளித்தண்ணியள்ளிக் குடுப்பான். அதில குளிச்சு உட்புத் தோச்சு கரையேறுங்கள். அந்த நேரம் தண்ணீருக்கும் தட்டுப்பாடு. புலிகளின்குரல் நேடியோவிலயும் 40 லீற்றர் தண்ணீர் போதுமென்றும், எப்பிடி அதில குளிக்கிறதென்றும் ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லுவார். முதலில ஒரு மெல்லிய ஆடை அணிய வெண்டுமென்றும், ஒரு சிறு பாத்திரத்தால் அள்ளி மெதுமெதுவாக தலையில் விட வெண்டுமென்றும், பிறகு ஊத்தை உரஞ்சி சவர்க்காரம் போட்டு, இன்னும் கொஞ்சத் தண்ணீர் வீட்டு என்ற கணக்கில புறொக்கிராம் நடக்கும். அதைக் கேட்க இவனுக்கென்றால் சினிமாவில குளிக்கிற கவர்ச்சி நடிகையன்தான் நினைவிற்கு வருவினம். இவனுக்கு அந்த புறொக்கிராம் நல்லாப்பிடிச்சிருந்தது. குளிச்சிட்டு வர, தாய்க்காரி ஒரு அரிக்கன் சட்டியில அரிசி கழுவிக்கொண்டிருக்குது. அவன் நேடியோவைப் போட்டான். காலையில் ஒளிபரப்பான 40 லீற்றர் கதை மீளவும் ஒளிபரப்பாகுது. நேடியோவை நிற்பாட்டு என தமக்கை சத்தம் போட்டான். அவையளுக்கு இந்த புறொக்கிராம் கொஞ்சமும் பிடிக்காது. நேடியோவை நிற்பாட்டின இருபத்தொன்பதாவது செக்கன் “ஸ்..ஸ்..” என்று ஒரு மார்க்கமான சத்தத்துடன் செல் விழத் தொடங்கியது.

“எல்லாம் பங்கருக்க ஒரு..” என்று கத்திக் கொண்டு பங்கருக்குள் பாய்ந்தான். அதுக்குள்ள தமக்கைமாரும் பக்கத்து வீட்டுப் பெட்டையும் இருக்குதுகள். தாய் இல்லை. கத்திக் கூப்பிட்டான். ஒரு சத்தமும் இல்லை. வெளியால வந்து பார்க்கலாமென்றால், செல் விடாமல் விழுந்து கொண்டிருக்குது. கொஞ்ச நேரம் இருக்க, செல் விழுற ரையிங்கை பிடிச்சான். ஒரு செல் விழுந்து வெடிச்ச கையோட பங்கருக்குள்ளால எட்டிப்பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஒரே புகை மண்டலம். டக்'கென தலையை உள்க்க எடக்க, அடுத்த செல் விழந்தது.

பக்கத்து வீட்டுப் பெட்டை சொல்லிச்சுது “உது எயிற்றி பைவ்... அதுதான் சத்தம் இல்லாமல் வருது..” என்று. கன சனத்திற்கு எல்லாம் தெரியும். சத்தத்தை வைச்சு சொல்லுங்கள். இது ஆட்டி, இது ஐஞ்சிஞ்சி, இது கனோன் என.

ஒரு ஐஞ்சு நிமிச ரணகளத்திற்குப்பிறகு செல்லடி நிற்குது. இவன் வெளியில ஓடி வந்தான். ஒரே புகைமணமும் கரி மரந்து மணமும். கையை விசுக்கி புகையை விலத்தி ஓடி வந்தான். தரப்பாளுக்கு முன்னாலயிருந்து அரிசி கழுவினது மாதிரியே அரிசிச்சட்டிக்கு மேல மனிசி விழுந்து கிடக்குது. “அம்மா” என்று கத்திக் கொண்டு தலையை தூக்கினான். அரிசிச்சட்டி நிறைய இரத்தமிருந்தது. தாயினர் நெஞ்சில ஒரு செல் பீஸ் ஏறியிருக்குது. மனிசி கண்ணை மூடாமலேயே செத்திருக்குது.

இவனுக்கு என்ன செய்யிறதென்றெ தெரியயில்லை. பக்கத்திலயிருந்து மரத்தோட'நாலுதரம் தலையை மோதிப்பார்த்தான். பெரிய தடியெடுத்து நிலத்தில அடிச்சான். மண்ணில புரண்டு கத்திப்பார்த்தான். ஒன்றுக்கும் சரி வரயில்லை. தாய் செத்த எபெக்ட்' அப்பிட்யே இருக்குது. மூத்த தமக்கை அழயில்லை. மூன்று தரம் மயங்கி விழுந்தான். மாமன்காரன் வந்து அறுந்து கிடந்த தரப்பாளை இழுத்துக்கட்டினார். பெட்டையளினர் தலையை தடவி விட்டார்.

பக்கத்திலயிருக்கிற ஓரான் வந்து சொன்னார் “பொடியை கன நேரம் வைச்சிருக்காதையங்கோ.. ஆக்கன் குழுமியிருக்கிற இடம்.. தொற்று வந்தாலும்..”

செத்த ஆக்களினர் சடலங்களை சனங்கள் கடற்கரைப்பக்கம் புதைக்கிறதுக்காக கொண்டு போய்க் கொண்டிருக்குதுகள். சாரமொன்றில மனிசியைப் போட்டு இவனும் மாமனும் கடற்கரைக்கு கொண்டு போச்சினம்.

கடற்கரையிலயும் இடமில்லை. கொஞ்ச இடத்தில சனம் வீடு போட்டிருக்குதுகள். பக்கத்தில கொஞ்ச சனம் கக்கூசுக்கு குந்தியிருக்குதுகள். மிச்ச இடத்தில நின்று மீன் விக்கினம். கொஞ்சத்தாரம் நடந்து ஆட்கள் இல்லாத ஆறடி நிலம் பார்த்து கிடங்கு தோண்டி தாயைப்புதைச்சினம். இப்ப இவன் அழயில்லை.

மாமனை அனுப்பிப் போட்டு பக்கத்தில இருந்தான். காலடி மட்டும் கடலலை வந்து போனது. கடலுக்குள்ள விழுவுமோ என்றும் யோசிச்சான். தமக்கைக்காரியளையும் யோசித்தான். கத்தி அழ வேணும் போலயிருந்தது. அழ முடியவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில நாலைஞ்சு பேர் வந்து இவனைத்தட்டியெழுப்பிச்சினம். கொஞ்சம் விலத்தச் சொல்லியும் அதில ஒரு சடலத்தை புதைக்கப் போறம் என்றினம். ஆரோ ஒரு சின்னப்பிள்ளை. முகத்தில இன்னும் இரத்தம் காயயில்லை.

சரி. நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்று திரும்பி தரப்பாளுக்கு நடக்கத் தொடங்கினான். வழியில ஆர்ஆரோ எல்லாம் என்னென்னவோ கேட்டினம். இவன் ஒரு பதிலும் சொல்லயில்லை.

தரப்பாளுக்க உள்ளட, அங்க இளைய தமக்கை அரிசியை கழுவிக்கொண்டிருந்தான்.

சீடாடம்

விசுவமடுச் சந்தியில் பஸ்சால இறங்கேக்க எனக்கு மெல்லிய டிம். மாஸ்ரருக்கு முழு டிம். எங்களை இறக்கிப் போட்டுப்போன இலங்கை போக்குவரத்துச் சபை பஸ்சைப் பார்த்து இரண்டு கையையும் விரிச்சபடி நடுறோட்டில நின்று “என்னயிருந்தாலும் மகிந்த ஒரு நரியன்தான். இஞ்ச விட்டான் துரும்பை..... அங்க அடிச்சான் கம்மாரிஸ்....” என்று உரத்த குரலில் சொன்னார். போன சனம் நின்று புதினம் பாக்கினம். அதால் வந்த இரண்டு ஆமிக்காரரும் சிரிச்சுக் கொண்டு நின்று பார்க்கினம். அவயளுக்கு தமிழ் தெரியாட்டிலும், ஒரு அங்கிள் வெறியில் நின்று புசத்திறார் என்று நினைச்சிருப்பினம். எனக்கு பெரிய அந்தரமாய் போயிற்றுது. மாஸ்ரரினட கையைப் பிடிச்ச இழுத்து “பேசாமல் வாங்கோ மாஸ்ரா” என்று மெல்ல உறுக்கினன். மாஸ்ரர் பயப்பிடுறாரில்லை.

“டேய்... ஏன் பயப்பிடுகிறாய்... நினைக்கிறதைக் கதை... பயப்பிடாதை சொல்லு.... என்ன பிரச்சினை.....”

“மாஸ்ரர் சனம் பார்க்குது... தேவையில்லாத கதையை விட்டிட்டு வாங்கோ....”

“எது தேவையில்லாத கதை... ஓ மகிந்தவோ.... அடி செருப்பால்....” என்றபடி என்ற பிடியிலிருந்த தனது கையை உதறி எடுத்து, கையை உயர்த்தி “மகிந்தராசபக்ச வாழ்க... கம்மாரிசடிச்ச சிங்களவன் வாழ்க...” என்று விட்டு கரித்துப்பினார்.

‘எனக்குப் பெரிய அந்தரமாய்ப் போயிற்றுது. பேசாமல் தொடடியடி றோட்டால் நடக்கத் தொடங்கினன். எங்கட காணிக்கு போற பாதை அதுதான். மாஸ்ரர் கூப்பிட்டார். நான் நிக்கயில்லை. கெஞ்சினார். நான் நிக்கயில்லை. ஓட்டமும் நடையுமாக ஏதோ கதைச்சுக்கொண்டு பின்னால் வாறார்.

முந்தின காலமென்டால் மாஸ்ரர் இப்பிடி கோசம் போட்டதுக்கு விசுவமடுச் சந்தியில் ஐஞ்ச வெடி விழுந்திருக்கும். சந்தியிலிருந்து ஐம்பது மீற்றரில் இயக்கத்தினர் அரசியல் துறையிருந்தது. அதில கடைசியாக சீரானன், போர்ப்பிரியன் ஆக்கன் பொறுப்பாக இருந்தவை. முதல் வெடியை அரசியல்துறை வைச்சிருக்கும். அரசியல்துறை கழிஞ்ச போக, புலனாய்வுத் துறைக்காரர் இருந்தவை. அதுதான் திருமலை மாஸ்ரரினட மெயின். ஏரியாவில் நடக்கிற நல்லது கெட்டது, மங்களம் அமங்களம், உருட்டுப் பிரட்டு, அடி வெடி எல்லாமே அங்கதான் நடந்தது. இரண்டாவது வெடியை இவையன் வைச்சிருப்பினம்.

இவைக்கு முன் ஒழுங்கையில் காவல்துறைகாரரும், மாலதி படையணி பெட்டையனும் இருந்தினம். மூன்றாவது வெடியை சந்தேகமில்லாமல் காவல்துறை வைச்சிருக்கும். நாலாவது வெடிதான் ஐயிச்சமாயிருக்குது. என்னயிருந்தாலும் அவையன் பொம்பிள்ளையன்தானே. அவையன் இப்படி வெடி வைச்ச நான் இதுவரை கண்டதில்லை.

ஐச்சாவது வெடிதான் ரிக்ஸ்சான வெடி. கொஞ்சநாளைக்கு முதல் நீங்கள் பேப்பருகளில் படிச்சிருப்பியன். மோட்டார் வைக்கினில் வந்து சுட்டவை, காரில் வந்து சுட்டவை, கூரை பிரிச்சு சுட்டவை, மதிலேறிக் குதிச்சு சுட்டவை, தின்னேக்க சுட்டவை, குடிக்கேக்க சுட்டவை என்று. ஆர் சுட்டது, எப்படிச் சுட்டதென்பது வெடிவைச்ச ஆளுக்கும் வெடி வேண்டின ஆளுக்கும் தான் தெரியும்.

இது மாதிரித்தான் ரவுணுக்குள்ள ஐஞ்சாறு பேர் நிப்பினம். நல்லா இயக்கத்தோட ஊறிய ஆக்களுக்கும், சாப்பாட்டுக் கடைக்காரருக்கும் மட்டும் இவையனை தெரியும். அனேகமாக எல்லாரும் சாப்பாட்டு கடைக்காரரோட நல்ல பழக்கம் வைச்சிருப்பினம். ரவுணுக்குள்ள நடக்கிய அசுமாதங்களை கவனிச்சுக் கொண்டிருப்பினம். இவையனும் ஒரு வெடி வைச்சிருப்பினம்.

எங்கட அப்பர் இருக்கிறாரே அந்தான் ஒன்றுக்கும் உருப்படாத ஆள். அந்தாளால் உருப்பட்டதென்டால் நாலைஞ்ச கள்ளுத் தவறணை முதலாளியன்தான். அந்தான் தன்ர வாழ்க்கையில் செய்த ஒரேயொரு உருப்படியான காரியமென்டால், படிச்ச வாலிபர் திட்டமொன்று அந்த நேரம்

விசுவமடுக் காட்டை பிரிச்சுக் குடுக்கேக்க, ஒரு துண்டு காணி வாங்கினதுதான். அப்ப கிளநொச்சியே பெரிய காடெண்டு சொல்லி கனபேர் வரவில்லையாம். விசுவமடுக்கு வந்த முதல் பஸ்சில் அப்பரும் வந்திறங்கியிருக்கிறார். கனபேர் தாக்குப் பிடிக்க ஏலாமல் திரும்ப ஓடியிட்டினம். அப்பர் நின்றார். அந்த நேரம் அப்பரினட கோழையாவாக சிவம் அண்ணை இருந்திருக்கிறார். ஆள் தோட்டக்காட்டான்.

உலகத்திலேயேதோட்டக்காட்டான் மாதிரி நன்றியுள்ளவன் இல்லையென்று அப்பர் வெறியில் புசத்துவார். பிறகு அப்பர் யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கேக்க சிவமண்ணைதான் காணியைப் பார்த்தார்.

அப்பரிண்ட குடிவெறி எனக்குப் பிடிக்கயில்லை. கொஞ்ச நாளாக இரண்டு பேரும் முழுக்கிக் கொண்டு திரிஞ்சம். ஏமஞ்சாமத்தில வந்து புசத்திற வேலையை நிப்பாட்டச் சொல்லச் சொல்லியும், அம்மாட்டச் சொல்லியிருந்தேன். அண்டைக்கும் ஆளை கன நேரமாக காணவில்லை. நான் கேற்றைப் பூட்டியிட்டன். அப்பர் கேற்றுக்கு வெளியில் நின்று படு தூசணத்தால் கத்துகிறார். பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தன், சரிவரவில்லை. கேற்றைத் திறந்து போட்டு, அப்பர் உள்ளுக்கு வர விட்டன் மூஞ்சையைப் பொத்தி ஒண்டு. மனுசன் மூச்சுப் பேச்சில்லமல் நிலத்தில.

இதுக்குப் பிறகு அப்பர் வலு திருத்தம். ஆனால் நான் வீட்டிலயில்லை. நான் இயக்கத்துக்குப் போனன். எனக்கு இடம் வலம் தெரியேலையோ, என்ற காலமோ தெரியாது. நான் போனது இயக்கத்தினர் கலை பண்பாட்டுச் கழகத்துக்கு. இதுக்கு முதல் புதுவை இரத்தினதுரை என்டொரு பேரையே நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. துப்பாக்கி தூக்கி சமராடுவதை விடவும் சிரமமான பணி மக்களை அணி திரட்டுவது. கலைகளின் ஊடாக அவற்றை செய்வதே எமது நோக்கம் என கலை பண்பாட்டுக் கழகம் போட்ட நாடகமொண்டில் நடிக்க அனுப்பினார் புதுவை அண்ணா.

எனக்கு கிடைச்சது ஆமி வேசம். ஐஞ்சு பேரில ஓராளாக வந்தன். யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு என பல பகுதிகளில் நாடகம் நடந்தது. எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி ஆக்களும் இப்பிடித்தான், ஸராட்டில் சின்னச் சின்ன வேசங்களில் நாடகம் நடிச்சுத்தான் பேமசானவை என்று அதில நடிக்கிற எல்லோருமே கதைப்பினம். கொஞ்ச நாளின் போக மெல்ல மெல்ல நானும் இப்பிடி கதைக்க துவங்கினன்.

அப்பதான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஆமி வந்து தென்மராட்சி மட்டும் சனம் ஓடி வந்து நின்று யோசிக்குது. கிளாலிக் கடல் கடக்கிறதோ, திரும்பிப் போறதோ என்று. வீட்டுக்காரரையெல்லாம் திருப்பி அனுப்பிப்போட்டு அன்றி ஆக்களோட நான் கடல்கடந்து வன்னி போனன். அன்றியினர் மூத்த மகன் அப்பர்வே இயக்கத்தில பெரும்புள்ளி. இரண்டு பொடிகாட்டோடதான் வீட்டுக்கு வருவான். அதால் அன்றி வன்னிக்கு போக வேண்டியிருந்தது. அவவுக்கும் வன்னி தெரியாது. அப்பரிண்ட காணியை தடவிப் பிடிச்ச விசுவமடுவில குடியேறினம். அந்த நேரம் இடப்பெயர்வு சம்பவங்களை வைச்ச குருத்தேழலை அழுவதேன், வெள்ளைப் புறா சிவப்பானதேன், யாழ்தேவி என்றது மாதிரியான பேமசான நிறைய நாடகங்களை

பலதரப்பும் போட்டினம். சம்மா சொல்லக் கூடாது. நாங்கனும் வலுதிறமான நாடகங்கள் சிலது போட்டம். அவையனோட சேர்ந்து தொடர்ந்து நாடகம் நடிக்கிறன். இடம்பெயரேக்கையும் சேர்ந்து வந்திட்டன் என்டது மாதிரியான காரணங்களாலோ அல்லது என்ற திறமையாலயோ தெரியாது எனக்கும் புரமோசன் கிடைச்சது. ஆமிக்கூட்டத்தில வந்த ஆள், இப்ப தனிப்பாத்திரம் ஏற்கத் தொடங்கிற்றன். இப்பவும் சிவாஜி, எம்.ஜி.ஆரிண்ட கதைதான் என்ற மனசுக்குள்ள ஓடிக்கொண்டிருக்குது.

ஒருநாள் இப்பிடித்தான், செவ்வானம் சிவந்ததேன் என்றொரு நாடகம் பழகிக் கொண்டிருக்கிறம். எனக்கும் ஒரு முக்கிய பாத்திரம் தந்திருக்கினம். அப்ப அன்றியிட்டயிருந்து ஒரு அவசர மெசேஜ் வருருது. எங்கயிருந்தாலும் உடனே வா. அவசரம்' என்று வருது. நானும் வீழுந்தடிச்சுப் போறன் வீடு பேயறைஞ்சு போய்க்கிடக்குது. அன்றி சொன்னா,

“உன்ற தங்கச்சி..... உவந்தான் சுமி.. அவளுக்கு ஆம்பிளை கேட்டிருக்குது. ஆரோடையோ ஓடிற்றான்....”

சுமி அன்றியினர் இரண்டாவது பெட்டை. எனக்கெண்டால் விசர் எழும்பிற்றுது. இந்த தோறை பார்த்த வேலையால தெருவில தலைநிமிர்ந்தே நடக்கேலாமல் போகப் போகுது. ஆர் பொடியன் என்று பாத்தால், சந்தியில சலூன் வைச்சிருக்கிறவனிட பொடியன். கடைசியில் எங்கட குடும்பத்துக்குள்ள ஒரு அம்பட்ட மாப்பிள்ளையும் வந்திட்டான்.

நான் நேரே காவல்த்துறைக்குப் போனேன். நான் ஆர், என்ன செய்யிறன், இன்ன இன்னாரைத் தெரியும் என்டதுகளை விளங்கப்படுத்திப் போட்டு, சுமியினர் பிரச்சினையைச் சொன்னேன். படிச்சுக் கொண்டிருந்த பெட்டையை கொண்டு போயிருக்கிறான். இன்ன இன்ன செக்சன்களில் இது குற்றம். இன்ன இன்ன அக்சன் எடுக்கலாமெண்டு நாலைஞ்சு பிளானும் குடுத்தன். அதில் ஒன்று, சந்தியில கடை வைச்சிருக்கிற தகப்பன்காரனைப் பிடித்து அடைக்கலாம் மகன் சரணடையுறவரை. காவல்த்துறைப்பெரியவனும் வலு இன்றஸ்டிங்காக என்ற பிரச்சினையை கேட்டிட்டு, “இப்பிடித்தானண்ணை... நல்ல குடும்பங்களை சில பொம்பிளையன் தலைகுனிய வைக்கிறானுகள். எதுக்கும் நீங்கள் ஒரு என்ட்ரி எழுதித் தந்திட்டுப் போங்கோ..... நான் கவனிக்கிறன்....” என்றான். நானும் ஒரு என்ட்லீரி எழுதித் குடுத்திட்டு வந்தன்.

கொஞ்ச நாளில் ஓட்டமெற்றிக்காக இந்தப் பிரச்சினை மறைஞ்சிட்டுது. காவல்துறையும், ஒரு அக்சனும் எடுக்கவில்லை. மல்லாவியில ஒரு நாள் நாங்கள் நாடகம் போட்டம். கூட்டத்துக்குள்ளயிருந்து கைக்குழந்தையோட

சேகுவோ இருந்த வீடு

52

ஒரு பெட்டை எழும்பி “அண்ணை” என்று கூப்பிடுது. ஆர் என்னைக் கூப்பிடுறது என்று யோசிச்சுக் கொண்டு திரும்பினன். சுமி. அதுவரை அவளைப் பற்றி வேசை, தோறை என்டது மாதிரியான கொமன்ட்ஸ் அடிச்சுக் கொண்டு திரிந்தாலும், அந்த ரைமில் எல்லாம் மறந்து போச்சது. அந்தக் குடும்பத்தில என்னை மட்டும்தான் அண்ணனாக நினைக்கிறன் என்றும் சொன்னார்.

அன்றிரவு வீட்டுக்கு போய் அன்றியோட கதைச்சன். என்னயிருந்தாலும் அவன் உங்கட மகந்தானே. எப்பிடயாவது உங்களோட சேருங்கோ என்டன். அன்றிக்கு விளங்கிவிட்டது.

“ஏன் அவளை எங்கயாவது கண்டனியோ...” என்றா. நான் ஓமென்டன். அன்றி ஒரு வெடிச்சிரிப்பு சிரிச்சுப் போட்டு “துரும்பு அடிச்சுப் பாத்திருக்கிறாள்...” என்டா.

அன்றி பொம்பிளைதான். ஆனால் நல்லா சீட்டடிப்பா. அவ ஆம்பிளையனோட இருந்து சீட்டடிக்கிறதை கண்டிருக்கிறன். நான் திறமான விளையாட்டுக்காரன்னெண்டில்லை.

சிலருக்கு சீட்டென்றால் உயிர். காலையில் இருந்து பின்னேரம் மட்டும் இருப்பினம். அவையளிட்டு ஏதேனும் அலுவலாக போறவைக்கும், பிரச்சினைதான். எழும்ப விடமாட்டினம். என்னயிருந்தாலும் உந்த மன்னார்ப் பக்கத்து கடற்றொழிலாளியன் இதில ராசாக்கன்தான். இப்பிடயான கொஞ்சப் பேரை பார்த்துமிருக்கிறன். என்ன மந்திரமோ, மாயமோதெரியாது. ஆர்ஆர்என்னென்னதான் வைச்சிருக்கினமெண்டதை பிசகில்லாமல் சொல்லுவினம். இப்ப பாருங்கோ, இதில ஓராளிட்ட ஸ்கோப்பன் ராசாவும், பெட்டையும் வருதெண்டு வையுங்கோவன். அந்தான் என்ன செய்யுது, அதில கம்மாரிஸ் குத்திது. இதென்னடா இந்தானுக்கு பைத்தியமா பிடிச்சிட்டுதெண்டு யோசிப்பியன். அப்ப அந்தான் ஒரு விளையாட்டுக்கார்டும். துரும்பில சின்னத்தானை இழுத்துவிடும். அப்படியே தான்விழுந்து கொண்டு போக இவரினர பாட்னர் அடிப்பான் வீத்தை. வீறு, மணல் எல்லாம் அவன்தான் வைச்சிருப்பான். இப்ப அவன் விவீளாட்டை கையில் எடுப்பான். இதுக்கு அடுத்தடுத்த அடியில வெட்டிக் கம்மாரிசென்டோ, கம்மாரிசென்டோ எங்கட ஆள் கம்மாரிஸ் அடிக்கும். கம்மாரிசில ஒரு குருவி பிழைபிடிக்க ஏலாது. இப்ப நீங்கள் அந்தாளிட்டக் கேப்பியன் “எப்பிடயண்ணை இது...”

அந்தான் முகம்கொள்ளாத ஒரு சிரிப்போட சொல்லுவார். “ம்...ம்... அதுதான் விளையாட்டு...துரும்பை சரியான ரைமில் அடிச்ச அடிச்சன் பார் கம்மாரிஸ்...”

53

யோ. கண்ணன்

சுமி துரும்பை இழுத்து கம்மாரிஸ் அடிச்சாளோ, இழுக்காமல் கம்மாரிஸ் அடிச்சாளோ தெரியாது. கொஞ்ச நாளில் இரண்டு பக்கமும் வலு நெருக்கம். தாயும் மகனும் ஒரே வீட்டில்தான் இருந்தினம். எங்கட விசுவமடுக் காணியில்தான் இருக்கினம். முந்தின காலத்தில கடிதம் போட்டாலே அந்த இராச்சியத்துக்கு பத்துநாளைக்குப் பிறகுதான் கடிதம் போகும். இப்ப எல்லா இடமும் ரெலிபோன் வந்திட்டுது. அவளும் இரண்டு நாளைக்கொரு கோல் அடிச்ச “அண்ணா... என்னை மறந்திட்டியோ... என்னை பாக்க வரமாட்டியோ” என்கிறாள்.

சரி போனால் போகுது என்று மாஸ்ரையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டன். மாஸ்ரரும் முந்தி என்னோட நாடகம் நடடிச்ச ஆள்தான். வவுனியாவில் இருந்து வெளிக்கிடேக்க இரண்டு பேரும் வலு நோமல். பிறகு கிளிநொச்சி ரவுணில்தான் கொஞ்சம் குடிச்சம். அதுவும் மாஸ்ரரினட ஆய்க்கினையால்தான் நான் குடிச்சன். நான் எதிலயும் வலு நிதானம். மாஸ்ரர் ஒரு பரதேசி நாய்.

கேற்றைத்திறந்து உள்ளடேக்க, மாஸ்ரர் தவண்டு வந்த மாதிரியுமிருக்குது. வேலியைப் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்த மாதிரியுமிருக்குது. நான் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

வீட்டுக்குள்ள இருக்கேக்க மாஸ்ரர் பம்மிக் கொண்டு இருக்கிறார். எனக்கு ஆளைப் பார்க்க சிரிப்பாக இருக்குது. அந்த நேரம் மாஸ்ரருக்கு ஒரு கோல் வருது. கதைச்சார். கதைச்ச முடிச்சுப் போட்டு சொன்னார் “ஒரு குருவி வாலாட்ட ஏலாமல் இருந்த ஏரியாவுக்க புருந்ததமில்லாமல்... டிஸ்கோ டான்சம் ஆடினானாம் என்ட கணக்கா... சீ.ரி.பி பஸ்சில வந்திறங்கி இஞ்சயிருந்து போன் கதைக்கிறம்” என்டார்.

பிறகு, “துரும்பிடிச்ச கம்மாரிஸ் அடிச்ச இடமடா இது” என்றார். எனக்கு ஏறிற்றுது.

“மாஸ்ரர் வெறி முறியாட்டில் போய் குளிச்சிட்டு படுங்கோ...” என்றேன். மாஸ்ரர் சொன்னார் “எடேய்.. சீட்டில ஒரு ரிக்கஸ் இருக்கடா, இப்ப உன்னிட்ட துரும்பில்லையெண்டு வை. உன்ர கூட்டாளியிட்ட இருக்கலாம். மெல்ல ஒரு துரும்பை இறக்க வேணும்.”

நான் எழும்பினன். மாஸ்ரருக்கு விளங்கீற்றுது. வாயை மூடிவிட்டார். இன்டைக்கு இஞ்ச மாஸ்ரரினட மூஞ்சையைப் பொத்திப்போடுவன். அவ்வளவு கோபம். எப்ப பார்த்தாலும் துரும்பும் கம்மாரிசுமெண்டு கொண்டு. கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டு அடிக்கிறது பாவம் என்று நான் உள்ளுக்க போனன். தங்கச்சியோட கொஞ்ச நேரம் ஊர்க்கதையன் கதைச்சுப் போட்டு குளிச்சன். குளிச்சிட்டு வர ஒரு பிளேன் ரி தந்தான்.

சேகுவோ இருந்த வீடு

54

வெளியில இருக்கிற மாஸ்ரருக்கு குடுத்தாச்சுதோ என்று கேட்டன் மூத்த மகன் கொண்டு போயிற்றான் என்றான்.

பிளேன் ரியை குடிச்சிட்டு வெளியில போனன். பிளேன் ரி கொண்டு போன பொடியனை வைச்சு கதைச்சுக் கொண்டிருந்தார்.

“தம்பி... துரும்படிச்சு கம்மாரிஸ் அடிச்சான் மகிந்த... இஞ்சு துருப்பிடிச்சான்.... அங்க முள்ளி வாய்க்காலில கம்மாரிஸ் அடிச்சான்.”

பொடியன் வெருண்டு போய் நிக்கிறான். எனக்கு ஏறிட்டுது. “என்ன மாஸ்ரர் திரும்பத் திரும்ப புசத்திறியள்... என்ன பிரச்சினையெண்டதை சொல்லுங்கோ..”

மாஸ்ரர் ஒரு நிமிசம் வடிவாச் சிரிச்சார். அப்பிட்யே அலகைப் பொத்தி போடவேணும் மாதிரிக் கிடக்குது. பிறகு சொன்னார். “எடேய்... ஜனாதிபதி எலெக்சன் நேரம் இஞ்சு வைச்சுத்தான்ரா மகிந்த இயக்கத்துக்கு இருபது கோடி காசு கொடுத்தவன். தனக்கு வோட் போடச் சொல்லி” என்றார்.

வேதாளத்திற்கு சொன்ன கதை

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத வேதாளம், மீண்டும் அந்த விசாரணைக் குறிப்பைப் புரட்டியபடியிருந்தது. அந்த அறிக்கையிலிருக்கும் ஏதாவது ஒரு சொல் அல்லது வசனம் தனக்குரிய துப்பைத் தருமென்றோ அல்லது அவனது பொய்யை அம்பலப்படுத்துமென்றோ அது நினைத்திருக்க வேண்டும். விக்கிரமாதித்தன் என்ற அவனது பெயரை ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் என தனக்கு தெரிந்த மொழிகளில் எழுத்துக்கூட்டி வாசித்து உறுதிசெய்து கொண்டது. விக்கிரமாதித்தன் என்ற பெயரில் எந்தக் குழப்பமும் இல்லை. போதாததற்கு அவனது வாயாலும் பெயரை உச்சரிக்க வைத்தது. பிறகு பிறந்த ஆண்டு, மாதம், திகதி, விலாசம் எதிலும் பிச்சில்லை.

தனது வலது கையில் தூக்கிவந்த அந்த பெரிய விசாரணை அறிக்கைக்குள்ளிருந்து அந்தச் சின்னப்பொடியன் சுழியோடி வெளியேறி விடுவதை வேதாளம் விரும்பியிருக்கமாட்டாது. தனது நீண்ட கால அனுபவத்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் காட்ட வேண்டுமென அது நினைத்திருக்கக்கூடும். மர்மமும் விசமமும் கலந்த புன்னகையுடன் அவனது சுயவிபரங்கள் சரியென ஒத்துக்கொண்டது. பின்பு, அதன் கீழ் நீண்டிருந்த அவனது வாக்குமூலத்தை இன்னொரு முறை வாசிக்க ஆரம்பித்தது. வாசித்து முடிந்ததும், கதிரையில் நன்றாக சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அவனது கதையைக் கூறச் சொன்னது. அந்தக் கதையில் இருந்து அவனிடம் இரண்டு கேள்விகள் கேட்குமெனவும் அதற்கு பிழையான பதில் சொன்னால் வெலிக்கடைச் சிறைக்கோ, நான்காம் மாடிக்கோ கொண்டு செல்லப்படுவானெனவும், பதில் எதுவும் சொல்லாமலிருந்தால் அவனது தலை சுக்குநூறாக உடைந்து போகுமெனவும் கூறியது. பலத்த யோசனையின் பின் அவன் சம்மதித்தான். இப்படியாக விக்கிரமாதித்தன் தனது கதையை வேதாளத்திற்கு சொல்ல ஆரம்பித்த வரலாறு அமைந்திருந்தது.

வம்சச் சுருக்கம்:

மதுரை வீரன் மகன் இராச

இராச மகன் நாகப்பன்

நாகப்பன் மகன் சுயம்புலிங்கம்

சுயம்புலிங்கம் மகன் தோமையப்பன்

தோமையப்பன் மகன் மார்க் அந்தோனி

மார்க் அந்தோனி மகன் கந்தையா

கந்தையா மகன் பரஞ்சோதி

பரஞ்சோதி மகன் விக்ரமாதித்தன்

வாழ்க்கைச் சுருக்கம்:

ஆண் பரஞ்சோதிக்கும் பெண் மரகதமணிக்கும் பிறந்த மூன்றாவது குழந்தை. குடும்பத்தையும் படிப்பையும் பாதியில் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போனவன். குறிப்பிடும்படி வேறெதுவுமில்லை.

விசாரணைச் சுருக்கம்:

19961231 இல் இயக்கத்தில் இணைந்துள்ளான். கௌடி பயிற்சி முகாமில் இராணுவப் பயிற்சி பெற்றுள்ளான். நிர்வாகப் பிரிவுகளில் மாத்திரம் பணிபுரிந்தாக கூறுகிறான். பின் 20000101 இல் விலகி, வன்னியில் பெட்டிக்கடை வைத்திருந்ததாகவும் கூறுகிறான். இதற்கான சாத்தியங்கள் மிகக்குறைவே. அப்படி வைத்திருந்தாலும் அது சர்வதேச தீவிரவாதிகளிற்கான வெடிகுண்டுப் பெட்டிக் கடையாகவே இருக்க வாய்ப்புண்டு.

குற்றச்சுருக்கம்:

இயக்கத்தில் இணைந்து, விலகியதாக கூறப்பட்டவை பொய்யானவை. தவிரவும் போரின் இறுதி நாட்களில் ஆயுதங்களையும் பணத்தையும் நகைகளையும் இரகசியமாக புதைத்து வைத்ததுள்ளான். இது குறித்து விசாரணையின் போது எதுவும் குறிப்பிடவில்லை.

மாத்தளனில் ஆயிரிட்டு சரணடைஞ்ச அன்று தொடங்கி, இன்று நடப்பது நாற்பத்தோராவது விசாரணை. அன்பாக கதைக்கிறவன், அடிச்ச கதைக்கிறவன், வெருட்டி கதைக்கிறவன், ஏனோதானோவென்று கதைக்கிறவன் என இதுவரை ஏராளம் விசாரணைக்காரர்களை கண்டுவிட்டேன். ஆனாலும், விசாரணை என்றதும் இப்பவும் உடம்பு

நடுங்கத் தொடங்குது. முதலாவது விசாரணையில் இருந்து போன கிழமை நடந்த விசாரணை மட்டும் எல்லாம் நினைவிலயிருக்குது. இராணுவ புலனாய்வு. பயங்கரவாத தடுப்புப் பிரிவு, விமானப்படை புலனாய்வு, கடற்படை புலனாய்வு என எட்டோ பத்தோ விசாரணைச் செக்சன் இருக்குது. மரிமரி வந்து விசாரிப்பினம். ஆட்கள் மரினாலும் எல்லாரும் கேக்கிற ஒரே கேள்வி, எப்ப இயக்கத்துக்கு சேர்ந்தது, எத்தனை மாதம் ரெயினிங் எடுத்தது, என்னென்ன துவக்குகள் யூஸ் பண்ணினது, பிரபாகரனை எத்தனை தரம் கண்டது என்றது மாதிரியான கேள்வியளைத்தான். கொஞ்சம் நல்ல மூட்டில் வந்து ரொமாண்ட் கேள்வியள் கேட்கிற ஆட்கள் சிலரும் இருக்கத்தான் செய்யினம்.

இதில கனபேருக்குத் தெரியாத ரிக்ஸ் ஒன்று இருக்குது. நானும் முந்தி இயக்கத்தினர் புலனாய்வு செக்சனில் இருந்ததால் எனக்குத் தெரியும். விசாரிக்கிறவனிட்ட உண்மையைச் சொல்லுறனோ பொய் சொல்லுறனோ என்றது முக்கியமல்ல. சொல்லுறதை எப்பவுமே ஒரே மாதிரி சொல்லுறதுதான் முக்கியம். இப்ப பாருங்கோ, இந்தியன் ஆயி இஞ்ச வந்த நேரம் இயக்கத்துக்குப் போன ஓராளை விசாரிக்கினம் என்று வையுங்கோ. அந்தாள் கற்பூரச் சட்டியில் அடிச்ச சத்தியம் செய்யாத குறையாக சொல்லுது, ஐயோ நான் 20081231 இலதான் சேர்ந்தனான் என்று. இந்த திகதி இருக்குதல்லோ. அதுதான் முக்கியம். விசாரிக்கிற எல்லாரிட்டயும் மாறாமல் சொல்ல வேணும். மோட்டுச் சிங்களவன் மசிரைப் பிடிச்சான்.

இயக்கத்தில் இருந்த காலத்தை முன்னாலயும் பின்னாலயும் வெட்டி நானும் இப்பிடியானதொரு பம்மாத்து விபரம் வைச்சிருக்கிறன். கேட்டால்ச் சிரிப்பியள். அதால் வேண்டாம்.

பொய் சொல்லக் கூடாது பாப்பா என்ற பாரதியாரின் பாப்பா பாட்டை சின்ன வகுப்பில் இராகம் இழுத்து பாடி பாடமாக்கினாங்கள். பாட்டு பாடமானதுக்கு முக்கிய காரணம் நல்லதம்பி வாத்தியாரினர் அடி. பாரதியாருக்காக இல்லாட்டிலும் வாத்தியாரினர் அடிக்காகவே முந்தின காலத்தில பொய் சொல்லாமல் இருந்திருக்கிறன். ஆனால் இப்ப வாழ்க்கைப் பிரச்சனை. பாரதியாரையும் நல்லதம்பி வாத்தியாரையும் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டியதாகப் போயிற்று. இதிலயும் இன்னொரு பிரச்சனை. எனக்கு அவ்வளவாக பொய் சொல்ல வராது. நான் பொய் சொன்னால் கண்டுபிடிச்சிருவியள். இதனால், பொய் சொல்லுறதுக்காக பல மணித்தியாலங்கள் ஒத்திகை பார்ப்பன். எங்கட காம்பில் ஆரும் விசாரணைக்கு வரப்போயினமென்றால், முதல்நாள் பின்னேரமே விசயத்தைச் சொல்லுவினம். இப்பிடி இப்பிடி இன்ன இன்ன விசயங்கள் நடக்கும். அதனால் ஒருத்தரும் சத்தம் போடாமல் இருக்க வேணுமென்று. அறிவித்தல் கிடைச்சதில இருந்து நான் மனசுக்குள்ள

ஓத்திகை பார்க்கத் தொடங்கிவிடுவான். அன்றிரவு நித்திரையும் வராது. நல்ல விசயங்களுக்காக பொய் சொல்லலாம்.

ஏழெட்டு மணித்தியால ஓத்திகையோட விசாரணைக்கு போவன். இதொரு அப்பாவி, ஏதோ தெரியாததனமாக அங்க மாட்டுப்பட்டு இருந்திட்டுது என்று அவையன் நினைக்கத்தக்க அக்சணிகள் போட்டுக்கொண்டு, விசாரிக்கிறவனின் முகத்தை பார்த்துக் கொண்டிருப்பன். தங்கட முகத்தைப் பார்த்துக் கதைக்கிறவன் எப்பவும் உண்மைதான் சொல்லுவானென்றது விசாரணைக்காரனின் நினைப்பு. இப்பிடி போக்குக்காட்டிக் கொண்டிருந்த என்னை மாட்ட வைச்சது ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளை. முப்பத்தொன்பது பேருக்கு அல்வாகுடுத்தவனை சிம்பிளாகப் பிடிச்சான். பொம்பிளையால அழிஞ்ச ஆம்பிளையளில் ஓராளாக நானும் மரினன்.

போன கிழமையும் ஒரு விசாரணை செக்சன் வந்திருந்தது. அதில் ஆம்பிளை பொம்பிளை என்று கலந்து கட்டி வந்து நிக்கினம். எப்பவுமே விசாரணைக்கு வாற பொம்பிளைகள் ஒரு மார்க்கமான உடுப்போடுதான் வருவினம். இந்தப் பிள்ளையும் அதில்தான் வந்தது. இவன் ஆள் பார்க்கிறதற்கு இந்தியாவில் நடிக்கிற பிள்ளை தமன்னா மாதிரி ஒரு கலர். ஊரில் இந்தக் கலரை அவிச்ச இறால் கலர் என்டுவினம். தலைமயிரும் நல்ல சுருள் முடி. முழங்காலுக்கு மேல ஒரு கட்டைப் பாவாடை போட்டுக் கொண்டு வந்து ஒரு கதிரையில் இருந்தா. என்னைக் கூப்பிட்டு தனக்கு முன்னால் மூன்றடி தள்ளி நிலத்தில இருத்தினா. எங்கட தமிழ்ப்பண்பாடென்ன பாரம்பரியமென்ன? இவ என்ன நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறா. ஆளைப்பார்த்த உடனே வந்த நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லாமல் போயிற்றுது. சரி அவ என்ன பரிசு கெட்ட வேலை செய்தாலும்; நான் நிதானமாக இருக்க வேணுமென மனசுக்குள்ள நினைச்சுக் கொண்டு அவவின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். பார்வையை மேல கீழ இறக்கவேயில்லை. நேரம் போகப் போக விசாரணை துடு பிடிக்குது. அவவுக்கும் கோபம் கூடிக்கொண்டு போகுது. காலை ஓங்குறா, கையை ஓங்குறா, சில கெட்ட வசனங்கள் பாவிக்கிறா. ஒரு கட்டத்தில, தமிழ்ச் செல்வன் எப்ப செத்தவரென்று கேட்டா. எனக்கு உண்மையாகவே திகதி தெரியாது. அவருக்கு கிபிர் அடிக் கேக்க, கொஞ்சத்தாரம் தள்ளியிருக்கிற பாண்டியன் சுவையூற்றில் தேத்தண்ணி குடிச்சுக் கொண்டிருந்தனான் என்றது மட்டும்தான் நினைவு. உங்கட பெரியவர் செத்த திகதி தெரியாதோ. பொய் சொல்லுறாய் என்று தள்ளி விழுந்தா. பிறகு, பக்கத்தில இருக்கிற மற்ற விசாரணைக்காரர் தன்னை கவனிக்கிறார்களோ என சுற்றிவரப்பார்த்துவிட்டு தன்ர காலை விரிச்சு “இதுக்குள்ள பார்த்துக் கொண்டிரடா...” என்றா. எனக்கென்றால்

தலைவிறைச்சுது. ஒன்றுமே செய்ய இயலாத கட்டத்தில எங்கட தமிழ்ப் பண்பாட்டை காற்றில பறக்க விட்டிட்டு பார்த்தன்.

உண்மையிலயே நான் நிலை குலைஞ்சு போனன். அந்த ரைமில் அவ நிறையக் கேள்வியன் கேட்டா. நான் ஏதோ தடுமரிக் கதைச்சிருக்க வேணும். அவ ஒரு பொயின்றைப் பிடிச்சிட்டா. நான் சொன்ன பொய் ஒன்று பிடிபட்டது. இந்த இடத்தில்தான் தீர்க்கதரிசனம் மிக்க ராஜதந்திர நடவடிக்கை ஒன்று எடுத்தன். நான் பொய்சொல்லவில்லை என வாதிட முயன்றால், சொன்னது முழுக்க பொய்யென அவையன் நினைக்கத் தொடங்குவினம். அது பெரிய பிரச்சனையில் கொண்டு போய்விடும். அவ பிடிச்ச விசயம் மட்டும்தான் பொய் என்று ஒப்புக்கொண்டால் மற்றவைகளிலிருந்து தப்பிவிடலாம்தானே. அந்த ஒரு விசயத்தை ஒப்புக்கொண்டேன். தமன்னாவுக்கு பெரிய சந்தோசம். பக்கத்தில நின்ற வேப்பமரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க விட்டா.

பிறகு அவவுன்ர மேலதிகாரியோட வந்தா. மேலதிகாரி என்னை விசாரிச்சான். இந்த ஸ்பொட்டில்தான் எனக்கும் கோபனுக்குமான தொடர்பு வெளிச்சத்துக்கு வருது. கோபனைத் தெரியுமா என சாதாரணமாகத்தான் கேட்டான். கோபன் என்னுடைய நெருங்கிய கூட்டாளி. ஆனந்தபுரச் சண்டையில் செத்துப் போனான். செத்தவனை தெரியுமென்பதால் என்ன பிரச்சனை வரப்போகுது? எப்பிடி தெரியும், எவ்வளவு காலமாக தெரியும் என்றெல்லாம் துருவித்துருவி விசாரிச்சான். நான் சொன்னன். கோபன் ஏதும் ஆயுதம் புதைச்ச வைச்சவனோ என்று கேட்டான். நான் வலு அப்பாவிதாக மறுத்தன். மேலதிகாரி சிரிச்சான். அந்தச் சிரிப்பை எப்பிடி வகைப்படுத்தறதென்றே தெரியவில்லை. தமன்னாதான் சொன்னா, கோபன் சாகயில்லை என்றும் ஆனந்தபுர சண்டையில் தாங்கள் உயிரோட பிடிச்ச இப்ப தங்கட சிறையில் இருக்கிறானென்றும். எனக்கு திரும்பவும் தலைவிறைச்சுது. என்னைப் பற்றி தெரிஞ்சு ஒருத்தனோட கதைச்சு என்ற பொய்களை அம்பலப்படுத்தப் போகிறார்கள். அந்த ஸ்பொட்டிலயே அந்தோனியாரை நோக்கி கடும் தவம் இருக்கத் தொடங்கினன்.

செத்துவிட்டான் என நினைத்திருந்த ஒருவனின் வடிவத்தில் எனக்கு புதுப்பிரச்சனை வந்தது. கோபன் என்னென்ன சொன்னான் என்பது எனக்கு தெரியாது. இந்த விடயங்கள் குறித்து மேலதிக விசாரணை செய்ய இவனை மேலதிகாரி அனுப்பியுள்ளான். இவனிடம் மறைக்காமல் உள்ளதை சொல்வதென தீர்மானித்தேன்.

கோபனை எனக்கு பதினைஞ்சு வருசமாக தெரியும். இரண்டு பேரும் ஒரே ரெயினிங் காம்பில்தான் ரெயினிங் எடுத்தனாங்கள். நான், கோபன், சஞ்சய், சேரன், குணா, இராகவேந்திரன், மருது இந்த ஏழுபேரும் ஒரே செக்சன். ஒன்றாகவே திரிஞ்சம். ஒன்றாகவே படுத்தெழும்பினம். ரெயினிங் முடிய நேராக போனது முல்லைத்தீவு அடிபாட்டுக்கு.

ஏழுபேரும் வரிசையில் படுத்திருந்து சுட்டம். அதில சேரன் செத்துப் போனான்.

பிற்காலங்களில் எல்லோரும் ஆளுக்கொரு திசையாக பிரிந்து விட்டாலும், நானும் கோபனும் நல்ல இறுக்கம். இரண்டு பேரும் வேற வேற பிரிவென்றாலும் அடிக்கடி சந்திப்பம். இரண்டு பேரின்ற குடும்பங்களும் நல்லமாதிரி.

கோபன் லவ்பண்ணிய பெட்டையையும் நான்தான் கேட்டுச்சொன்னான். பிரதியுபகாரமாக எனக்கொரு பெட்டையை தேடித்திரிஞ்சான். எனக்குத்தான் அந்தக் குடும்பினை இல்லையே.

கிளிநொச்சி இடம்பெயரத் தொடங்கினதுக்குப் பிறகு கொஞ்சநாள் ஆளைக் காணக்கிடைக்கவில்லை. நாட்டுப் பிரச்சனை இறுகியிருந்ததால் நானும் தேடிப்பார்க்கயில்லை. ஒருநாள் முள்ளிவாய்க்கால் கடற்கரையில் இரண்டு பேரும் சந்திச்சம். நிலமை இறுகினதுக்குப் பிறகு, எல்லாப் பிரிவுகளிலும் நிர்வாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தவையையும் சண்டைக்காக எடுத்து அந்த இடத்தில் ஒன்று சேர்த்தவை. அதில்தான் ஆளைக் காணுறன். அப்பதான் இயக்கம் ஆனந்தபுரத்தில் ஒரு டீழை அடிக்க வெளிக்கிடுது. இந்த டீழை இல அவனுக்கும் ஒரு பகுதிப் பொறுப்பு குடுத்திருந்தினம். இந்த டீழை ஐ சிங்களவன் அசைக்க ஏலாதென்றான். கேட்க எனக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது.

அந்த நேரம் இயக்கம் இன்னொரு வேலையையும் மும்முரமாக செய்தது. ஆயுதங்கள், காசு, எண்ணெய் என பல வகையான ஐயிற்றங்களை நிலத்துக்குள்ள புதைக்கத் தொடங்கியிருந்தது. ஒவ்வொரு பிரிவுக்காரரும் ஊர் முழுக்க புதைக்கத் தொடங்கிச்சினம். எங்கட பிரிவும் புதைச்சதுதான். எனக்கொரு வேலையும் வரயில்லை. நான் என்ற இயக்கப் படங்களை மட்டும் வலைஞர்மடம் சேர்ச்சுக்குப் பின்னாலயிருக்கிற அந்தோனியார் சுருவத்துக்குப் பக்கத்தில புதைச்சன்.

இரண்டு நாள் கழிச்ச, ஒரு மத்தியானம் கோபன் வந்து நிக்கிறான் தன்னோட முள்ளியவாய்க்கால் மட்டும் வரச்சொல்லி. ஏதோ அவசர வேலையென்றான். சரியென்று போனன். வழியில்தான் சொன்னான். கொஞ்ச ஆயுதங்களும் காசும் புதைக்க வேணுமென்று. தனது பொறுப்பில் ஏழு யுமு யும் கொஞ்ச ரவுன்சும், 20 குண்டும், தொன் ற்றியெட்டு இலட்சக் காசும், ஏழு சங்கிலியும் இருக்குதென்றான்.

முள்ளியவாய்க்காலில் கடற்புலியளிள்ள படகுகள் நின்ற ஆலமரத்துக்கு பக்கத்தில்தான் புதைக்க வேணும். துவக்குகள் பாரம்தானே. விருந்தாளியான நான் காசைத்தூக்க அவன் துவக்குகளைத் தூக்கினான். அந்த நேரம் ஆமிக்காரன் செல்லடிக்க தொடங்கினான். கோபன் ஆலமரத்தோட படுத்திட்டான். அதில கடற்புலியளிள்ள படகு

நிற்கிறதால் செல் அங்கயும் வருமென்று நினைச்ச ஓடினன். கொஞ்சத் தூரம் போக ஒரு பனங்கூடல் வந்திது. அதுக்குள்ள விழுந்து படுத்திட்டன் .செல்லடி கொஞ்சம் குறைய, பனங்கூடலுக்குள்ள நின்ற வேப்பமரத்தை அடையாளமாக வைச்ச, அதில காசைப் புதைச்சன்.

திரும்பி ஆலமரத்தடிக்கு போக கோபன் எனக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். விசயத்தைச் சொன்னன். அவனுக்கு கோபம் வந்திட்டுது. முதல் துவக்கை புதைப்பம். பிறகு, காசு புதைச்ச இடத்தை காட்டுகிறேன் என அவனை சமாதானப்படுத்தி துவக்கை புதைக்க திரும்பவும் செல்லடி தொடங்கியது. எங்களைச் சுத்தியும் விழுது. அவசர அவசரமாக புதைத்துவிட்டு, அந்த இடத்திலிருந்து ஓடிவந்து விட்டோம். அடுத்தநாள் வந்து காசு புதைத்த இடத்தை பார்ப்பதென முடிவு செய்திருந்தோம்.

அன்றிரவு வோக்கியில் என்னைக் கூப்பிட்டான். காசு பத்திரமெனவும், இயக்கநிதி தொலைந்தால் தனக்குப்பிரச்சனையெனவும், அவசரமாக ஆனந்தபுரம் போவதாகவும், திரும்பி வந்து காசை எடுப்போமெனவும் சொன்னான். பிறகு, அடுத்த கிழமை புலிகளின் குரல் வீரச்சாவுப்பட்டியலில் லெப்.கேணல் கோபன் என அறிவித்தார்கள். எனக்கு சரியான கவலை. அவளிள்ள வீட்டுக்குப்போனன். சின்னத்தரப்பானுக்குள்ள பெரிய குடும்பம் இருக்குது. தங்கச்சிதான் பாவம். நிலத்தில புரண்டு புரண்டு அழுகிறான். எனக்கும் அழுகை வந்திட்டுது.

இது நடந்து இரண்டாம் நாள் மாத்தளனுக்குள்ள ஆமி உள்ளட்டிட்டான். நானும் அதுக்குள்ள அகப்பட்டுவிட்டன். ஒன்றும் செய்ய ஏலாது. தகட்டையும் குப்பியையும் கழற்றி மணலுக்குள்ள புதைச்சப்போட்டு, போற சனத்தோட சனமாக ஆமியிட்ட வந்தன். நீரேரி கடந்து வர, இரணைப்பாலை வெட்டையில எல்லாச் சனத்தையும் இருத்தினான். கொஞ்சக்கொஞ்ச ஆட்களாக உள்ள கூப்பிட்டு செக்பண்ணி, விசாரிச்ச வவுனியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். தனியாக போக பயமாக இருக்குது. தனியாக போனால் கட்டாயம் இயக்கமென்று பிடிப்பான். அப்பதான் கவனிச்சன். இப்பிடி தனியாக வாற ஆட்கள் அந்த வெட்டையில நின்று சோடி கட்டுகினம். யார், என்ன, எப்பிடி, என்ற ஒரு விபரமும் இல்லாமல் அகப்படுற ஆட்களோட சோடிகட்டிக்கொண்டு வருகினம். நான் ஒரு நிமிசம் யோசிச்சன். சாதிமதம், நல்லவளா கெட்டவளா, கலியாணம் செய்தவளா புருசனை விட்டவளா என்ற ஒரு விபரமும் தெரியாமல் ஒருத்தியோட சோடிகட்டி, நாளைக்கு இந்த ரிலேசன் நீடிச்ச லவ்கிவ்வாகி கலியாணம் மட்டும் போனால் வீட்டில என்ன சொல்லுவினம். கலியாணம் ஆயிரம் காலத்துப்பயிர் என்றெல்லாம் யோசிச்சப்போட்டு, தனியாகவே வந்தன். கொஞ்சத்தூரம் வந்ததுக்குப்பிறகுதான் கவனிச்சன், என்னை மாதிரியே ஒரு

சேகுவேரா இருந்த வீடு

62

உத்தமபுத்திரியும் வாறாள். ஆர் பெட்டையென்று பார்த்தால் அது எங்கட கோபனின்ற தங்கச்சி. அவளும் என்னை அடையாளம் பிடிச்ச ஓடிவந்தாள். நேற்றுத்தான் தான் இயக்கத்துக்குப் போனதென்றும் இன்று சண்டை முடிந்து விட்டதென்றும் கவலைப்பட்டாள். இயக்கத்துக்குப் போனதால் வீட்டுக்காரரை தவறவிட்டிருந்தாள். இரண்டு பேரும் ஆயிப்பொயின்ற கடக்க மட்டும் புருசன் பெண்சாதி மாதிரியே போவதென்றும், வவுனியா போய் குடும்பங்களை தேடிக்கண்டு பிடிப்பதெனவும் முடிவுசெய்தோம். அவளும் பார்க்கிறதற்கு வெள்ளையாக, முகவெட்டான பெட்டையாக இருந்தாள். ஆயிப்பொயின்ற கடக்கமட்டுமில்லை அதுக்குப் பிறகு கூட ஒரு ரிலேசனை வைச்சிருக்கலாம் என்றொரு ஐடியாவும் எனக்குள்ள ஓடாமலில்லை. அவள் நன்றாக பயந்து போயிருந்தாள். அவளினர் கையை இறுக்கிப் பிடிச்சன். இன்னும் இறுக்கமாக அவள் என்ற கையைப் பிடிச்சாள்.

அந்த ரென்சனான நேரத்திலயும் ஒரு மெல்லிய கிளுகிளுப்பு எனக்குள்ள பரவிச்சது. பக்கத்தில் வந்த பொம்பிளை ஓராளோட கதைச்சு அவவிட்டயிருந்து குங்குமம் வாங்கி வைச்சாள். அவளின், நெற்றியில் பாதியிடத்தில் குங்குமமிருந்தது.

சோதனை செய்யிற இடத்தில் இரண்டு பொயின்ற இருக்குது. ஒன்று ஆம்பிளையளுக்கு, மற்றது பொம்பிளையளுக்கு. சுற்றிவர முடிக்கட்டியிருக்குது. உள்ளுக்கு நடக்கிறது வெளியில் தெரியாது. இரண்டு பேரும் பிரிந்து சோதனைக்குப் போனம். மண்மூட்டை அடுக்கி அதுக்குப் பின்னால் ஆமிக்காரன் நிக்கிறான். சேட்டை கழற்ற சொன்னான். கழற்றினன். உடுப்புப் பையை அவிழ்த்து கொட்டச்சொன்னான். அள்ளி அடுக்கச் சொன்னான். பிறகு, ஜீன்சை கழற்றச் சொன்னான். கழற்றினன். ஐட்டியையும் கழற்றச் சொன்னான். நான் ஒரு நிமிசம் யோசிச்சன். ஏதோ சிங்களத்தில் கத்தினான். சரி, முன்னப்பின்ன தெரியாத சிங்களவன்தானே. போனால் போகுதென கண்ணைமூடிக்கொண்டு கழற்றினன்.

வெளியில் வர, சோதனை முடிச்சு நிக்கிறான். அவளினர் முகம் கறுத்துப் போயிருந்தது. என்ற காதுக்குள்ள “என்ன மனுசங்கள் இவங்கள்... உங்களுக்கு எப்பிடி செக்கிங்” என்றான். எதுவும் நடவாதது மாதிரி பிரச்சனையில்லை என்றேன்

“ச்சா... எங்களுக்கு முழு உடுப்பையும் கழட்டச் சொன்னவங்கள்” என்றான்.

இளம் ஆட்களை விசாரணையிடத்தில் மறிச்சு விசாரிக்கினம். ஒருத்தன் என்னைக் கேட்டான் “இயக்கமோ” என்று. நான் மறுத்தன்.

63

யோ. கர்ணன்

“தங்கச்சியைப் பாக்க இப்பதான் சோடிசேர்ந்த மாதிரியிருக்கு” என்று சொல்லி அவளைப் பார்த்து ஒரு நளிளச்சிரிப்பு சிரித்தான். புருசன்காரன் ஸ்தானத்தில் பக்கத்தில் நானொருத்தன் நிற்க இவன் என்ன கதை கதைக்கிறான். வேற இடத்தில் இது நடந்திருக்க வேணும். மச்சானினர் மூஞ்சை பெயர்ந்திருக்கும். நான் ஒரு பவ்வியத்தை வரவழைச்சுக் கொண்டு சொன்னன்

“ஐயோ சேர்... கலியாணம் செய்து ஒரு வருசம்”

“வவா இல்லையா” என்றான். இதென்ன கண்ணாவி. ஒரு மார்க்கமான சேள்வியன் கேட்கிறானே என யோசித்துக் கொண்டு சொன்னன்

“பிரச்சனைதானே சேர்... அதால் ரை பண்ணயில்லை. இனி வவாதான்”

அவனுக்கு வலுபுமுகம். எங்களை உள்ளுக்கு அனுப்பினான். அவன்தான் என்னோட ஏறி விழுந்தான். வவா கதை கதைச்சதுக்கு. ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை என்ற தமிழ்ப் பழமொழியை அவளுக்குப் புரிய வைச்சன்.

ஆயிப் பொயின்ற கடந்தாச்சது. இனி அவன் ஆரோ நான் ஆரோ. ஆனாலும் ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையை இப்பிடி நடுவழியில் தனியாக விடஏனுமோ. எங்கட தமிழ்க் கலாச்சாரமென்ன. அதுவும் கூட்டாளியினர் தங்கச்சி. அவன் வேற உயிரோட இல்லை. பலதையும் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தன். இந்தப் பயணத்தின் கடைசிக் கட்டம் மட்டும் அவளை பிரிவதில்லை என .வவுனியாவுக்கு பஸ்சேற இரணைப்பாலைச் சந்தியில் ஒன்றரை நாள் காத்திருந்தம். அதில் சாப்பாடு தண்ணி ஒன்றுமில்லை. அதில் நின்ற ஒரு இலட்சம் சனத்துக்கும் நத்தார்ப் பாப்பா இனிப்பு குடுக்கிற மாதிரி இடைக்கிடை ஆமிக்காரர் கொஞ்ச பிஸ்கற் பைக்கற்றுக்கள் எறிவினம். ஸ்பைடர்மான், தூப்பர்மான் மாதிரியான ஆக்களால்தான் அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ள அதை எடுக்க இயலும். நான் ஒரு பிஸ்கற்றை கூட கண்ணால் காணயில்லை. அவன் பசியில் கிடந்து அணுங்குகிறான்.

இதுக்குள் கொஞ்சச் சனம் பக்கத்துத் தென்னங்காணிகளிற்குள் புகுந்து தேங்காய் பிடுங்கி வந்து விற்றார்கள். தேங்காய்க்கு மட்டுமில்லை. தென்னைமரத்துக்கும் சேர்த்து விலை சொன்னார்கள். ஐநூறு ரூபா குடுத்து மூன்று தேங்காய் வாங்கினேன். இரண்டு அவளுக்கு. ஒன்று எனக்கு.

பிறகு பஸ்சேறினம். பக்கத்துப் பக்கத்து இருக்கை. பலவிசயங்களையும் கதைச்சுக் கொண்டு போனம். இயக்கம் ஏன் தோல்வியடைஞ்சது.

என்னென்ன மூவ்மென்றுகளை செய்திருக்க வேணும், ஆர்ஆரை கொமாண்ட் பண்ண விட்டிருக்க வேணும் என்றது மாதிரியான இராணுவ விசயங்கள் முதல், பான்கீமூன் ஏன் எங்களுக்கு உதவமுடியாமல் போனது என்று சர்வதேச அரசியல் வரை அலசி ஆராய்ந்தோம். அவனும் சும்மா ஆள் இல்லை. ஒருநாள் இயக்கத்தில் இருந்திருந்தாலும் பலவிசயங்களை தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். அப்பதான் அவன் ஒரு விசயம் சொன்னான். அதாவது தன்ர தமயன்காரன் கொஞ்சநாள் முதல்வீட்டுக்கு போயிருக்கிறன். காசையும் ஆயுதத்தையும் புதைக்க ஒரு இடம் தேடியிருக்கிறான். மகன் காசு வைத்திருப்பதையறிந்த தாய் குடும்பக் கஸ்ரத்தை காரணம் காட்டி கொஞ்சப் பணம் கேட்டிருக்கிறான். இயக்கநிதியில் கைவைக்க மாட்டன் என அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டானாம். பிறகு நடந்ததெதுவும் தெரியாதெனவும் சொன்னான். நான்; ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

பிறகு, ஓமந்தைச் செக் பொயின்றுக்குவர, இயக்கத்தில் ஒருநாள் இருந்தாலும் வாங்கோ, ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. பதிஞ்சிட்டு விடுவம். நீங்கள் எல்லாம் சின்ன ஆட்கள்தானே .பெரியதலை கருணா அம்மாள் வரவே மன்னிச்சு விட்டனாங்கள்தானே .நீங்கள் வராமலிருந்து நாங்கள் பிடிச்சால் இருபது வருசம் ஜெயில் என ஸ்பீக்கர்கட்டி அறிவிச்சினம். அறிவிக்கிறவனும் பலகுரல் மன்னாப்போல, குரல் மாற்றியபடியேயிருந்தான். பதிந்துவிட்டு வருவம் என, பதியப்போனேன். அங்க போகத்தான் தெரியும், அவையன் இறால்போட்டு சுறாபிடிச்சிருக்கிறமென்றது.

எல்லாரையும் ஏத்திக்கொண்டு வந்து இந்த முகாமில் இறக்கி விட்டியன் சேர்... இவ்வளவு தான் என்ற ஸ்ரோரி. கோபன் செத்துவிட்டான் எனத்தான் நினைத்திருந்தேன். அவன் சாகவில்லை. அந்த மட்டில் சந்தோசம். அவனும் இல்லைத்தானே ஏன் சோலியை என்றுதான் புதைச்ச விசயங்களை சொல்லவில்லை. ஏதும் பிழையென்றால் மன்னித்து விடுங்கள்.

விசாரிக்கிறவன் சிரிச்சான். கோபன் துவக்கு விடயத்தை மட்டுமே சொன்னதாகவும், காசு விடயத்தை இப்போதுதான் அறிகிறேன் என்றார். மேல்திகாரிகளினால் இந்த கேசை விசாரிக்க தான் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தான் குடுக்கும் அறிக்கையைத்தான் மேலிடம் நம்புமெனவும் சொன்னான். அவன் இதை ஏன் சொல்லுகிறான் என்பது புரியவில்லை. வெருட்டுறதுக்கு சொல்லுகிறானோ, பயப்பிடாதே என ஆறுதல்படுத்த சொல்லுகிறானோ என்பதும் விளங்கவில்லை.

எனது விசாரணைக் கோப்பைப் புரட்டிப்புரட்டிப் பார்த்தான். பின்பு சிரித்தான். பயப்படாமல் என்னையும் சிரிக்கச் சொன்னான். ஒரு

சுகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தான். எனக்கும் ஒன்றை நீட்டினான். நான் மறுத்து விட்டேன். பிறகு கேட்டான்

“கலியாணம் கட்டினாச்சுதோ?...”

“இல்லை...”

“லவ் ஏதும்...”

“இல்லை...”

“அப்ப கோபனின்ர தங்கச்சி...”

“அது தங்கச்சி மாதிரி...”

“ஒன்றும் நடக்கயில்லையோ?...”

“இல்லை...”

“பயப்பிடாதையும்... அங்க பிரச்சனை நேரம் நிறைய மாட்டியிருக்குங்களே. ஒரே என்யோய் தானே?”

“இல்லை சேர்... அங்க அப்பிடயில்லை?..”

“சும்மா சொல்லும் ஐ சே...”

“.....”

“சரி அப்ப இயக்கத்தில்”

“இல்லை சேர்... அங்க வலு கட்டுப்பாடு...”

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கயில்லை. காசு விசயத்தை கதைக்காமல் இருந்திருக்கலாம் என்ற யோசனை ஒரு பக்கம், இவன் என்ன மரி மரி மார்க்கமான கேள்வியன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் என்ற யோசனை ஒரு பக்கம். இப்பிடித்தான் அந்தப் பிள்ளை தமன்னாவும் மாட்ட வைச்சது. நான் வலு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேணும். ஆனால் இவனின்ர நடவடிக்கையைப் பார்க்க, மாட்ட வைக்கிற ஆள் மாதிரித் தெரியேலை, என்னோட நெருங்கி வர முயற்சி செய்யிற மாதிரியிருக்கது. என்ன நடக்கப்போகுதென்று ஒன்றுமே விளங்கயில்லை. அந்தோனியாரோ...

விக்கிரமதித்தனுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. தன் கோபத்தை வேதாளமும் புரிந்து கொள்ளட்டுமே என, முகத்தை இறுக்கமாக வைத்திருந்தான். வேதாளம் சிரித்தது. இந்த சீரழிஞ்சு கேள்விகளை விட்டுவிட்டு, ஒப்பந்தப்படி கேட்கவுள்ள அந்த இரண்டு

சேகுவேரா இருந்த வீடு

கேள்விகளையும் கேட்குமாறு சொன்னான். வேதாளம் தீவிரமாக யோசித்துவிட்டுச் சொன்னது ஒப்பந்தப்படி இரண்டு கேள்விகள் கேட்கவில்லை எனவும் ஒரேயொரு கேள்வியை மாத்திரமே கேட்கவுள்ளதாகவும், இதுவரை கேட்டதெல்லாம் முன்னாயத்தை கேள்விகளென்றும். வேதாளம் விசாரணைக்குறிப்பை மூடி வைத்தது. விக்கிரமாதித்தன் ஒரு நிரபராதி என எழுதியது. அவன்மீது சுமத்தப்பட்ட இராஜதுரோகக் குற்றம் இதனால் மறைந்து போனது. வேதாளம் தன் மூக்குக் கண்ணாடியை கழற்றி மேசையில் வைத்துவிட்டு பெருமூச்சு விட்டது. பின்னர், மெதுவாக கேள்வியைக் கேட்டது.

“அந்தப் புதையல் இருக்குமிடத்தை எனக்கு இரகசியமாக அடையாளம் காட்ட உன்னால் முடியுமா? புதையலை இருவரும் பாதிபாதியாக பகிந்து கொள்ளலாம். சம்மதமா?”

விக்கிரமாதித்தன் கண்களையும் வாயையும் இறுக மூடிக்கொண்டு காத்திருக்க ஆரம்பித்தான். தலை சுக்குநூறாக வெடித்து இறந்து போகும் கணத்துக்காக.

சோசலிசம்

திரும்பியும் காணிக்கைமலரிண்ட பிரச்சினைதான் வருது. அனேகமாக இது இரண்டாம் தரமாக இருக்கவேணும். முதல்தரம் மனிசி கதைச்சு, ஒப்பாரி வைச்சு அழுதும் சரிவ ரேலை. பவுண் அண்ணையோட மனிசிக்கு அப்பவே ஒரு மாதிரியாகிவிட்டது. இப்ப வலு பவ்வியமாக கடிதத்தை குடுத்தது.

பொறுப்பாளர்,

அரசியல்துறை,

கிளிநொச்சி மாவட்டம்.

மதிப்பிற்குரிய பொறுப்பாளருக்கு,

மரியசேவியர் மரியசீலி என்பவர் சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்தவர் என்பதையும், வறுமை காரணமாக எமது மடத்தில் தங்கியிருந்தார் என்பதையும் உறுதி செய்கிறேன். தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் வைத்தியசாலை செல்வதற்காக மடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தபொழுது, இவர் காணாமல் போய்விட்டார். அனேகமாக உங்கள் அமைப்பில் இணைக்கப்பட்டிருக்கலாம். தயவு செய்து இவரைவிடுதலைசெய்து தவவும்.

இவ்வண்ணம்,

பங்குத்தந்தை.

என்ற கடிதத்தை ஒன்றுக்கு மூன்று தரம் வரிபிசகாமல் பவுண் அண்ணை வாசித்து முடிந்ததும் கண்ணாடியைத் தூக்கி நெற்றியில் விட்டு, உதவியாளனைக் கூப்பிட்டார். ஒருபொடியன் ஓடிவந்து பணிந்து நின்றான். ஏன் இன்னும் மின்சாரம் வரவில்லை என்றும், மக்கள் சந்திப்புக்களை மேற்கொள்ளும்போது மின்விசிறி இல்லாமல் எப்படி சமாளிப்பதென்றும் கேள்விக்குமேல்

கேள்விகேட்டு அவனை வறுத்தெடுத்துவிட்டார். அவன் வெளியில் ஓடிப்போனான். கொஞ்சநேரத்தில் ஜெனரேட்டர் சத்தம் கேட்டுது. மின்விசிறி சுழலத்தொடங்க "ம்". என்றார். ஐந்து நிமிசமாக நாக்கு நுனியில் ரெடியாக வைச்சிருந்த ஸ்ரோரியை மனிசி அவிட்டு விட்டுது.

எடவேட் போலும் ஞானமுத்துவும் கலியாணம் கட்டி அவனை பெற்றதில் தொடங்கி, மரியசேவியர் லவ் பண்ணி கூட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போய் கலியாணம் கட்டி மரியசேவியையும், தமையன்காரனையும் பெற்றெடுத்த காலங்களைச் சொல்லி, அந்த ரைமில் வன்னியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு நடந்து போற மாத்தையா இவளினர் வீட்டில் தண்ணி வாங்கிக் குடிச்சது. சாப்பிடுறது. ஆரோ ஒரு இயக்கப்பொடியனை இந்திய ஆமி துரத்திவர குசினிக்குள்ள மறைச்ச தப்பவைச்சது, ஒவ்வொரு மாவீரர்தினத்துக்கும் கொடிகட்டுறது வரை சொல்லி தன்ர இயக்கத்தொடர்பை மிக ஆணித்தரமாக நிறுவிவிட்டு, நாலுதரம் மூச்சு வாங்கி கொஞ்சம் அழுத்தொடங்க, "ம். விசயத்தைச் சொல்லுங்கோ" என்றார் பவுண் அண்ணை.

கதையினர்செக்கன்பாட்டை கண்ணீரும் கம்பலையுமாகச் சொன்னார். மரியசேவியர் விட்டுட்டுப்போனது, மாடுவளர்த்து பிள்ளையை படிக்க வைச்சது. பெட்டையை கொள்வென்றில வளரவிட்டது. கொள்வென்றில இருந்த பெட்டை ஆஸ்பத்திரிக்கு வரேக்கை இயக்கம் பிடிச்சது வரை விஸ்தாரமாகச் சொல்லி அழுத்தது. பவுண் அண்ணை உதட்டை சுழித்தார். பெரிய மூச்சொன்று விட்டார். பிறகு சொன்னார்.

"இப்பிடித்தானம்மா முள்ளியவளையில் ஓரான் இருக்கிறா.. அவளினர் மூன்று பிள்ளையன் மாவீரர். இப்பவும் ஒரு பிள்ளை போராட வந்திருக்குது கினிநொச்சியில் ஓரான் இருக்கிறா. அங்க மாவீரர், போராளியெல்லாம் சேர்த்து ஐஞ்சுபேர். தமிழீழத்தில் இயக்கத்துக்குச் சாப்பாடு, தண்ணி குடுக்காத ஆக்கள் ஆரம்மா இதுகடமையம்மா.."

காணிக்கைமலரினர் இரண்டாவது முயற்சியும் பிசகப்போவது தெரிந்தது. மனிசிக்கு பொல பொலவெண்டு கண்ணீர் கொட்டியது. கையெடுத்துக் கும்பிட்டுது. "தம்பி என்ற குடும்பநிலைமையை கவனியுங்கோ... நான் மாடுவளத்துத்தான் பிள்ளை வளத்தனான். தயவு செய்து அவளை விடுங்கோ.."

பவுண் அண்ணைக்கு கொஞ்சம் கடுப்பாக இருக்க வேணும் "அம்மா.. வடிவா கவனியுங்கோ.. வீட்டுக்கொராளை இயக்கத்துக்கு தரவேணுமென்டது பொதுவான சட்டம். இது இஞ்ச மட்டும் தானெட்டில்லை.. அமெரிக்காவில் இருந்தது. இஸ்ரேலில் இருந்தது. அங்கயும் சனம் திட்டினதுகள்தான். ஆனால் இப்ப அவை வல்லரசு. இப்ப திட்டிற நீங்களெல்லாம் போற்றிற நான் வரத்தான் போகுது.."

காணிக்கை மலருக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தூசணம் வரும். வெளியில் வந்து, அதுகளை யூஸ் பண்ணத் தொடங்கினா. பவுண் அண்ணையைச் சந்திக்க அங்க நிறைய கூட்டமிருந்தது. எல்லாரும் வலு இன்ரஸ்ராக கேட்டினம். மனிசி நேரே துசையப்பர் கோயிலுக்குப் போச்சது. என்னயிருந்தாலும் மனிசிக்கு துசையப்பரில் ஒரு பட்சமிருந்தது. எல்லா வெப்பியாரத்தையும் சொல்லி அழுதிச்சது. பொடியன்தான் ஆறுதல் சொல்லி வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போனான்.

பெட்டையிருக்கேக்க, காணிக்கைமலருக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பிருந்தது. பாலைவித்து வாற காசில் பெட்டைக்கு சங்கிலி காப்பு செய்யிறதூதான் மனிசியினர் வேலை. பொடியனும் பக்கத்தில ஒரு மில்லில் வேலை செய்தான். ஏதோ குடும்பம் ஓடிச்சது பெட்டை இல்லாமல் போனது காணிக்கை மலருக்கு ஒரு கை இல்லாமல் போனது மாதிரியிருந்தது.

ஒரு நான் மில்லுக்குப் போனபொடியன் ஆத்துப்பறந்து ஓடிவருது. காணிக்கைமலரும் என்னவோ ஏதோவென்று பதறிப்போச்சது. பொடியன் மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க சொன்ன விசயம் இதுதான். பவுண் அண்ணையினர் வீடு இருக்கிற இடத்தை ஆரோ சொன்னவையாம். அங்க போய் மனுசனுக்கு விளங்கப்படுத்துவம் எண்டதுதான்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை கோயில் பூசையையும் முடிச்சுக்கொண்டு இரண்டு பேரும் வெளிக்கிட்டினம். தாயையும் ஏத்தி சைக்கிள் மிதிச்சுக்கொண்டு போறான். மதில் முழுவதும் பத்தடிக்கு பத்தடி பல்பூட்டின வீடு. ஏறி கடக்க ஏலாத பெரிய மதில். மனிசி தன்ர லைப்பில் இப்படி மதிலுள்ள வீட்டை இப்பதான் காணுது. கல்வீடுகளையே அழிகம் கண்டிராத மனிசியது. கதவைத் திறந்து உள்ளுக்குப் போச்சதுகள். பெரிய முற்றம். ஒரு குமர்பெட்டை கையில்லாத கவுண் போட்டுக்கொண்டு ரேசிங் சைக்கிள் ஓடிப் பழகிக்கொண்டிருக்குது.

காணிக்கைமலர் விசயத்தைச் சொல்ல வீட்டுப் பக்கம் திரும்பி "அப்பா" என்றான். அவளினர் எல்லா அக்சனும் இவனுக்குப் பிடிச்சிருந்தது. பவுண் அண்ணை சேட்டில்லாமல் வெளியில் வந்தார் காணிக்கைமலரை ஞாபகம் வைச்சிருப்பார் என்று சொல்லேலாதுதானே. "என்ன" என்றார். மனிசி திரும்பியும் மாத்தையாவில் தொடங்கி மாவீரர் தினத்துக்கு கொடிகட்டுறதில் முடிச்ச பொட்டையை விடச்சொல்லிக் கேட்டுது.

பவுண்ணை வயித்தைத் தடவிக் கொண்டு சொன்னார் "அம்மா இது சோசலிச நாடம்மா.. எல்லாமே எல்லாருக்கும் பொதுவானது. சட்டமும்தான். பக்கத்து வீட்டுப் பொடியனைப் பிடிச்சுக்கொண்டு, உங்கட பிள்ளையை பிடிக்காமல் விடலாமோ சோசலிச நாட்டில்.."

பிறகு அவர் கதைச்சதும், தான் கதைச்சதும் என்ன என்பது காணிக்கைமலருக்குத் தெரியாது. வீட்டுக்குவாற வழியெல்லாம் மனிசி சோசலிசத்தைப் பற்றித்தான் யோசிச்சுக்கொண்டு வந்தது. தன்ர பெட்டைக்கும் சோசலிசத்துக்கும் என்ன தொடுப்பென்பது விளங்கியில்லை. சிலநேரம் சோசலிசம் ஒரு பெடியனாயிருந்து தன்ர பெட்டையை கூட்டிக்கொண்டு ஓடிடுவானோ என்றும் பயம் வந்தது. மனிசிக்கு சோசலிசமும் தெரியாது ஒன்றும் தெரியாது.

சகாயசீலி ரெயினிங் காம்பிலயிருந்து ஓடிவந்தான். பெட்டைக்கு ஊரைத்தவிர வெளியில் ஒரு இடமும் தெரியாது. ரெயினிங் காம்பில இருந்து வெளிக்கிட்ட பெட்டை, பக்கத்தில் இருக்கிற ஒரு வீட்டுக்குள்ள உள்ளட்டிருக்குது. அதுகள் எங்கையோ மண்ணெண்ணைக்கடை வைச்சிருக்கிற ஆக்களாம். வீட்டில் பொடியன்மட்டும் தான் நின்றிருந்தான். என்னத்தைச் சொல்லி மயங்கவைச்சானோ. பொடியனின்ர பேச்சில் பெட்டை மயங்கிற்றுது. வீட்டில் இருந்தால் இயக்கம் தேடிவரும் பாதுகாப்பு இல்லையெண்டு பக்கத்து காட்டுக்குள்ள கொண்டுபோய் இரண்டுநாள் வைச்சிருந்தான்.

பிறகு ஒரு நாள் இரவு இரண்டு பேருமாக பெட்டை வீட்டுக்குப் போச்சதுகள். பெட்டை திரும்பி வந்த சந்தோசம் காணிக்கைமலருக்கு. பெட்டையெண்டால் வேற றூட்டில் போனான். தீர்க்கதரிசனமாகவே கதைச்சான். எப்படியும் இயக்கம் இஞ்சையும் தேடிவரும். கொள்வென்றுக்கும் வரலாம். இந்த அண்ண நல்லவர். எங்கயோ ஒளிஞ்சிருக்க ஒரு இடம் இருக்குதாம். நான் அங்க போறன். சிங்கள பயப்பிடாதையுங்கோ. இந்த அண்ண நல்ல சோசலிசமாக பழகுவார் என்று சொல்லிப் போயிற்றான். பிறகும் சோசலிசம் வந்து மனிசியின்ற மூளையைக் குழப்பிச்சது. அவன் போனதும் போனவந்தான் பிறகொரு லெற்றர் போட்டான். 'அவர் மண்ணெண்ணைக்கடை வைச்சிருக்கிறார். அவர் என்னை லவ் பண்ணுறார். நானும் லவ் பண்ணுறன். ரெண்டு பேரும் கலியாணம் செய்யிறம். என்ன உங்களுக்கு முன்னால கலியாணம் நடக்கயில்லையெண்டதுதான் கவலை. எல்லாம் எங்கட விதி. ஆனாலும் அவர் நல்லவர். எல்லாரோடையும் சோசலிசமாக பழகுவார் என்றிருந்தது.' மனிசி கடிதத்தை கசக்கி அடுப்புக்கை போட்டுது.

அதுக்குப்பிறகு மனிசிக்கு பெட்டையின்றையும் சோசலிசத்தின்றையும் தொடர்பு குறைஞ்சிட்டுது. சனங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து பெயர்ந்து வீடு போடுறதிலயே பொழுது போச்சது. காணிக்கை மலரும் பொடியனும் தானே. 2500 ரூபா குடுத்து யு. என். எச். சி. ஆர் எண்டு எழுதியிருந்த நீலத்தரப்பான் ஒன்று வாங்கி வைச்சிருந்துகள். போற இடத்தில் ரெண்டு தடியை நட்டு, குறுக்கால ஒரு நைலோன் கயிறு கட்டி அதுக்கு மேல தரப்பானைப் போட்டு சமாளிச்சதுகள்.

சாப்பாடு தட்டுப்பாடாகப் போச்சது. வ.ச.மு காரர் கஞ்சி குடுப்பினம் காலைக் கஞ்சி ஏழு மணி தொடக்கம் பத்து மணிக்குள்ள. ஏதோ ஒரு நேரம் குடும்பினம். மத்தியானம் பன்னிரண்டு தொடக்கம் இரண்டுக்குள் இரவு ஐந்து தொடக்கம் ஏழுக்குள். நேரத்தோடயே போய் லைலை நிக்கவிடமாட்டினம். செல்லடிச்சால் கனசனம் செத்திடுமாம். சனம் கொஞ்சத்தாரம் தள்ளி ரெடியாக நிற்கும். அன்றும் அப்படித்தான் எல்லாம் வழமை மாதிரித்தான் நடந்தது. ஆனாலென்ன, சனம் கொஞ்சம் மூர்க்கமாக நின்றுட்டுது. சின்னத் தரப்பானுக்க வைச்ச கஞ்சி குடுக்கிறவையால கொன்றோல் பண்ண ஏலாமல் போயிற்றுது. அவையன் சனத்தோட இழுப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தினம். அந்த நேரம் றோட்டில் ஒரு கைஞல் வாகனம் போனது. அந்த ரையில் பாதுகாப்பு வலயத்துக்க இயக்கம் மட்டும்தான் இப்படி வாகனங்களில் திரிஞ்சவை. ஆரோ வாகனத்தை மறிச்சு பிரச்சினையைத் தீர்க்கச் சொல்லிக்கேட்டினம். போன வாகனம் திரும்பி வருகுது. பவுண் அண்ணை கதவைத்திறந்து கொண்டு இறங்கினார். பிரச்சினையை கேட்டிட்டு, தன்ர அரசியல்துரை விளையாட்டை காட்டினார்.

"இதொரு சோசலிசநாடு. இப்ப பாக்கேல்லையோ எல்லாருக்கம் ஒரே சாப்பாடு. எல்லாரும் தரப்பானுக்க. எல்லாரும் கடற்கரையில்தான் கக்கூசுக்குப் போறது. எல்லாமே எல்லாருக்கு மென்றதுதான் சோசலிசம். நீங்கள் அமைதியாயிருந்தால் எல்லாருக்கும் கஞ்சி தரலாம்." என மத்தியஸ்தம் செய்துவிட்டுப்போனார். வாகனக் கதவைத்திறந்து ஏறும்போதுதான் மனிசி கவனிச்சது. உள்ளுக்க அவரின் மனிசியும் பெட்டையும் இருக்கினம். பெட்டை செல்லடியிலயோ கிரடியிலயோ காயப்பட்டிருக்கவேணும். கையில் பெரிய கட்டுப்போட்டு கழுத்தில தொங்கிச்சது. பவுண் அண்ணையின், மத்தியஸ்தில் காணிக்கைமலருக்கு இரண்டு தம்ளர் கஞ்சி கிடைச்சது. அதை பொடியனுக்குக் குடுத்திட்டு வெறும் வயித்தில தண்ணியைக் குடிச்சுக்கொண்டிருந்தான். பசி வயித்தைப் புடுங்கப் புடுங்க, மனிசி இரண்டொடு தூசணத்தை யூஸ் பண்ணி சோசலிசத்தைத் திட்டிச்சது. சோசலிசமெண்டதும், மனிசிக்கு ஓட்டமற்றிக்கா மகளின்று நினைவு வந்திடும்.

இப்படித்தான் பத்து நாளைக்கு முதல் றோட்டில் ஒரு பெட்டை நடந்து போகுது. மரியசீலி மாதிரியும் கிடக்குது. மனிசி தரப்பானை விட்டு வெளியால வந்து உற்றுப் பாலீத்தது. பெட்டை அடையாளம் பிடிச்சிட்டுது ஓடிவந்து தாய்காரியின்ர காலைக்கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு குமுறுது. ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்திட்டுது எண்டு பக்கத்துச் சனங்கள் எட்டிப் பார்க்குதுகள். அப்ப இப்படி பெரிசா குழறினால் இரண்டு அர்த்தம். ஒன்று இயக்கம் பிள்ளையளைப் பிடிச்சுக்கொண்டு போயிருக்க வேணும். அல்லது, செல்விழுந்து ஆரும் செத்திருக்கவேணும். மனிசி பெட்டையை அதட்டி சத்தத்தை நிற்பாட்டி விசயத்தைக் கேட்டது.

சேகுவோ இருந்த வீடு

72

ஆரோ ஒரு பெட்டை இயக்கத்திலயிருந்து ஓடிவந்து அங்க ஓளிச்சதாம். அந்தப் பெட்டைக்கும் அவளினர் புருசன்காரனுக்கும் தொடுப்பாம். இவள் ஏதோ கேட்க, அவன் அடிச்சுப்போட்டான். இவள் நேரே அரசியல்துறைக்காராரிட்டப் போய் ஒரு கொம்பினைப் பண்ணியிருக்கிறாள் அடுத்த நிமிசம் அந்த இடம் ரவுண்ட் அப். புருசனும் சரி. ஓளிஞ்சிருந்த பெட்டையும் சரி. இரண்டு பேரையும் அள்ளிக்கொண்டு போயிற்றினம். இப்ப புருசன்காரன் எங்கையோ சண்டையில் நிற்கிறானாம் அவனை

மீட்டுத்தரச்சொல்லி பெட்டை திரும்பியும் அரசியல்துறைக்குப் போறானாம்.

இவள் ஏதோ ஒழுங்கான ஆனோ? சோசலிசத்துக்கும் இவளுக்கும் அப்ப ஒரு தெரிடுப்பு இருந்தது தானே என்று மனிசி மனசுக்குள்ள நினைச்சுக்கொண்டுது.

வெறுங்கமுத்தோட நிக்கிற பெட்டையைப் பார்க்க தாய்காரிக்கு பெரிய கவலையாக இருந்தது. அன்று தாயோடயே தங்கிவிட்டான். அடுத்தநாள் தாயினர் சங்கிலியை வாங்கிப்போட்டுக்கொண்டு போனான். அடுத்த கிழமை மகன்காரன் இரண்டு சங்கிலி கொண்டுவந்தான். எங்கையோ செல்லடிச்ச சனம் செத்துக்கிடந்ததாம். அதில கழட்டினது எண்டு. ஒன்றை காணிக்கைமலர் பேட்டுது. மற்றொரு பவுண் சங்கிலியை குடுத்து இரண்டு கிலோ மாவும் ஒரு தேங்காயும் வாக்கிச்சுதுகள். அன்று கஞ்சி லைனுக்கு இரண்டுபேரும் போகவில்லை.

இதுக்கு அடுத்தநாள். இதுகளினர் வீட்டிலேயே இருக்கிற சனமெல்லாததையும் எழும்பி முள்ளிவாய்க்கால் பக்கம் போகச்சொல்லி இயக்கம் அறிவிச்சது. காணிக்கைமலர் போய் காரணம் கேட்டுது. இதிலயிருந்து சனம் ஆயியிட்ட ஓடுது என்றொரு காரணம் சொல்லப்பட்டது. காணிக்கைமலர் அதில வைச்ச ஒரு ஸ்டேட்மென்ட் விட்டுது. நான் ஆயியிட்டபோற அளவு இழி சாதியில்லை. ஆனால் இதிலயிருந்து எழும்பமாட்டன்”

கனசனம் போகுது. காணிக்கை மலர் அசையிவில்லை. இரண்டாம் நாள் காவல்துறைக்காரர் எல்லாரையும் கலைச்சுக்கொண்டு வருகினம். மனிசி போய் அவையோடையும் ஆர்க்கியு பண்ணிச்சது. முடிவில் ஒரு பொம்பினை காவல்துறை மனிசியினர் கன்னத்தைப் பொத்தி அடிச்ச “இஞ்ச சட்டமெண்டால் எல்லாருக்கும் பொது. போனால் எல்லாரும் போக வேண்டியதுதானே” அவர் மேலும் கதைக்க முதல் மனிசி இடத்திலிருந்து விறறோ பண்ணிவிட்டான்.

அதிலயிருந்து போய் பொக்கணையில் இரண்டுநாள், அதிலிருந்து போய் வலைஞர்மடத்தில் ஆறு நாள், கடைசியாய் முள்ளிவாய்காலில்

73

போ. கர்ணன்

புதினைஞ்சுநாள் இருந்தான். அதுக்குப் பிறகு எல்லாம் முடிஞ்சு போனது.

காணிக்கைமலரும் பொடியனும் வவுனியா முகாமில் வந்திறங்கிச்சுதுகள். பொடியன் ஓடி ஓடி சோத்துப் பாசல் வாங்கி வந்தான். மூன்றாம் நாள் இரண்டுபேரும் குளிக்கப்போச்சுதுகள். குளிக்கிறதற்கு இரண்டரை மைல் நடக்கவேணும். முகாமுக்குப் பின்னால் ஒரு ஆறு ஓடுது. அதில கொஞ்ச இடத்தில் சுற்றிவர முள்ளுக்கம்பி அடிச்சு, இதில தான் குளிக்கலாமெண்டு ஆயிக்காரர் ஓடர் போட்டிருந்தினம்.

பொடியன், பெட்டையன், வயசாளியன் என்ற பாகுபாடெல்லாமில்லை. எல்லாரும் கூடிக் கும்மாளமடிக்க வேண்டியதுதான். பொம்பினைப்பிள்ளையன் தான் பாவம். கன பெட்டையன் அதில நின்று நெளிவினம். அதில நின்றுதான் உடுப்பும் மாத்தவேணும். இந்த கிள்கிளப்புச் சமாச்சாரங்களைப் பார்க்கிறதூக்காகவே கன பொடியன் குளிக்க வருவினம். மனிசி குளிச்சிட்டுக் கரையேறி உடுப்பு மாத்த, பொடியன் கிட்டவந்து சுரண்டிப் பக்கத்தில் காட்டினான். அங்க பவுண்ணணையினர் மனிசியும் பெட்டையும் நிக்கினம். பெட்டை குளிச்சு முடிச்சு கரையேறி நிக்குது. பாவம். கைமுறிஞ்சு கிடக்குது. ஒரு சாரத்தால சுத்தி மறைச்சுப் பிடிச்சுக்கொண்டு தாய்காரி அவளினர் உடுப்பை மாத்திக் கொண்டிருந்தான். காணிக்கைமலர் உற்றுப் பார்க்கிறதை கவனிச்ச பவுண் அண்ணணையினர் மனிசி சொல்லிச்சுது.

“ச்சா... எல்லாம் என்னமாதிரி மரிட்டுது. எல்லாமே சோசலிசமாய் போச்சுது..”

காணிக்கை மலருக்கு தலைசுத்திச்சுது. மனிசிக்கு சோசலிசமும் விளங்கவில்லை. ஒரு மண்ணும் விளங்கயில்லை.

பாலையடிச்சித்தர்

இறுதியில் இலங்கை இராணுவம் அவனை விடுதலை செய்தேவிட்டது. அவனொரு பொருட்படுத்தத்தக்க எதிரியல்ல என்றோ அல்லது மனந்திருந்திய மைந்தன் என்றோ அல்லது அவனது சிந்தனைகளைவிட பெரிதான செயற்திட்டங்களை தாங்கள் வைத்திருக்கிறோம் என்றோ அவர்கள் கருதியிருக்கலாம். அவனை விடுதலை செய்துவிட்டனர்.

இப்படியொரு புதினம் நடக்குமென ஒரு காலத்தில் அவன் கற்பனைகூட செய்திருக்கவில்லை. அதிலும் வட்டுவாகலில் சரணடையும் போது உயிர் தப்பவேன் என்று கூட நினைத்திருக்கவில்லை. கறுப்புத்துணியினால் கண்களையும் கைகளையும் கட்டி, நடு மண்டையில் கட்டோ வெட்டியோ கொல்லப்படலாமென நினைத்திருந்தான். இறுதியில் அநாதரவானதும் துயரமானதுமான மரணக்கோலமொன்றை கற்பனையில் வரைந்து வைத்திருந்தான்.

அது கூட பரவாயில்லை, அந்த மரணத்தின்பின் அவனை யாரும் மாவீரனென அறிவிக்கப் போவதில்லை. கப்டனென்றோ மேஜரென்றோ 'ராங்' தந்து, இந்த முகவரியைச் சேர்ந்த இன்னாரின் மகன் இப்படி வீரச்சாவடைந்தாரென ஒரு அறிக்கை வாசிக்கப்பட்டு, அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்தியில் வீதி வழியே மெதுமெதுவாக நகர்ந்து வரப்போவதில்லை என்பதை நினைக்க என்னவோ மாதிரியிருந்தது. அப்போது அவனது கழுத்தில் புதுக்குப்பியொன்று தொங்கியபடியிருந்தது. நன்றாக சப்பி விழுங்குவதென தீர்மானித்து வைத்திருந்தான்.

பத்தோ பதினைந்தோ ரவைகன்தான் எஞ்சியிருந்தன. எல்லாத் திசைகளிலும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள். சில நூறு மீற்றர்களிற்குள் நெருங்கியிருந்தது. சனங்கள் கட்டுக்கடங்காமல் முல்லைத்தீவை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ரவைக்கூடுகளைப்போல் மனமும் வெறுமையாயிருந்தது. எல்லாம் கை நழுவிவிட்டது. சனங்கள் போனபின் இராணுவம் நுழையும். ஒன்றிரண்டு பேரைப் போட்டுத்தள்ளிவிட்டு குப்பியைக்கடிப்பதென்ற முடிவுடனிருந்தான்.

பங்கரிலிருந்து பார்க்க, போற சனத்துடன் சனமாக கன இயக்க காரர் போவதையும் கண்டான். பழைய ரெயினிங் மாஸ்ரர், கிச்சின் பொறுப்பாளராக இருந்தவர், ஏரியா அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் ஒருவர் எனப் பலரும் போகிறார்கள். இதெல்லாம் பரவாயில்லை. மூர்த்தி மாஸ்ரரும் போகிறார். அவனிற்கு கோபம் வெடித்துக்கிளம்பியது.

அவன் எல்லோரையும் மன்னித்துவிடுவான். இவனை ஒரு மாதம் சமைக்கவிட்ட மூர்த்தி மாஸ்ரரை மன்னிக்க மாட்டான். இப்பொழுது பாருங்கள், தலைக்கு வெள்ளைத்துவாயைப் போட்டபடி போகிறார். அவர் ஒரு நரியென்றும், வெள்ளைத்துவாயைத் தேர்வு செய்ததன் பின்னாலும் ஒரு கபட அரசியலிருப்பதாக நினைத்தான். ஒரு ரவுண்ட் போனால் போகுதென்று ஆளைப்போட்டுத்தள்ளுவாமா என யோசித்தான். பிறகும் 'சொந்த இனத்தின் மீது திரும்பும் துப்பாக்கிகளைவிட, எதிரியின் துப்பாக்கிகள் எவ்வளவோ மேல்' என பரதன் கடந்த இரண்டு மாதங்களாக ஒவ்வொரு நிமிடமும் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை நினைத்தான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நாம் அந்த தவறை செய்யக்கூடாதென எப்பொழுதும் சொல்லியபடியிருந்தான்.

கடந்த சில மாதங்களாகவே மிகுந்த விரக்தியும், மனச்சோர்வடைந்தவனுமாக காணப்பட்டான். முக்கியமாக மரணமடைய விரும்பியிருந்தான். எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக. இறுதியில் போன மாதம்தான் வீரச்சாவடைந்தான். அவன் அரசியில் பற்றி கற்றது, பெற்றது எல்லாமே மூர்த்தி மாஸ்ரரிடம்தான்.

இயக்கத்தின் மேல் மட்டத்திற்கு அரசியல் சொல்லிக் கொடுக்க அன்ரன் பாலசிங்கமிருந்தார். கீழ் மட்டத்திற்கு மூர்த்தி மாஸ்ரர் போன்றவர்கள்தான். பாலசிங்கத்திடம் ஒரு நாள் கூட அவன் அரசியல் படித்திருக்கவில்லை. கேட்டிருந்ததெல்லாம் அவரது லண்டன் மாவீரர் நாள் பொழிப்புரையைத்தான். அந்த உரைகளின் மூலம் அவரது ரசிகனாகியிருந்தான். ஒரு முறை சொல்லியிருந்தார் 'அவ சந்திரிகா ஒரு பொதி வைச்சிருக்கிறாவாம். அதை ஒருத்தருக்கும் காட்ட மாட்டாவாம். பிரபாகரனிற்கு மட்டும் தான் தனியாக திறந்து காட்டுவாவாம்' அவனிற்கு மட்டுமல்ல கன பொடியனிற்கு அந்தப்பேச்சு பிடித்திருந்தது.

சந்திரிகாவை நடுத்தெருவில் வைத்து தோற்கடித்தது போலுணர்ந்தான். அவனிற்கு வாய்த்தது மூர்த்தி மாஸ்ரர்தான். வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் வகுப்பு. அதிலும் லீவு நாளான ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும் ஒரு வகுப்பு.

பாலா அண்ணை மாதிரி மூர்த்தி மாஸ்ரர் பகிடியெல்லாம் விடமாட்டார். கடுவன் பூனையை மாதிரி மூஞ்சையை வைத்திருப்பார். பள்ளிக்கூட வாத்தியார்கள் மாதிரி எப்பொழுதும் யாரையாவது எழுப்பி கேள்வி கேட்டபடியிருப்பார்.

புலிக்கொடியிலுள்ள வர்ணங்கள், அவற்றின் அர்த்தங்கள், அதன் வரலாறு, சத்தியப்பிரமாணம், புதிய தமிழ்ப்புலிகள், துரையப்பா தொடங்கி உமாமகேசுவரன் வரை, எம்.ஜி.ஆர் கொடுத்த நான்கு கோடி ரூபா பணம் பற்றியெல்லாம் வகுப்பெடுத்துவிட்டு சிக்கலான விடயங்களிற்குள் நுழைந்தார். எந்த முன்னறிவிப்புமின்றி ஒருநாள் தாயகம், தேசியம், சுயநிர்ணய உரிமையென்றால் என்னவென்று கேட்டார். ஒரு பொடியளிற்றும் தெரியவில்லை.

அவனை எழும்பச் சொன்னார். ஊர், பெயர், படித்த பாடசாலையைக் கேட்டார். மெல்ல 'ஹாட்லிக் கொலிச்' என்றான். "ஓ..வெள்ளைக்காரன் கட்டிய பள்ளிக்கூடம்... வெள்ளைக்காரனின் பள்ளிப்படிப்பு படிச்சனீர்... சொல்லும். சுயநிர்ணய உரிமை என்றால் என்ன?"

அவன் முகட்டைப்பார்த்துக்கொண்டுநின்றான். "சரி...தேசியமென்றால் என்ன?"

"..."

"ம்... சரி., தாயகமாவது தெரியுமா?"

"ஓம்"

"மாஸ்ரர்.."

"சொல்லும்"

"நமது தாயகமாம் தமிழீழம்"

"நல்லாக் கேளுங்கோ தம்பிமார்... துவக்கைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு பெட்டையளுக்குக் கலர்ஸ் காட்டினால் மட்டும் காணாது. ஏன் துவக்கைத் தூக்கினாங்கள்... என்னத்திற்காக சுடுகிறம் என்பதற்கான கோட்பாட்டு விளக்கங்கள் தெரியவேணும். ஒரு இனம் தனித்துவமானசுய நிர்ணய உரிமையுடைய இனமாக இருக்க ஐஞ்சு விசயங்கள் தேவை. ஒன்று நீண்ட வரலாறு.."

"மாஸ்ரர்... மன்னிக்க வேணும்"

"ஆர் தம்பி.. என்ன.. சொல்லும்"

சிரித்திரன் எழும்பினான். அவன் எழும்பிய தோரணையே எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தது. "இல்லை மாஸ்ரர்... நாங்கள் ஒரு

காலமும் பொது அறிவுப்போட்டிக்குப் போகப்போவதில்லை. நாங்கள் போறது சண்டைக்கு. ஆமி சுட, நாங்களும் துவக்கால கடப்போறும். ஆமிக்காரன் கேள்வி கேட்கிற மாதிரியும் நாங்கள் பதில் சொல்லுற மாதிரியும் வகுப்பெடுக்கிறியன். பேசாமல் 'ரூம் கிளியரிங்' பயிற்சி தாங்கோ மாஸ்ரர். யாழ்ப்பாணம் பிடிக்கிற சண்டையிலாவது பிரியோசனப்படும்"

எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். அவனிற்கு வலு சந்தோசம். மாஸ்ரரற்கு நல்ல கடி. எல்லோரையும் வறுத்தெடுக்கிற மாஸ்ரருக்கே சிரித்திரன் கம்மாரிசடித்திருக்கிறான். உற்சாகத்தில் விசிலடித்து விட்டான். மாஸ்ரரரிற்கு கண்கள் சிவந்து விட்டன. சிரித்திரனை அடிக்கப் போனார். ஓங்கிய கையை கீழிறக்கி "தலைவர் மட்டும் அடிக்கக்கூடாதென்று ஓடர் போடாமலிருக்க வேணும். உனர் 'பொடி'தான் இதில கிடந்திருக்கும்." என்றவர் வகுப்பைப் பாதியில் விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்.

பொறுப்பாளரிடம் முறைப்பாடு பண்ணியிருக்க வேணும். பொறுப்பாளர் சுபாசண்ணை வந்தார். அனைவரையும் முட்டுக்காலில் இருத்தி மிக விரிவாக விசாரணை செய்தார். இயக்கம் எங்களை மலைபோல நம்பியிருக்கிறதென்றும், இப்படிக் காவாலித்தனமாக நடந்தால் தமிழீழப்பயணம் சாத்தியமாகுமா என உணர்ச்சிகரமாக கேட்டார். அதன் பின்னர்தான் அவனும் யோசித்துப்பார்த்தான். உண்மைதான். இனி ஒழுங்காக இருந்து தமிழீழம் மீட்கும் காரியத்தில் கண்ணாகயிருக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்ட போது, பொறுப்பாளர் ஒரு பொடியனை அனுப்பி மாஸ்ரரை கூப்பிட்டார். இனி இப்படி ஏதும் நடக்காதென்றும், குழப்படி விட்ட இரண்டு காவாலிகளையும் தண்டிக்கும் பொறுப்பை ஏற்று, வகுப்பை தொடருமாறு பொறுப்பாளர் கேட்டுக்கொண்டார்.

"ம்... உந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியன்தான் உப்பிடி காவாலி வேலையன் செய்யிறது. வளர்ப்பு அப்படி... எல்லாரையும் ஒரே நேர் கோட்டில் கொண்டு வாறதும் இயக்கத்தினர் வேலைதான்" என்றவர் அவனையும் சிரித்திரனையும் கூட்டிக் கொண்டு நடந்தார். சற்றுத் தள்ளியிருந்த மரத்தின் கீழ் கதிரையொன்றிருந்தது.

எதிரே மரக்குற்றியின் மேல் பலகை அடிக்கப்பட்டு வாங்கில் போல அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மாஸ்ரர் கதிரையிலிருந்தார். இருவரும் எதிரே உட்கார்ந்தனர்.

"தம்பியவை ஏன் இயக்கத்திற்கு வந்தனீங்கள்?"

"..."

"என்னடாப்பா... ஏதும் வாயைத்திறந்து கதையுங்கோவன். ஏதும் லவ் பிரச்சனையோ?"

இருவரும் "இல்லை மாஸ்ரர்.." என்றனர்.

சேகுவேரா இருந்த வீடு

“... சோதினை பெயிலோ ”

“இல்லை மாஸ்ரர் ”

“அப்ப... வீட்டில் அப்பா அடிச்சவரோ? ”

“இல்லை மாஸ்ரர்”

“பின்ன ஏன்ராப்பா வந்தனிங்கள்? ”

“மாஸ்ரர் த..தமிழீழம் பிடிக்க..”

மாஸ்ரர் கொடுப்பிற்குள் சிரித்தபடி இருவருக்கும் கிச்சின் பனிஸ்மன்ற் கொடுத்தார். கேள்வி கேட்பது பெரிய பிழையில்லை. விசிலடிப்பது காவாலித்தனம் என்றார். சிரித்திரனிற்கு இருபது நாள் கிடைத்தது மாஸ்ரரை எதிர்த்து கதைத்ததற்கு. அவனிற்கு முப்பது நாள் கிடைத்தது விசிலடித்துக் காவாலித்தனம் செய்ததற்கு.

கூடவே, இந்தியாவில் பயிற்சி பெற்ற முதலாவது அணிக்கு கிட்டன்னைதான் சமைத்துக் கொடுத்தவர் என்றும், எவ்வளவு பெரிய ஆள் அவரே சமைத்ததினால் சமையல் தண்டனை பற்றி வெட்கப்பட வேண்டியதில்லை என்றும், சமையலை தண்டனையாக நினைக்காமல் முக்கிய இயக்க வேலையாக நினைக்குமாறும் சொன்னார்.

அன்று முதல் மாஸ்ரரில் ஒரு கறன் வைத்திருந்தான். மச்சான் எப்பவாவது மாட்டாமல் போவாரோ என அடிக்கடி நண்பர்களிடம் சொல்லிக் கொள்வான். ஒரு காலத்தில் அனுருத்த ரத்தவத்தையை மன்னித்தாலும் மாஸ்ரரை மன்னிக்க தயாரில்லாமலிருந்தான். போகப்போக கோபம் குறைந்து விட்டது. பழையபடி அனுருத்த ரத்தவத்தையே மன்னிக்க முடியாத எதிரியாகியிருந்தார்.

ஆயினும் நீண்டநாள் அவரது வசனங்கள் அவன் மனதிலிருந்தன. இப்போது சிரித்திரனில்லை. போன மாதம்தான் அவன் வீரச்சாவடைந்திருந்தான். அதுவும் சும்மாயில்லை. விமானத்தை மோதி கரும்புலியாக. அரசியல் வகுப்பெடுத்த மாஸ்ரர் நசுக்கிடாமலிருந்துவிட்டு தலைக்குத்துண்டைப்போட்டுக் கொண்டு போகிறார்.

தன்னைக் கட்டுப்படுத்த எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாதவனானான். கோபம் ஒரு ஊற்றைப்போல அவனுள் பீறிட்டுக்கிளம்பியது. ஒரே தாவலில் பங்கரைவிட்டு வெளியே வந்தான். மாஸ்ரர் ஒரு துரோகியாகி விட்டான். உவனிற்கு என்ன மாரியாதை வேண்டிக்கிடக்கிறது என நினைத்து, “மூர்த்தி... டேய்.. மூர்த்தி” எனக்கத்தினான்.

மாஸ்ரர் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. மனைவிதான் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, தெரியாதது மாதிரி நடந்தான். அவன் ஏதோ சொல்லியிருக்க வேண்டும். மாஸ்ரர் கூட்டத்திற்குள் மறைய முயன்றார். அவனிற்கு

78

79

யோ. கர்ணன்

இன்னும் கோபம் கூடியது. ஓடிப்போய்ச் சில மேல் வெடிகள் வைத்தான். கூட்டம் நின்றுவிட்டது. இதுநாள் வரை இப்படியொரு காரியத்தை அவன் செய்திருக்கவில்லை. உடம்பெல்லாம் நடுங்கியபடியிருந்தது.

“மூர்த்தி... இஞ்சால வாடா..” துவக்கை நீட்டியபடி போனான். சுட்டுவிடப் போகிறவனைப்போல ‘ரிகரில்’ விரலை வைத்துப்பாவனை பண்ணினான். மாஸ்ரர் எந்தச் சலனமுமின்றி நின்றார். வாழ்வென்பதற்கும் மரணமென்பதற்கும் எந்த அர்த்தமுமில்லை என்பது போல. அவரது மனைவிதான் திடீரென ஒரு தற்காப்பு நடவடிக்கையெடுத்தாள். அவளும் முந்தி இயக்கத்திலிருந்தவன் எனக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். தன் கையிலிருந்த குழந்தையை மாஸ்ரரிடம் கொடுத்துவிட்டான்.

இந்தப் பொம்பிளையன் எங்கதான் இந்த சென்றிமென்றான யுத்திகளையெல்லாம் படிக்கிறாளுகளோ என மனசுக்குள்ள கறுவிப்போட்டு, ‘நீயெல்லாம் ஒரு மனுசனா, உன்னைப்போன்றவர்களை நம்பிய தலைவர் எவ்வளவு இக்கட்டிலிருக்கிறார், எத்தனை பொடியளிற்கு மரணத்தின் அர்த்தம் பற்றி வகுப்பெடுத்து சண்டைக்கனுப்பினாய், துரோகி, தாயகப்பயணம், சுயநிர்ணய உரிமை, தேசியம் என்று நீண்ட நேரம் உரத்த குரலில் பேசினான். மாஸ்ரர் எதுவும் பேசினாரில்லை. தலையைக்குனிந்தபடி நின்றார். இடையிடையே கண்களைத்துடைத்துவிட்டுக் கொண்டார். அழுகிறார் போலும்.

பிறகு நிமிர்ந்து “இப்ப என்னைக் குப்பி கடிச்சுச் சாகச் சொல்லுறியோ” என்றார்.

அவன் வெறித்துப்பார்த்தபடி நின்றான். மாஸ்ரரின் மனிசி முன்னால் வந்து அவனது கையைப்பிடித்துக் கொண்டான். “அப்பு கொஞ்சம் யோசிச்சுப்பாரடி... இப்ப இவர் சாகிறதால என்ன பிரியோசனம்? ஏதும் நடக்குமோ? நாடு கிடைக்குமோ? அல்லது வாற ஆமி வறாமல் நிற்பானோ? சொல்லப்பு...முந்தி எங்களிட்ட எல்லாமிருந்தது. ஒவ்வொரு சாவுக்கும் அர்த்தமிருக்குதென்று நம்பினம்.. இப்ப அப்பியோடா தம்பி..”

“..”

“அப்பு நீ ஆர் பெத்த பிள்ளையோ தெரியாது. இனி சாகிற சா ஒன்றும் அர்த்தமில்லை. பேசாமல் உதுகளைப் போட்டிட்டு எங்களோட வா..”

“..”

ஒரு வயதான பெண்மணி வந்து அவனது தலையைத்தடவிவிட்டான். “அப்பு..வாழுற வயசடி... அதெல்லாம் முடிஞ்ச காலம்..வாடி” என்றார்.

பெண்மணியின் பிடையை உதறி விடுவித்தான். அவனது மனதும் சிறு

சலனப்பட்டது. பிறகும் ஒரு வீறாப்புடன் மனதைக்கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான். அந்த இடத்தைவிட்டு விலகி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். சிறிது தூரம் நடந்து ஆட்களில்லாத தனிமையையடைந்து குந்தியிருந்தான். கைகளினால் மணலைப்பரப்பி நேர் செய்து, சுட்டுவிரலால் எழுத்த் தொடங்கினான்.

‘அடைந்தால் தனிநாடு. இல்லையேல் சுடுகாடு’.

இப்போது மனம் இலேசானது மாதிரி உணர்ந்தான். துப்பாக்கியை இறுகப்பற்றியபடி வடக்குத் திசை நோக்கிசண்டை நடக்குமிடத்திற்கு நடக்கத் தொடங்கினான். சற்றுத் தொலைவில் உக்கிரமான மனிதக்குரல்கள் கேட்டபடியிருந்தன. எஞ்சியிருக்கும் போராளிகளாயிருக்கலாமென நினைத்தான். எறிகணைகளும் ரவைகளும் எந்த ஒழுங்குமின்றி வந்து கொண்டிருந்தன. அவன் பதுங்கவில்லை. விரைந்து நடக்கவுமில்லை. மெதுவாக.. மிக மெதுவாக நடந்து போனான்.

வெறிச்சோடிப்போயிருந்த அந்த நிலமெங்கும் பிணங்களும் முனகல்களும் நிறைந்திருந்தன. வாகனங்களும் கூடாரங்களும் தீப்பற்றி எரிந்தபடியிருந்தன. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இந்த நிலம் இராணுவத்தின் கைகளிற்குள் போய்விடும் என்றும், அதன்பின் தனதும் மற்றையவர்களினதும் சடலங்களை பெரிய பள்ளம் தோண்டிப்புகைப்பார்க்கள் என்றும் நினைத்தான். ஒவ்வொரு அங்குலமாக அந்த நிலத்தைப்பார்த்தபடி நடந்தான். அன்றுதான் அந்த நிலத்தைக் காண்பவன் போல அல்லது இனி என்றுமே அந்த நிலத்தை காண முடியாது என்பதைப்போல.

சற்றே தன்வசமிழந்து நடந்து கொண்டிருந்தவனை ஒரு பெண்குரல் நிறுத்தியது. ‘அண்ணா.. என்னைக் காப்பாத்துங்கோ.. என்னைக் காப்பாத்துங்கோ..’ மூர்த்தி மாஸ்ரர் நின்ற இடத்தை விட்டு இவ்விடம் வருவதற்குள் பல சிறிய முனகல்களை கடந்துதான் வந்திருக்கிறான். அவையெல்லாம் அவனை ஸ்தம்பிக்க செய்திருக்கவில்லை. இது யாரோ முழுவிச்சுடன் உதவி கேட்கிறார்கள். உதாசினம் செய்ய முடியாத அழைப்பு. தீப்பிளம்புகளிற்கும், எறிகணைப்புகை மண்டலங்களிற்கும் அப்பால் கிழிந்து விழுந்திருந்த கூடாரமொன்றிற்குள்ளிருந்து உயர்ந்து உயர்ந்து விழுந்த கையொன்றைக்கண்டு, ஓடிப்போனான்.

இளம்பெண்ணொருத்தி இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தாள். இருபதுகளின் ஆரம்ப வயதுகளாக இருக்க வேண்டும். எழுந்து எழுந்து அவனைப் பார்த்துக்கத்தி உதவி கோரியவள், அவன் அருகில் வந்ததும் அப்படியே ‘தொப்’ என விழுந்து கண்களை மூடிக்கொண்டாள். உதடுகள் மெதுவாக திறந்து மூடிக் கொண்டிருந்தன. ‘அண்ணா காப்பாத்துங்கோ.. அண்ணா காப்பாத்துங்கோ..’ வலது பக்க சள்ளைக்கு மேலாகவும்,

வலது தொடையிலும் காயமேற்பட்டிருக்க வேண்டும். உடுப்பில் இரத்தம் ஊறியிருந்தது. கொஞ்சம் வெட்கப்பட்டான். ஓர் இளம்பெண்ணின் உடுப்பை அவளது அனுமதியின்றி கழற்றுவது வில்லன்கள் செய்யும் காரியமென்றே நம்பினான். ஒரு முறை கண்ணை மூடி, ஆபத்திற்குப் பாவமில்லை எனத்தணிந்து செயலில் இறங்கினான்.

சாரமொன்றெடுத்து காயங்களிற்குக்கட்டுப் போட்டான். யாரோ உடல் பருத்த பெண்மணி பாவித்த நீளச்சட்டையொன்றிருந்தது. அதனை அணிவித்தான். சற்றுத்தள்ளியிருந்த உடுப்புப் பையைத் திறந்தான். அவளது பையாக இருக்க வேண்டும். பெண்களின் உடைகளும், ஆவணங்களும், பணப்பையுமிருந்தன. பணப் பையைத் திறந்தான். ஓரிரண்டு ஆயிரம் ரூபாத்தாள்களும், ஒரு சங்கிலியும், ஒரு மோதிரமும், அடையாள அட்டையுமிருந்தன.

அடையாள அட்டையில் வீணா பாலச்சந்திரன், மல்லாவி என்றிருந்தது. பணப்பையை மட்டுமெடுத்து காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் வைத்தான். அவளைத்தூக்கி தோளில் போட்டுக் கொண்டு திரும்பவும் தெற்குநோக்கி ஓடினான். வலது தோளில் அவன். இடது தோளில் துப்பாக்கி. மிகுந்த சிரமத்தையுணர்ந்தான். தொடர்ந்து அவ்வளவு சுமையையும் சுமக்க முடியாதென்றுணர்ந்தான். அந்த யோசனையை உடனடியாக செய்ய முடியாமல் ஒன்றுக்கு பல முறை யோசித்தபடியே ஓடிக் கொண்டிருந்தான். இறுதியில் மிகுந்த மனப்போராட்டத்திற்குப்பிறகு, துப்பாக்கியைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு ஓடினான்.

வட்டுவாகல் பாலத்திற்கு கிட்டவரத்தான் சன நடமாட்டம் தெரிந்தது. அவளை இராணுவத்திடம் கொண்டு செல்லுமாறு எதிர்ப்பட்டவர்களிடம் கேட்டான். சிலர் நேரடியாக மறுத்தனர். சிலர் எதுவும் பேசாமல் சென்றனர்.

அவளை ஒரு மரத்துடன் சாய்த்து உட்கார வைத்துவிட்டு, தன்னுடைய நீள்காற்சட்டையை கழற்றி எறிந்தான். சாரமொன்றைக் கட்டிக் கொண்டான். மணலைக்கிளறி, தகட்டையும்; குப்பியையும் புதைத்தான். அவளைத்தூக்கிக் கொண்டு வட்டுவாகல் பாலத்தைக் கடந்தான். பாலத்தின் முடிவில் இராணுவம் நின்றது.

காயக்காரரை உள்ளே கொண்டு செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. அங்கு நின்ற இராணுவ வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்டனர். ‘ஐயோ.. என்ற ராசாத்தி.. என்ற மனிசி.. அவளைத்தனிய விடமாட்டன்..’ என ஒப்பாரி வைத்து அழுதான். அவ்விடத்தில் அதிக நேரம் நிற்க விடாமல் இராணுவம் அவளை அடித்து உள்ளே கலைத்துவிட்டது. முல்லைத்தீவில் ஒரு சோதனை நடந்தது. அனைவரும் நிலத்தில் உட்கார வைக்கப்பட்டு, இயக்ககாரரை மட்டும் எழுந்துவரச் சொன்னார்கள். அவன் எழும்பவில்லை. வவுனியா முகாமிற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

தனது மனைவி வீணா காயமடைந்து மருத்துவமனைக்கு சென்றபின் தொடர்பற்றிருப்பதாக முறைப்பாட்டுக் கடிதமெழுதி, கண்ணீர் சிந்தியபடி முகாம் அதிகாரிகளிடம் கொடுத்தான். இரண்டு மாதமாக எந்தப்பதிலும் கிடைக்கவில்லை. நாள் தவறாமல் அதிகாரிகளுடன் சண்டை பிடித்தான். எல்லா நாட்களிலும் 'உங்களிற்கும் மனிசி பிள்ளைகளை பிரிந்திருந்தால்தான் அந்த வேதனை தெரியும்... நீங்களெல்லாம் ரவுன்ஸ் சத்தமே தெரியாத ஆட்கள்தானே.' என்ற வசனத்துடன் முடித்தான்.

அதிகாரிகளும் ஒரு சர்க்கஸ்காரனை பார்ப்பது போலவே ஒவ்வொரு முறையும் பார்த்துச்சிரித்தனர். பிறகொருநாள் அவனிர்ந்த கூடாரத்தை பொலிசாரும், இராணுவத்தினரும் சுற்றிவளைத்தனர். சிவிலியனிடையில் வந்த புலனாய்வாளனொருவன் 'உனர் இயக்கப்பெயர்தானே வளர்மதி?' எனக் கேட்டான். அவன் எதுவும் பேசாமல் தலையைக்குனிந்தபடி அவர்களின் பின்னால் சென்று இராணுவ வாகனத்தில் ஏறினான்.

வவுனியாவில் போராளிகளை அடைத்து வைத்திருக்கும் முகாமொன்றிற்கு கொண்டு வரப்பட்டான். அந்த சிறிய முலாமில் இவனைப்போல் இன்னும் சில நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவன் மூன்று நாளாக உண்ணாமல், உறங்காமல், உரையாடாமல் முகாமின் ஒதுக்குப்புறமாகயிருந்த பாலைமரமொன்றின் கீழிருந்தான். மற்றைய பொடியன் எவ்வளவோ ஆறுதல் சொல்லிப்பார்த்தனர். அவன் யாரது பேச்சையும் கேட்டானில்லை. பாலைமர உச்சரியையே அண்ணாந்து பார்த்தபடியிருந்தான்.

நான்காம் நாள் சற்றுத் தொலைவிலிருந்து சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தவர்களின் அருகில்போயிருந்தான். மூர்க்கமாக விழும் தாள்களையே வெறித்துப்பார்த்தபடியிருந்தான். தாள் போடும் அவர்சரத்திற்கிடையில் ஒருவன் சொன்னான் 'டேய்.. பாலையடிச்சித்தா... எழும்பிற்றாரடர்' அன்று முதல் இந்த கதை முடியும் வரை அவன் அந்தப்பெயர் கொண்டே அழைக்கப்படலானான். இராணுவத்தினரும் அந்தப் பெயரையே உபயோகிக்கத் தொடங்கினர். அந்தப் பெயர் அவர்களிற்கு வேடிக்கையாக இருந்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பெயரை உச்சரிப்பதில் ஆனந்தம் கொண்டவர்களாகத் தெரிந்தனர்.

அவனை தமது தங்குமிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அந்தப்பெயரை மாறிமாறிக் கூப்பிட்டு கைகொட்டிச்சிரித்து மகிழ்ந்தனர். அவனும் அவர்கள் சிரிப்பை அதிகப்படுத்த முகத்தை கோணலாக்கி, உடலை கோணலாக்கி சில வித்தைகள் செய்யத் தொடங்கினான். நாளடைவில் அவன் இராணுவத்தினர் தங்கும் பகுதிக்குள்ளேயே தங்கத் தொடங்கினான். அதிகாரி சிப்பாயென்ற பேதமின்றி எல்லா இராணுவத்தினரும் அவனைக்கேட்ட ஒரே கேள்வி, 'ஏன் இயக்கத்திற்குப் போனாய்?' என்பதே. இவன் முழுசு ஆரம்பிக்க, 'தமிழீழம் பிடிக்கவா?'

என்றார்கள். அவன் அவசரமாக மறுத்தான். யோசித்துப்பார்த்தான். ஒரு பதிலும் அகப்படாமலிருந்தது. பிறகு சமாளித்துக்கொண்டு சொல்வான் 'அது சின்னவயசுகதானே.. ஒரு வயசுக் கோளாறு சேர்'

அந்த நாட்களில் சில போராளிப்பொடியன் மேலதிக விசாரணைக்கென கொண்டு செல்லப்பட்டனர். முகாமின் முன் வீட்டிலிருந்த பதின்ம வயதின் முடிவிலிருந்த தமிழ்ப்பருவகுமாரிக்கு, ஓரிரண்டு தமிழ்த்தாசணங்களைத்தவிர தமிழில் வேறெதுவும் தெரியாத சிங்களச்சிப்பாயொருவன் எதுகைமோனையாக தமிழில் எழுதிய காதல்கடிதம் கொடுத்துப்பிடிப்பட்டான். இந்த இரண்டு சம்பவங்களின் பின்னாலும் பாலையடிச்சித்தரிருப்பதாக பலரும் பேசிக் கொண்டனர்.

இடைப்பட்ட நாட்களில், பத்திரிகைகள் அனைத்திற்கும் கடிதமனுப்பினான். வீணாவின் விபரங்களைக்குறிப்பிட்டு. இந்த முகாமிலுள்ள தன்னிடம் அவளது அடையாள அட்டை, பணம், நகைகள் இருப்பதாகவும், உயிருடனிருந்தால் வந்து பெற்றுச் செல்லவும் என எழுதியிருந்தான். மூன்று பத்திரிகைகள் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டன. கிண்கிளுப்பான வாரப்பத்திரிகை ஒன்றுதான் அந்தக்கடிதத்தை பிரசுரித்திருந்தது. அது பிரசுரமான அடுத்த வாரமே, வீணாவிடமிருந்து பதில் வந்தது. ஒரு பக்கமுள்ள அந்தக்கடிதத்தில், என் உயிர்காத்த தெய்வமே, அண்ணா, உயிருள்ளவரை உங்களை மறவேன் என்ற மூன்று சொற்களையும் மட்டுமே வைத்து எழுதியிருந்தான். இந்த சொற்களை முன்பின்னாக மாற்றிப்போட்டு பல வசனங்களை உருவாக்கியிருந்தான்.

இந்த கடிதப்பரிமாற்றம் தொடர்ந்தது. தொடர்ந்து வந்த கடிதங்களில் தன்னுடைய குடும்பமே யுத்தத்தில் இறக்க தானொருத்தி மட்டுமே உயிர்தப்பி, அம்மம்மாவுடன் அனாதையாக வாழ்வதாக எழுதியிருந்தான். கூடவே, இனி இந்த உலகத்தில் தனக்கென யாரிருக்கிறார்கள் என்றொரு கேள்வியையும் எழுப்பியிருந்தான். அந்தக்கவலையை விடும்படியும், தானிருப்பதாகவும் பதிலனுப்பினான்.

முகாமில் சீட்டாட்டத்தை தவிர வேறு பொழுதுபோக்கில்லை. பெரும்பாலான பொடியனைப்போலவே இவனும் முகாம் வாசலைப்பார்த்தபடி நெடுநேரம் குந்தியிருப்பான். முன்பக்கம் மறைப்பெதுவுமில்லை. சில நிரல் முட்கம்பி வேலிமட்டுமேயிருந்தது. எல்லாப் பொடியனைப்போலவே இவனும் வழமையாக சென்றுவரும் அழகிய பெண்களிற்காக காத்திருப்பான். காலை ஏழரைக்கு போகும் அந்தப்பெண்ணை இவனுக்கு மிகப்பிடித்திருந்தது. அவன் ஐந்து சேலைகள் வைத்திருக்க வேண்டும். தினமும் ஒரு வர்ணமணிந்தான். ஒருநாள் இவனிற்குப் பக்கத்திலிருந்தவன் அவளது பெயர் தீபிகா என்றான். எப்படி தெரியும் எனக்கேட்டான். இந்த வீதியினால் போகும்

சேகுவோ இருந்த வீடு

84

அழகிய பெண்களின் பெயர்கள் எல்லாம் பலருக்கு தெரியும் என்றும், ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவியாக இருக்கிறானே என்றும் சொன்னான். கூடவே அவளது தொலைபேசி இலக்கமுமிருப்பதாக சொன்னான்.

அன்றிலிருந்து வீதியை பார்த்தபடியிருப்பதை நிறுத்தினான். ஒருத்தியைதான் எல்லாரும் மனதிற்குள் காதலிக்கிறார்களோ என சந்தேகப்பட்டான். தான் எவ்வளவுதான் இராணுவத்துடன் நெருக்கமாக இருந்து, அவர்களிற்கு காதல்கடிதம் எழுதி உதவி செய்தாலும், தன்னை அவர்கள் விடுதலை செய்வார்கள் என்றோ, வீணாவை கல்யாணம் கட்டிக் கொள்ள முடியுமென்றோ நினைத்திருக்கவில்லை. தனது வாலிபமெல்லாம் முட்கம்பிவேலிக்கப்பால் செல்லும் பெண்களை பார்த்து ஏங்குவதுடனேயே கழிந்துவிடும் என அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வான்.

நேற்று ஒரு அதிகாரி வந்திருந்தான். மிகச்சுருக்கமாக ஒரு சொற்பொழிவாற்றினான். ஒரேநாடு ஒரே மக்கள், ஒரே தாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகள், வாழ்க்கை மகத்தானது போன்ற சொற்களை அவன் உச்சரிக்கும்போது மிகுந்த நெகிழ்ச்சியுடையவன் போல்தெரிந்தான். பிறகு விடுதலையாகுபவர்களின் பெயர் விபரங்களை வாசித்தார்கள். அவனும் அதிலொருவன்.

அவன் அன்றிரவு தூங்கினானில்லை. இராணுவச் சிப்பாயொருவனிடம் தொலைபேசியை வாங்கி வீட்டுக்கு விசயத்தைச் சொன்னான். வீணாவுடனும் பேசினான். தொலைபேசியில் முத்தம் கேட்டான். நிறையத்தயங்கிய பின்னர் ஒன்று அனுப்பினான். தொலைபேசி வலது பக்க காதிலிருப்பதால் அந்த முத்தம் வலது பக்கத்திற்குரியதென்று சொல்லி, இடது பக்கத்தில் தொலைபேசியை வைத்து அதற்கும் ஒன்று கேட்டுப் பெற்றுக் கொடுத்தான். அப்படியே மலசலகூடத்திற்குச் சென்று நீண்ட நேரம் குந்தியிருந்தான்.

காலையில் நடந்த விடுதலை செய்யும் நிகழ்வை ஒரு பண்டிகை போலவே எதிர்கொண்டான். தூங்காத கடந்த இரவின் பின், அதிகாலை மூன்று மணிக்கே குளித்துத் தயாராகிவிட்டான். எல்லா நண்பர்களையும் கட்டிப்பிடித்துவிடைபெற்றான். கைரேகைபதிவுசெய்து, புகைப்படமெடுத்து, விடுதலைப்பத்திரம் வழங்கி விடுதலை செய்தனர். வெளிவாசலிற்கு வர, சென்றியில் நின்ற ஆமிக்காரன் கேற்றை திறந்து சல்யூட் அடிக்கும் பாணியில் கையசைத்து விடைதந்தான். அவன் ஒருவிநாடி தாமதித்தான். ஆமிக்காரனைப்பார்த்து அலட்சிய பாவனையில் தலையாட்டிச்சிரித்தான். சிங்களவனைத் தோற்கடிக்கக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்றையும் தவற விடக்கூடாதென நினைத்தான்.

85

யோ. கர்ணன்

வாசலில் சனக்கூட்டமாயிருந்தது. விடுதலை செய்யப்படுகிறவர்களின் உறவினர்கள் முண்டியடித்தபடி நின்றனர். தகப்பனார் ஓடி வந்து அவனைக்கட்டித்தழுவினார். யாழ்ப்பாணம் போக தயாராக நின்ற பேருந்தில் அவரை இருக்க வைத்துவிட்டு வீதிக்கு வந்தான். வயோதிபர்கள், குழந்தைகள், பெண்கள் ஏன் இளம்பெண்கள் கூட நின்றனர். விடுதலையாகுபவர்களின் காதலிகளாகவோ மச்சாள்மாராகவோ சகோதாரர்களாகவோ இருக்கக்கூடுமென நினைத்தான். எதனையும் நிதானிக்க முடியாத ஒரு பரவசநிலையில்

மிதந்தபடியிருந்தான். மெதுவாக சனங்களிற்குள்ளால் நடந்தான். ஒவ்வொரு முகமாக பார்த்தபடி நடந்தான்.

இளம்பெண்களெல்லோரும் தன்னை கதாநாயகனாகப் பார்ப்பதாக நினைத்தான். அந்த நினைப்பே சந்தோசம் தருவதாகயிருந்தது. அவர்களைப்பார்த்துச் சிரித்தான். அவர்கள் கண்களால் சிரித்தனர். எல்லாப் பெண்களையும் அவனிற்குப் பிடித்திருந்தது. அதிலும் குறிப்பாக நீலநிற பஞ்சாபியணிந்திருந்தவளை அதிகம் பிடித்திருந்தது. தொண்டுநிறுவனமொன்றின் பிரதிநிதிகள் விடுதலையாகி வெளியில் வருபவர்களிற்கு ஒரு குறிப்பு அட்டை கொடுத்துக் கொண்டு நின்றனர். அதில் ஏதேனும் உதவிகள் தேவையெனில் தங்கள் பிராந்திய அலுவலகங்களை தொடர்பு கொள்ளுமாறு எழுதியிருந்தது.

நடுவீதியில் வந்து நின்று முகாமைப் பார்த்தான். முட்கம்பி வேலிக்கப்பால் மனிதர்கள் சிறிய உருவங்களாகத்தெரிந்தனர். கண்களை மூடி ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். காற்று... சுதந்திரகாற்று முகத்திலறைந்து போனது. இதற்காகத்தானே இத்தனையாண்டுகளாக ஏங்கினோம் என நினைத்தான். அவனிடம் வந்த தொண்டுநிறுவனப் பிரதிநிதியொருவன் குறிப்பு அட்டையை நீட்டினான். புன்னகையுடன் வாங்கிக் கொண்டான்.

பிரதிநிதிமிகுந்தசினேகபாவத்துடன் கேட்டான், "விடுதலையாகிறீர்கள்.. சந்தோசம்.. எப்பிடியுணருறியன்?"

ஆகாயத்தைப் பார்த்து கண்களை மூடியபடி, இன்னும் கூடிய சினேக பாவத்துடன் சொன்னான் "தமிழீழம் கிடைச்ச மாதிரியிருக்குது"

பாவமன்னிப்பு

01. வழிமாறிய ஆடுகளில் ஒன்று இதோ உங்கள் முன் வருகின்றது. தனது கூட்டத்தை விட்டுப்பிரிந்த அந்த ஆட்டை நீங்கள் நிராகரிப்பீர்கள். எனதரும் குழந்தைகளே..... நிச்சயமாக.... அதி நிச்சயமாக சொல்வேன்..... வானமும் பூமியும் சாட்சியாக சொல்வேன்.... ஆண்டவர்.... எங்கள் ஆண்டவர் அப்படிச் செய்யமாட்டார். “வா குழந்தாய்” என தன் மார்போடு அணைத்துக்கொள்வார். ஏனெனில் ஆண்டவரின் இதயம் அளவில்லாத மகிமையால் ஆனது. நீங்களும் உங்கள் இதயங்களை ஆண்டவரை நோக்கி.....

02. எல்லாம் வல்ல ஆண்டவரே, உம்முடைய நாமம் ஸ்தோத்தரிக்கப்படுவதாக! வல்லமையும் இரக்கமுமுள்ள விண்ணுலக அதிபதியே இந்த ஏழையின் மன்றாட்டை ஏற்றருளும். எனது சகல சத்திலும் துக்கத்திலும் சேர்ந்திருந்து வழிநடத்தும் முக்கியமாக இனிவரும் வசனங்களை இலங்கை புலனாய்வு குழுக்களினதோ, தீவிர தமிழ்த் தேசிய அடிப்பொடிகளினதோ கண்ணில் படாதவாறு பாதுகாத்தருளும். ஆமென்.

03. கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் தேவாலயத்தினுள் நான் நுழையும் போது காலை 6.47 நிமிடம். காலைப் பூசை ஆரம்பித்திருந்தது. பாதிரி வெண்ணிற அங்கி குலுங்க பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது கண்களில் அமைதியும் தீட்சண்யமும் நிறைந்திருந்தது. முழந்தாளிட்டு பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்த அனைவரின் மீதும் பாதிரியின் பார்வை படர்ந்திருந்தது. நான் உள்ளே நுழைய என்னைப் பார்ப்பது மாதிரியுமிருந்தது. பார்க்காது மாதிரியுமிருந்தது.

“இவ்வாறாக வழிமாறிய ஆடுகளை நீங்கள் உங்கள் கூட்டத்தினுள் சேர்த்துக் கொள்வீர்களாக. ஏனெனில் ஆண்டவரின் இராச்சியத்தில்.....”

என நான் தேவாலயத்தினுள் நுழையும் போது நடந்து கொண்டிருந்த வழிமாறிய ஆடுகள் பற்றி பாதிரி பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தான். நானும் ஒரு ஆட்டைப் போல பாவனை பண்ணி ஓரமாக ஓடுங்கி முழந்தாளிட்டேன். கண்களைமூடி இந்தக் கதையின் இரண்டாம் இலக்கப் பகுதியில் நீ படித்த வசனங்களை செபித்தேன்.

இன்னும் சஞ்சலமாகவே இருந்தேன். மனதை நிலைகொள்ளச் செய்யமுடியவில்லை. தேவாலயத்தின் சூழ்நிலை ஓரளவுக்கு மனதை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. எல்லாவற்றையும் விட, பாதிரியின் சொற்களில் வசீகரம் நிரம்பியிருந்தது. வார்த்தைகளில் வசியம் குடியிருந்தது.

அப்பொழுது பாதிரி, உங்கள் தவறுகளை ஆண்டவரின் முன் வைத்து மன்றாடும்படி கேட்டான். நானும் சம்பவத்தை சுருக்கமாக பேச முயன்றேன். ‘மாட்டிட்டமடா ஓடு..... ஓடு’ இந்த இடத்தில் இடறியது. தலையை ஒருமுறை உதறிவிட்டு கடந்த காலங்களை வீசியெறிபவன் போல மூச்சை நன்றாக உள்ளிழுத்துக் கொண்டேன். மீண்டும் கண்ணை மூடி ஆரம்பித்தேன். மீண்டும் அதே இடத்தில் இடறியது. மீண்டும் தலையுதறினேன். மூச்சிழுத்து விட்டேன். ஆரம்பித்தேன். இடறியது. மீண்டும்.....

இவ்வாறாக நெடுநேரம் மன்னிப்புடன் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அந்த சம்பவத்தை கடப்பதற்கு நான் செய்த அத்தனை முயற்சிகளும் பலன்றிப் போயின. ஞாபகங்களாலும் காலங்களினாலும் கடக்க முடியாத ஒரு நினைவாக அது இருந்தது.

அது நடந்து ஒன்பதரை வருடங்கள் இருக்குமா? இருக்கலாம். அதன் பிறகு இவ்வளவு காலத்தையும் வெளிநாடொன்றில் கழித்துவிட்டேன். அது நடந்த உடனேயே இங்கிருந்து வெளியேறி விட்டேன். அந்நிய நாட்டின் இயந்திரமயமான நான் சுற்றுக்களினாலும் அந்த நினைவை அழிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அந்த அழகிய தேவாலயத்தினுள் ஞாபகம் ஒரு கொடிய விலங்கைப் போல என் முன்னே நின்றது.

பலிபீடத்தின் வலதுபக்கமுள்ள இடத்தைப் பார்க்கிறேன். இப்பொழுது அவ்விடத்தில் யாருமில்லை. எனக்கு இந்த இடம் இப்பொழுதும் சரியாக நினைவுள்ளது. அவனை சந்தித்த நாளில் எனது காலடிகள் இருந்த இடத்தையும் அவனது காலடிகள் இருந்த இடத்தையும் என்னால் இப்பொழுதும் சரியாக சொல்ல முடியும். அவ்விடத்தில் தான் நான் அவனை முதன் முதலில் சந்தித்தேன். இந்த தேவாலயத்தில் ஒன்பதரை வருடங்களின் முன்னொருநாள் அவனை சந்தித்தேன்.

செபமாலையை கையில் வைத்து உருட்டி உருட்டி செபம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, எனது காதருகில் மிக மெதுவாக “அருள் மிகப் பெற்றவரே வாழ்க. ஆண்டவர் உம்மோடு இருக்கிறார்” என்றொரு குரல் கேட்டது. எனக்கு எல்லாம் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருந்தது. இன்னும் சரியாக சொல்லப் போனால், அவ்விடத்தில் மாலைப் பூசையின் போது இந்த வசனம் உனது காதருகில் கிசுகிசுக்கப்படுமென ஏற்கனவே எனக்கு சொல்லப்பட்டிருந்தது. நான் அவ்விடத்தில் இந்த வசனத்துக்காகவே காத்திருந்தேன்.

“ஆண்டவரின் கருணை எல்லையற்றது. உம்மையும் இரட்சிப்பாராக...” என பதில் சொல்லப்படுமென ஏற்கனவே குறிக்கப்பட்டிருந்தது போலவே பதில் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறாக நான் அன்று பதுவைப் பாதிரியாரான அர்ச்சிட்ட அந்தோனியாரின் வல்லமையுள்ள காலடிகளில் யப்பானைக் கண்டடைந்தேன். யப்பான்..... வழி தவறாத இடையணை பின்தொடர்ந்த ஒரு ஆடு.

இவ்வாறு, “எகிப்திலிருந்து என் மகனை அழைத்து வந்தேன்” என்று இறைவாக்கினர். வாயிலாக ஆண்டவர் உரைத்தது நிறைவேறியது.

04. இதிலென்ன வெட்கம். வெட்கத்தை விட்டு உண்மையைச் சொல்வதன்றால், அதுவரை எனக்கு கொழும்பும் தெரியாது. செல்போனும் தெரியாது. இரண்டையும் ஒரே விதமான பரவசத்துடனேயே பார்த்தேன். அப்போது செல்போன் இலங்கைக்கு வந்து ஒருவருடம்தான் ஆகியிருக்கும். நெயினிங் முடிய தரப்பட்ட எஸ்.84 துவக்கை விடவும் வலு கவனமாகவே எனக்கொரு செல்போன் தரப்பட்டது.

தங்கியிருந்த வீட்டில் நான்தான் சமையல் செய்ய வேண்டும் என்றார்கள். எனக்கு சமையல் தெரியாது. உண்மையைச் சொன்னால், சாதாரண தேநீர் வைப்பதென்றாலே விறுவிறுத்து விடுவேன். இதற்காகத்தான் ரெயினிங் காம்புகளிலேயே சமையல் பழக்குகிறார்கள். நீ பழகவில்லையா? என யப்பான் ஏறி விழுந்தான். அங்கெல்லாம் நான் சமைத்தது கிடையாது. தேங்காய் திருவுவது, கத்தரிக்காய் வெட்டுவது, மீன் வெட்டும் போது இலையான் கலைப்பது போன்றது மாதிரியான வேலைகளுடன் நின்று விடுவேன். இப்போதுதான் பலனை அனுபவிக்கிறேன். ஆனால் யப்பான் விடுவதாக இல்லை. நான்தான் சமைக்க வேண்டுமென நிற்கிறான். இன்று காலையிலிருந்து அவன்தான் எனது புதிய வழிகாட்டி.

நான் கறாராகவே மறுத்துப் போனேன். நான் கொழும்பு வந்தொன்று சமைக்கவில்லை. தேவையெனில் எனக்கொரு இலக்கைக் காட்டு. சக்கை நிரப்பிய வாகனத்துடன் பாய்ந்து வெடிக்கிறேன். இந்த சீவுற சிராய்க்கிற வேலையை காட்டாதே என சற்று உரக்கவே பேச ஆரம்பித்தேன்.

“தம்பி... நீ நினைக்கிறது மாதிரியாக இங்கு எதுவும் செய்ய முடியாது. முதலில் நிதானமாக இருக்கப் பழகு...” என்றான்.

எனக்கு பற்றிக்கொண்டு வந்தது. ஆறுமாதம் அடிப்படை ரெயினிங் ஆறு மாதம் புலனாய்வு ரெயினிங் என ஒரு வருசம் ரெயினிங் எடுத்துப் போட்டு வாற எனக்கு படிப்பிக்கிறானோ இவன். “மரியாதையாக கதையும்..... நான் உம்மட வேலைக்காரன் இல்லை..” அவன் சிரித்தான். எனக்கு உச்சந்தலை விறைத்தது. பிறகு சொன்னான். “இப்படி நினைச்சுக் கொண்டு திரிஞ்சீரோ... இஞ்ச உம்மால் ஒரு கல்லுக்கூட எறிய ஏலாது... என்னத்துக்கு அனுப்பப்பட்டீரோ அதை யோசிச்சுச் செய்யும்” என்று விட்டுப் போனவன், திரும்பி வந்து “மேல் மாடியில் இருக்கிற அறைக்குள்ள போயிரும். மூன்று நேர சாப்பாடும் அங்க வரும்” என்று விட்டுப்போனான்.

இப்படியாக வார்த்தைக்கு வார்த்தையென முதலாம் நாளாயிற்று.

05. எனக்கு இதற்கு முதல் மூன்றுபேர் வழிகாட்டிகளாக இருந்தள்ளனர். அவர்கள் அவ்வளவு ஒன்றும் மோசமானவர்கள் அல்ல. எனது மனது நோகாமலேயே நடந்துகொண்டனர். அதிர்ந்து பேசியது கிடையாது.

நான் இந்த நடவடிக்கைக்காக தயார் செய்யப்பட்ட நாட்களில் ஒரு வயோதிபர் எமது முகாமுக்கு வந்து போனார். எல்லோரும் அவரை அரையடி அப்பு என்று அழைத்தனர். நானும் இவ்வாறே அழைக்க ஆரம்பித்தேன். அவர் அவ்வளவு குள்ளமானவர்.

ஒருநாள் இருவரும் புறப்பட்டோம். அப்புவை மாதிரியே இடுப்பில் ஒரு பழைய சாரம். பெனியன். வாயில் வேப்பங்குச்சு. ஒரு பழைய சொட்கண். அப்புவின் மகனாய் நான் வவுனியா சேமமடு காட்டிற்குள் இறங்கினோம். எதிர்பாராத விதமாக ஆமியிடம் மாட்டினால் சொல்ல, அப்புவை ‘அப்பா.... அப்பா’ என மனப்பாடம் செய்து கொண்டு வந்தேன்.

அப்புதான் முன்னால் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். ஏதேனும் சிறு அசைவுகள் தெரிந்தால், என்னை பாதுகாப்பாக பதுங்க வைத்துவிட்டு முன்னே போனார். அந்தப் பழைய சொட்கண்ணுடன். அதனால் கூட முடியுமா என்ற சந்தேகம் எனக்கிருந்தது.

அப்புவின் நடைக்கு ஈடுகொடுப்பது சிரமமாக இருந்தது. நான் பின்தங்கி விடுவேன். அப்போது அப்பு எனக்காக காத்திருந்தார். ஒருமுறை சொன்னார்.... “கால் களைச்சால் இரு தம்பி..... கனக்க கஸ்ரப்படாத... இனி எங்கெங்க போய் என்னென்ன செய்யப் போறியளோ...” என்றவர், சற்று தாமதித்து

“பிழையா நினைக்க மாட்டியள் என்டால் ஒண்டு கேட்பன்...”

“கேளுங்கோ பெரியவர்...”

“தம்பி கரும்புலியோ...”

நான் சிரிச்சன். அப்புவும் சிரிச்சார்.

வவுனியா கிராமமொன்றில் வைச்சு என்னை தேவியக்கா பொறுப்பெடுத்தா. தேவியக்கா நல்ல குண்டு. அவ்வளவு உடம்புக்குள்ளயும் செல்லம்தான் குடியிருந்தது. அடிக்கடி என்னைக் கொஞ்சுவா. எனக்கு அந்தரமாயிருக்கும். அவவின்ற பிடியிலயிருந்து தப்பவும் ஏலாது. ஜோன்சீனா போடுற லொக் மாதிரித்தான் அவவின்ற பிடி.

என்னை மாதிரியே தனக்கும் இரண்டு பொடியள் இருக்குதுகள் எண்டு அடிக்கடி சொல்லுவா. இப்ப வெளிநாட்டிலயாம். தேவியக்காவுக்கு என்னைப் பற்றி ஒண்டும் தெரியாது. தெரிஞ்சதெல்லாம் @கொம்பனிப் பொடியள்' என்டதுதான்.

தனக்கு கொம்பனிகாரரில் நல்ல விருப்பம் எண்டு சொல்லுவா. அந்த மனிசிதான் பிறகு “ச்சா..... வாழற வளருற வயசில” எண்டு முடிக்காமலும் விடுவா. தேவியக்கா நல்ல மனிசி. ஒரேயொரு கெட்ட குணம்தான். ஏமஞ் சாமம் பாராமல் எழும்பிக் கேக்கும் “உங்கிட்ட பெரியவரை எத்தனை தரம் கண்டீர்..”

தேவியக்காவோட புத்தளம் போய் முஸ்லீமாக மாறினன். பாயிஸ் காக்கா வீட்டில நாலு நாள். அப்பதான முதன் முதலில் முஸ்லீம்களோட பழகுறன். அப்பதான் யோசிச்சன். முந்தி நடந்த யாழ்ப்பாண துன்பியல் சம்பவங்கள் நடக்காமல் விட்டிருக்கலாமெண்டு. காக்கா என்னோட கனக்க கதைக்க மாட்டார். காக்கவின்ற பெட்டை நல்ல வாயாடி. இரண்டு பேரும் கரம்போட் கூட விளையாடினம்.

காக்காவோட போய்த்தான் வேதக்காரனாக மரி கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் சேர்ச்சுக்குள்ள உள்ளட்டனான்.

06. விடிய நிதிதிரைப் பாயில யப்பான் என்னை அடிச்செழுப்பினான். என்ன ஏதெண்டு பதறியடிச்சுக்கொண்டு எழும்பினன். உடனே வா... இன்னும் மூண்டு பேர் வந்து காத்துக் கொண்டு நிக்கிறாங்கள்' என்று என்ர கையைப் பிடிச்சிழுத்துக் கொண்டு ஓடினான். கையை உதறி எடுத்து ஜீன்சைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியில் போக, ஏற்கனவே வாகனத்தை ஸ்ராட் பண்ணி என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் ஏற வாகனம் பறந்தது. எனக்கிப்ப மெல்ல மெல்ல யப்பானில நல்ல அபிப்பிராயம் வரத் தொடங்கியிருந்தது. கொழும்பில நின்று ஒரு பயமும் இல்லாமல் என்ன திருக்கீஸ் விளையாட்டுக் காட்டுறான் எண்டு

யோசிச்சன். இப்ப அவனுக்கு உதவியாளன் மாதிரித்தான் போறன். என்ன பிரச்சினையென்டாலும் அவன்தான் தலை குடுப்பான். நான் அவனை பெரிய ஆளாக பார்க்கத் தொடங்க, வாகனத்தை ஒரு வீட்டின் முன்னால் நிறுத்தினான். என்னை உள்ளே கூட்டிப்போய் உட்கார வைத்தான். ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரி வந்தாள். “ஆளுக்கு குடுங்கோ அன்றி” என்று விட்டு வெளியே ஓடிப் போனான். வாகனம் போகும் சத்தம் கேட்டது.

நான் அங்கயிருக்கு மட்டும் அந்த அன்றி ஒரு வசனம் பேசவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில வாகனம் வந்தது. போய் ஏறினன். புதிசாக மூன்று பொடியள் சிரிச்சுக் கொண்டிருக்கினம். ஆர் எங்கயிருந்து வந்தவை. ஒண்டும் தெரியேலை. யப்பான் ஒரு புன்சிரிப்புடன் ஒரு பக்கமாக சாய்ந்து கூலாக றைவிங் செய்யத் தொடங்கினான்.

இந்த மூன்று பொடியனையும் சேர்த்தால், யப்பான் தவிர பதினொரு பேர். நான் அவனை சுரண்டி கீழ்க்குரலில் ‘பதினொரு பேர் இருக்கப் போறம். ஆளுக்கும் சந்தேகம் வராது...’

யப்பான் சிரித்தான். ‘இன்னும் பத்துப் பேர் வருவினம்’ என்டான்.

இப்படியாக ஆடுகள் பட்டியை கண்டடையத் தொடங்க இரண்டாம் நாளாயிற்று.

07. இயேசு தம் சாவை மூன்றாம் முறை முன்னறிவித்தல்.

(மாற் 10 : 32 34 ; லூக் 18 : 31 34)

இயேசு எருசலேமை நோக்கி செல்லும் வழியில் பன்னிரு சீடரையும் தனியே அழைத்து இப்பொழுது நாம் எஞ்சலேமுக்குச் செல்கிறோம். மானிட மகன் தலைமைக் குருக்களிடமும், மறைநூல் அறிஞர்களிடமும் ஒப்புவிக்கப்படுவார். அவர்கள் அவருக்கு மரண தண்டனை விதிப்பார்கள். அவர்கள் அவரை ஏனாம் செய்து, சாட்டையால் அடித்து, சிலுவையில் அறையும்படி பிற இனத்தாரிடம் ஒப்புவிப்பார்கள்.

08. இருபத்தொரு பேர் கொண்ட தாக்குதல் அணி அந்த வீட்டின் அறைகளில் பதுங்கியிருந்தது. அவர்கள் எங்கே தாக்குதல் நடத்தப் போகிறார்கள் என்பது எனக்கு தெரியவில்லை. யப்பானுக்கும் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. கொழும்பின் ஏதாவதொரு பகுதியில் நடக்கலாம். அவர்களது தேவைகளை நிறைவேற்றுவவனாக நான் நியமிக்கப்பட்டிருந்தேன். யப்பான் அனைத்தையும் ஒழுங்கு செய்வனாக இருந்தான். தாக்குதலுக்கு புறப்படும் வரை அவர்களை பாதுகாப்பதுதான் அவனது வேலை.

இதுவரை இருந்த வீட்டில் இருந்து நேற்றிரவு புதிய வீட்டுக்கு மாறியிருந்தோம். யப்பான்தான் ஒழுங்கு செய்திருந்தான். அப்பொழுது

சேகுவோ இருந்த வீடு

92

யாருக்கும் அவன் காரணம் சொல்லவில்லை. காரியமென்று வந்துவிட்டால் அவன் மிக இறுக்கமானவன். யாருடனும் சகஜமாக கூட உரையாட மாட்டான். காரியம் முடிந்த பின்தான் அனைத்தும். அனைவரையும் இடம்மாற்றிய பின் நானும் அவனும் வேறொரு இடம் சென்று தங்கினோம்.

அந்த வீட்டில் ஒரு இளம் பெண்ணும் தாயும் மட்டுமிருந்தனர். அவர்கள் யாரும் அவனுடன் பேசிக்கொள்ளவில்லை. என்னுடன் மிக அன்பாக இருந்தனர். இரவுச் சாப்பாட்டின் பின் தொலைபேசியில் உரையாடுவதற்காக வீட்டின் வெளியே வந்தேன். பேசி முடிந்த பின்பும் வெளியில் சற்று உலாவினேன். அப்போது அந்த இளம்பெண் வெளியில் வந்து கேட்டாள்.

“அண்ணை எனக்கொரு கெல்ப் பண்ணுவியளே...”

“ஓம் சொல்லுங்கோ...”

“கட்டாயம்...?”

“கட்டாயம்...”

அவன் கீழ்க்குரலில் கேட்டான் “அண்ணா யப்பான் அண்ணை கரும்புலியோ...” எனக்கு தலைக்குள்ள ஏதோ வெடிச்சது. இதெல்லாம் வெளியில் கதைக்கிற விசயங்களில்லை. என்ற ஆறு மாத புலனாய்வு ரெயினிங்கிற்கு சோதனையாக ஒரு வாக்குறுதியை வாங்கிக்கொண்டு முன்னால் நிற்கிறான். எனக்கு தெரியுமோ, தெரியாதோ அதுவேற பிரச்சினை. ஆனால் சொல்லக்கூடாது. உண்மையில் அவன் ஒரு கரும்புலியா? முகவரா என்பது எனக்கு தெரியாது.

நான் சிரிச்சன். எப்படியான சிரிப்பென்டதை சொல்லலாமல் கிடக்குது. “தங்கச்சி உண்மையைச் சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டியன் உண்மையில் எனக்கு தெரியாது...”

அவன் என்னை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தான். பிறகு “ம்... நீங்க சொல்லமாட்டிங்க... சரி விடுங்க. நான் உங்களை கஸ்ரப்படுத்தல... தான் அப்படியில்லை என்று எனக்கு சொன்னவர். ஆனால் தன்ர வேலை எப்பவும் அதுமாதிரித்தான் இருக்குமாம்...” அவன் குரல் கமறியது. அந்த மெல்லிருளில் அவன் அழுகிறாளா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. பேச்சு சத்தத்தை கேட்டோ என்னவோ யப்பான் வெளியில் வந்தான். அவளைக் கண்டதும் அவன் உள்ளே போய்விட்டான்.

யப்பான் எனது தோளில் கை போட்டான். வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். ஆழமான பெருமூச்சொன்று வந்தது. பிறகு “விளங்கிக்கொள்ளுறான் இல்லையடா மச்சான்...” என்றொரு வசனம்

93

யோ. கர்ணன்

சொன்னான். இதுபற்றி என்ன கதைப்பதென்று எனக்கு தெரியவில்லை. பேசாமல் இருந்து விட்டேன்.

இரவு படுத்திருக்கும் போது எனது கையைப் பிடித்தான். எனது பக்கம் திரும்பி “மச்சான் பயமாயிருக்குது” என்றான். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“என்னோட உதவியா நின்ட பொடியனொருத்தன் ஆயியிட்ட மாட்டிட்டான். அதுதான் வீடு மாத்தின்னான். இருபத்தொரு பொடியன் என்னை நம்பி நிக்கிறாங்கள். அவங்கள் போகும்ட்டுமென்டாலும் பிரச்சினையில்லாமல் இருந்தால் காணும்...”

“.....”

“அவன் பிடிபட்ட உடனே அவனைக் கொண்டு எனக்கு ரெலிபோன் எடுத்தாங்கள். பொடியன் என்னோட நல்ல மாதிரி கதைச்சான். எனக்கு பிடிபட்டது தெரியாது. என்னை ரெண்டாம் குறுக்குத் தெருவுக்கு வரச்சொல்லி சொன்னான். அண்ணை வராதேங்கோ... நான் பிடிபட்டின் என்று... அவ்வளவுதான்... ஒரு வெடிச்சத்தம் கேட்டுது...”

இப்படியாக காதலும் அச்சமும் நிரம்பி மூன்றாம் நாளும் இன்னும் சில நாட்களுமாயின.

09. பாதிரி தனது பிரசங்கத்தை முடித்துவிட்டு கூட்டத்தை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தான். தேவாலயத்தின் அமைதி இதமாயிருந்தது. பாதிரி படிக்கலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து அப்பம் கொடுக்கத் தொடங்கினான். சனங்கள் வரிசையில் போயினர்.

நான் இன்னும் கடக்க முடியாமல் அந்த இடத்திலேயே நின்றேன். எனது அத்தனை பிரயத்தனங்களும் தோல்வியடைந்ததன் பின்னர், நீதிமன்றத்தில் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்ட கைதியொருவனைப் போல அந்தத் தேவாலயத்தில் நின்றேன். அவமானமும் குற்றவுணர்வும் மேலிட்டது.

வரிசையின் இறுதியில் போய் அப்பம் வாங்கி ஆமென் சொல்லி ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்தேன். பாவமன்னிப்புக் கேட்பவர்கள் ஒவ்வொருவராக பாதிரியிடம் போனார்கள். ரூபகங்களினால் இதுவரை கடக்க முடியாமலிருக்கும் அந்த சம்பவத்தை பாவமன்னிப்புக் கேட்கும் சமயத்திலாவது கடக்க உதவிபுரியுமாறு இறைவனை மன்றாட ஆரம்பித்தேன்.

நேரம் செல்லச் செல்ல தேவாலயம் வெறுமையாகத் தொடங்கியது. பாதிரிக்கருகில் ஒன்றிரண்டு பேர் மாத்திரமே நின்றனர். அவ்விடத்தில் போய் கண்ணை மூடி உட்கார்ந்தேன்.

யப்பான் என்னருகே வந்து “அருள் மிகப் பெற்றவரே வாழ்க! ஆண்டவர் உம்மோடு இருப்பாராக” என்றான். பதிலுக்கு “ஆண்டவரின் கருணை எல்லையற்றது. உம்மையும் இரட்சிப்பாராக.” என்றேன். தனது இடது கையினால் எனது வலது கையை இறுகப்பிடித்தான். அவனது கை குளிர்ந்தது. எனக்கு உச்சந்தலை சில்லிட்டது. அவனது கை குளிர்ந்ததனால் அல்ல. கொழும்பில் உயிரைப் பணயம் வைத்து செய்யும் காரியமொன்றை அந்தச் சந்திப்புடன் ஆரம்பிக்கிறேன் என்பதனால். நான் அவனைப் பார்த்தேன். யப்பான் மிகவும் ஸ்ரைலான ஆம்பிளையாக இருந்தான். கண்களால் சிரித்தான். நான் பற்களை காட்டினேன். என்னை இழுத்துக்கொண்டு மெதுமெதுவாக பின்நோக்கி நகரத் தொடங்கினான். அவன் வெளியிலே செல்ல முயல்கிறான் என்பதை ஊகித்தேன். கையை இழுத்து எனது ஆட்சேபணையை தெரிவிக்க முயன்றேன். இன்னும் பலமாக இழுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான். தேவாலயத்தின் வெளியில் கேட்டான்.

“உம்மை என்னென்று நான் கூப்பிடுறது...”

எனக்கு என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை.

“ஐடென்டி காட்டில் என்ன பேர் இருக்குது”

“பாலசுப்பிரமணியம் மயூரூபன்” என்றேன்.

“ம்.... சோட்டாக மைனா என்று கூப்பிடுறன். என்ர பேர் இராஜேஸ்வரன். எல்லோரும் யப்பான் எண்டுவினம். இனி நீர் என்ர கடையில வேலை செய்யிற ஆள். அவ்வளவுதான். சரியா...”

ஆரம்பத்தில் யப்பானின் நடவடிக்கை எனக்கு பிடிக்கவில்லை. எதுக்கெடுத்தாலும் கோபப்படுவதும், சுழட்டி எறியிறுதுமாக என்னை உண்மையிலேயே ஒரு வேலைக்காரனாக நினைக்கிறானோ என்றும் யோசிச்சதுண்டு. ஆனால் நான் போகப் போக யப்பானை விளங்கிக்கது. என்னை என்றில்லை, தன்னை நம்பி ஆர் வந்தாலும் அவையாளுக்காக தன்ர உயிரையும் குடுப்பான்.

பாதிரி என்னைக் கூப்பிட்டான். நான் மிக மெதுவாக நடந்து போனேன். இந்த அவகாசத்தில் என்னை தயார்படுத்திக்கொள்ள முயன்றேன். சம்பவங்களை கோர்வையாக்கினேன். அனைத்தையும் பாதிரியிடம் சொல்லலாமா விடலாமா என்று கூட குழப்பமாக இருந்தது. உறுதியான தீர்மானமொன்றுக்கு வரமுடியாதவனாக பாதிரியின் முன் மண்டியிட்டேன். கண்களை இறுக மூடினேன். என்னைக் கட்டுப்படுத்தும் அனைத்திலிருந்தும் விடுபட்டேன். வார்த்தைகள்.. ஆதியிலிருந்த வார்த்தைகள்... இரத்தமும் சதையுமான வார்த்தைகள்... என்னிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கின. என் கடந்த காலங்கள்.... பாவங்களாலும்

பழிகளாலும் நிறைந்த வாழ்க்கை, வார்த்தைகளா... துண்டு துண்டு வார்த்தைகளாக உடைந்து உடைந்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. காலங்கள் வார்த்தைகளில் உறைந்து போயிருந்தன. இந்தக் கதையின் ஆரம்ப பகுதிகளில் நான் உனக்கு சொன்ன வசனங்கள் பாதிரியின் முன்பாக அடுக்கப்பட்டிருந்தது. பாதிரி அவற்றை வெறித்துப் பார்த்தபடியிருந்தான். அவனது முகம் சலனங்களிற்கு அப்பாற்பட்டிருந்தது.

இப்படியாக மந்தையிலிருந்து பிரிந்த ஆடுகள் மனந்திரும்பி கூட்டத்தை வந்தடையும் என சொல்லப்பட்டது. நிறைவேறவே இது நடந்தது.

10. நான் நிலத்தில் வீழ்ந்திருந்த கண்ணீர்த்துளிகளை வெறித்துப் பார்த்தபடியிருந்தேன். பாதிரி இறுகிய முகத்துடனிருந்தான். நான் நிமிர்ந்து பாதிரியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். எனது கண்களை சந்திக்காமல் பாதிரி கூரையைப் பார்த்தான். பாதிரியிடம் வார்த்தைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை என நினைக்கிறேன். கைகளைப் பிசைந்தான். பிறகு, ஆழமாக பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான். ஒரு குகைக்குள்ளிருந்து வருவது போல மெதுவாக திறந்த பாதிரியின் வாய்க்குள்ளிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“ஸ்..... ஸ்..... ஆண்டவரே...”

இந்த கணத்தில் நான் யாருக்கும் அஞ்சவில்லை. பாவமன்னிப்புக்காக அல்லாமல் வாக்கு மூலமாக கூட சொல்லத் தயாராக இருந்தேன். நாலாம் மாடியென்ன நாற்பதாம் மாடிக்கு கூட போக தயாராக இருந்தேன். ஆனால் பாதிரி.... அவனது கண்களில் கலவரத்தைக் கண்டேன்.

“ஆண்டவரே... இந்த இளைஞனின் மீது உமது இரக்கத்தின் பார்வை இருக்கட்டும். ம்.... பிறகு...”

இதன் பிறகு இரண்டொரு நாட்கள் எல்லாம் அமைதியாகவே இருந்தது. யப்பான் அவ்வளவாக வெளியில் திரியாமலிருந்தான். அறிமுகமான இலக்கங்களிலிருந்து வரும் அழ்ப்புக்களிற்கு மட்டுமே பதிலளித்தான். அவனது நோக்கமெல்லாம் தன்னிடமிருந்த இருபத்திரண்டு பேரையும் என்னையும் சேர்த்து அவர்கள் புறப்படும் வரை பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதே. இது பற்றித்தான் அடிக்கடி என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் புறப்படுவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாள் தான் இருந்தது. அவர்களிற்கான ஆயுதங்களையும் யப்பான்தான் பெற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு மந்திரவாதிக்குரிய நுட்பத்துடனும் லாவகத்துடனும் காரியமாற்றிக் கொண்டிருந்தான். எங்கே, யார் மூலம் அவற்றை பெறுகிறான் என்பது புரியாமலிருந்தது.

நான் நினைக்கிறேன் பாதர்... ஏற்கனவே கைது செய்யப்பட்டவன் வழங்கிய தகவலின் பேரிலோ என்னவோ கொழும்பின் புறநகர்ப்

பகுதியிலிருந்து இம்தியாஸ் என்பவர் இரகசியமாக கடத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். எங்களிற்கு அது தெரியாது. மறுநாள் இம்தியாசின் மூலமாக எங்களிற்கு கொஞ்சம் ஆயுதங்கள் வரவேண்டியிருந்தது. அவற்றை எப்படி பெறுவதென்பது குறித்து யப்பான் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எனக்கு நன்றாக நினைவிலுள்ளது பாதர்..... அன்று இரவு இம்தியாசின் தொலைபேசியிலிருந்து யப்பானிற்கு அழைப்பு வந்தது. எனக்கு பக்கத்திலிருந்துதான் கதைத்தான். இம்தியாஸ் வெகு இயல்பாக கதைத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் யப்பான் எப்போதும் அவதானமாகவே இருந்தான்.

அடுத்த நாள் பின்னேரம் கொழும்பின் ஒரு இடத்தில் வைத்து வாகனத்துடன் ஆயுதங்களை மாற்றுவது என்று பேசப்பட்டது. இரவு படுக்கும் போது சொன்னான் “இதுதான் கடைசி சாமான். இத எடுத்துக் குடுத்தால் சரி...”

அடுத்த நாள் பின்னேரம் தன்னுடன் வருமாறு என்னையும் கூப்பிட்டான். இது மாதிரியான அலுவல் எனக்கு இதுதான் முதல்தரம். யப்பான் ஒரு பிஸ்டலை தந்து, என்னை கட்டிக்கொள்ளச் சொன்னான். வாகனத்திற்கு அருகில் என்னை வரவேண்டாம் எனவும், சற்றுத் தொலைவிலேயே நிற்கும்படியும் சொன்னான்.

இரண்டு பேரும் ஒரு முச்சக்கர வண்டியை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டோம். குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு சற்று முன்னாலாகவே இறங்கிக் கொண்டோம். யப்பான் வலு நிதானமாக இருந்தான். நான் மெதுவாக கேட்டேன். “பிஸ்டல் பாவிக்க வேண்டி வருமோ...”

“ச் சீ..... சீ...”

“பாவிக்க வேண்டி வந்தால்.....”

“ஏன் உக்கு கடத் தெரியாதோ?”

மூன்று மாடிக்கட்டடம் ஒன்று தெரிந்தது. அதுதான் சந்திக்க வேண்டிய இடமொன்றும், தான் முன்னே போவதாகவும் தன்னுடன் சம்மந்தப்படாதவன் போல என்னை சற்று பின்னால் வரும்படியும் சொன்னான். நான் கொஞ்சம் நிதானித்து அவனை முன்னால் போக விட்டேன். இருவரிடையேயும் ஐம்பது மீற்றர் இடைவெளியிருந்தது.

அந்தக் கணங்கள் இப்போதும் என் மனதிலுள்ளன பாதர். அது ஒரு மழை நாள் பாதர். நிலம் ஈரமாக இருந்தது. தாச்சாலை பளபளத்தது. மெதுவான குளிராக இருந்தது. மனிதர்கள் உற்சாகமாகயிருந்தனர். அழகிய பெண்ணொருத்தி கூட அவ்வழியே போனாள். பாதர் நான்

யப்பானது காலடிகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுதுதான் கவனித்தேன். வீதியோரமாக ஒரு வாகனம் நின்றது. அதனுள்ளிருந்து ஒருவன் கைகாட்டுகிறான். யப்பானும் கைகாட்டுகிறான். அப்பொழுது அவனது தலையில் சில மழைத்துளிகள் விழுந்திருக்க வேண்டும். அசைத்த கையினால் தலையைத் தட்டி விடுகிறான்.

இப்பொழுது நான் தலையை கவிழ்த்தபடி இருக்கிறேன். பாதிரி சில பெருமூச்சுக்களை விட்டபடி இருந்தான். இத்துடன் முடிக்கலாம் என நினைக்கிறேன். பாதிரி எனக்காக மன்றாடினாரெனில் இத்துடன் இந்தக் கதையை கைவிட்டு விடலாம் என நினைக்கிறேன்.

“ம்.... ஆண்டவரின் அனுக்கிரகம் எப்போதும் உன்னோடிக்கட்டும். இளைஞனே.... பிறகு”

“பிறகு எதுவும் நடக்கவில்லை பாதர்...”

“என்ன அவ்வளவுதானா? உனது நண்பன் என்ன ஆனான்?”

“தெரியாது.....”

“இளைஞனே..... அந்தக் கணத்தில் என்ன நடந்தது?”

வாகனத்தின் கதவுகளை திறந்து கொண்டு யப்பான் ஏற முயல, சிலர் வாகனத்துக்குள்ளிருந்து அவைபப் பிடித்து உள்ளே இழுத்தனர். அவர் துமிறி வெளியில் விழுந்தான். “டேய் மாட்டிட்டமடா.... ஓடு.... ஓடு” என்றபடி ஓடத்தொடங்கினான். வீதியின் வலது பக்கமிருந்த ஓடுங்கிய சந்துக்குள் ஓடினான். வாகனத்துக்குள்ளிருந்த மூவர் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு சென்றனர்.

எனக்கு கால்கள் நடுங்கத் தொடங்கின. வீதியின் இடது பக்கமிருந்து சிறுவீதிக்குள் இறங்கினேன். அடுத்த வீதியில் ஏறினேன். அதிலிருந்து பிரிந்த சிறுவீதியால் போய் இன்னொரு முச்சந்தியை அடைந்து அங்கிருந்த கட்டணக் கழிப்பிடத்தினுள் நுழைந்து பிஸ்டலை அதனுள் கழற்றிப் போட்டேன். அதுவரை தொடர்புகொள்ளாமல் இருந்த கொழும்பு மாமாவை தொடர்பு கொண்டு மறுநாள் நீர் கொழும்பிலிருந்து மீனவர்களின் உதவியுடன் இந்தியா போய்ச் சேர்ந்தேன்.

“அந்த ஆபத்திலும் எனது நண்பனுக்கு உதவாமல் போன குற்றம் என் மனதை அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனக்காக மன்றாடுங்கள் பாதர்...”

“ஓம்.... ஓம்..... அது சரி. உனது நண்பனின் கதி என்ன?”

“எனக்கு தெரியாது பாதர்...”

சேகுவோ இருந்த வீடு

“உண்மையாகவே சொல்லுகிறாயா.... உனக்கு தெரியாதா.....”

“மிக மிக உண்மையாக பாதர். நான் இங்கிருந்து வெளியேறும் வரை எனக்கு எதுவும் தெரியாது.....”

“ஓ... ஓ... பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்கள் பாவங்களை மன்னித்தருவாராக....” என்று பாதிரி பிரசங்கிக்கத் தொடங்க மௌனமாக கண்களை மூடினேன்.

“பாதிரி தன் கையை என் தலையில் வைத்து ஆசீர்வதித்தான். மனச் சஞ்சலங்களற்று சென்றுவா என்றான். நான் எழுந்து நடக்கத் தொடங்க...”

“மகனே.... உனது நண்பன் எந்த பாதாள சிறைக்குள்ளிருந்தாலும் மீண்டு வர எல்லாம் வல்ல ஆண்டவர் அருள் புரியட்டும்...” என்றார்.

“பாதர் அது முடியாது.... ஏனெனில் அவன் ஏற்கனவே இறந்து விட்டான்” பாதிரி மௌனமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பாதர் இங்கிருந்து நான் தப்பி வெளிநாட்டில் இருந்த போது யப்பான் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக நண்பனொருவன் குறுஞ்செய்தி அனுப்பியிருந்தான். அந்த நண்பன் யப்பான் தப்பி ஓடிய சந்துக்குள் இருந்த தொழிற்சாலையில் தான் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தச் சந்து அவனது தொழிற் கூடத்திற்கு தான் செல்கிறதாம். வேறெங்கும் செல்ல முடியாதாம்...”

“உனது நண்பன் எப்படி மரணித்தான்?”

“அந்த குறுஞ் செய்தியில் நேராக எங்கள் தொழிற்சாலைக்குள் புகுந்து தற்கொலை செய்தான் என்று மட்டுமேயிருந்தது. நேற்றுத்தான் அவ்விடத்திற்கு நேரே சென்று பார்த்து தெரிந்து கொண்டேன்....”

“.....”

“அது மிக கொடுமையானது பாதர்.....”

“.....”

“அது ஒரு பேக்கரி பாதர். நான் அதனுள் நுழைய, ஒரு ஆள் நுழையக் கூடியளவு வாயிலுடன் பெரிய போற்றை அனலைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது பாதர்.....”

சேகுவோ இருந்த வீடு

1

இறுதியாக கமார் ஆறு மாதங்களின் முன்பு பற்றிக்கிடமிருந்து மின்னஞ்சலொன்று வந்திருந்தது. அது அவனது திருமண அழைப்பிதழ். அவனிக்கும் தேசத்திற்கு நான் போக முடியாதென்பது அவனும் அறிந்ததுதான். ஒரு சம்பிரதாயத்திற்காக அனுப்பியிருந்தான். இன்ன நாளில் இன்னாரின் மகனும் இன்னாரின் மகளும் இன்ன இடத்தில் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறார்கள் என்பது மாதிரியான விபரங்களிலிருந்தன. மணமகளின் பெயரைத்தான் பார்த்தேன். மரியசீலியோ மார்க்கசீலியோ என்பது மாதிரியான ஒரு வேதக்காரப்பெட்டை. இதை தவிர வேறு ஒரு எழுத்துத்தன்னும் அவன் எழுதியிருக்கவில்லை. ஆகவே, நானும் அவனை சங்கடப்படுத்தும் கதில் கேள்வியெதுவும் அனுப்பாமல், ஒரு வரியில் வாழ்த்துமட்டும் அனுப்பியிருந்தேன்.

இறுதியாக ஒரு வருடத்தின் முன் அவனுடன் தொலைபேசியில் பேசியிருந்தேன். தனக்கு கல்யாணம் நடக்கப் போவதாக அப்போது சொன்னான். மணமகன் பற்றி விசாரித்தேன். பெரிதாக சிரித்து விட்டு கேட்டான். “உதுவுமொரு கேள்வியா மச்சான்.... வேறு ஆர்.... டிலச்சிதான்....” அதன்பின் அவன் தொலைபேசி இலக்கத்தை மாற்றியிருக்க வேண்டும்.

உண்மையிலேயே அது அப்போது சந்தோசம் தரக்கூடிய செய்தியாக இருந்தது. படிக்கிற காலத்தில் லவ் பண்ணுற பெட்டையையும், மச்சான்மாரையும் கல்யாணம் செய்யுற பொடியள் இப்ப அரிது. அந்த கணத்தில் என் சினேகிதனை நினைத்து மெய்யாகவே உளம் பூரித்தேன்.

மூலச்சியும் எங்களோட படிச்ச பெட்டைதான். எங்களோட என்பது என்னுடனும் பற்றிக்குடனும். பற்றிக்கினது மச்சான்

வேறு. பற்றிக்கிற்கு அவளைத்தான் பட்டம் தெளிக்கிறனாங்கள்.

ரியூசன் இராசரத்தினத்தை தெரியாத ஆக்கள் எங்கட ஊரில இருக்க மாட்டினம். ஒன்பதாம் வகுப்புவரையான கீழ் வகுப்புகளிற்கு ஒரு ரியூசன், அதுக்குப் பிறகு மேல் வகுப்புகளிற்கு ஒரு ரியூசன் வைத்திருந்தார். ஊரில இருக்கிற பொடி பெட்டையளெல்லாம் இந்த இரண்டு ரியூசனிலயும் தான் படிச்சினம். டிலக்கியும் அங்கதான் படிச்சாள். எங்கட வகுப்பிலயிருந்த பெட்டையளில அவளை மாதிரி வடிவான பெட்டையிருக்கவில்லை.

பற்றிக்கினது தகப்பன் சிறீலங்கன் பொல்சிலயிருந்தவராம். எண்பத்து மூன்று கலவரத்தில இரத்தினபுரிச் சிங்களவாரிட்ட மாட்டுப்பட்டிருக்கிறார். அவரின்ர கழுத்தில ரயர் போட்டு எரிச்சிருக்கினம். இப்ப பற்றிக் குடும்பத்தையும் டிலக்கியின்ர தகப்பன்தான் கவனிக்கிறார். அவருக்கு ரவுணில பெரிய பான்சிக் கடையிருக்குது. பற்றிக்குடன் டிலக்கி வீட்டிற்கு ஒரு முறை போயிருந்தேன். அது கொஞ்சம் பழைய வீடு. இது வெளிநாட்டிலிருக்கும் டிலக்கியின் சித்தப்பா. வீடெனவும், டிலக்கி குடும்பத்தின் வீடு மெயின் றோட்டிலிருக்கும் மாடி வீடெனவும் சொன்னான். பழைய வீடென்ன, புது வீடென்ன, அவளிருந்தால் மாளிகையாகி விடாதா?

பற்றிக் சொன்னதற்கு பின்னர்தான் தெரியும். அது. டிலக்கி குடும்பத்தின் வீடென்பது ஒவ்வொரு நாளும் பள்ளிக்கூடம், ரியூசன் போகும் போது அந்த வீட்டை கடந்துதான் போய்க்கொண்டிருந்தான். ஆனால் மனிதர்கள் குடியிருக்கும் வீடென ஒருநாளும் உணர்ந்ததில்லை. சாதாரண அலுவல்களுடன் யாராவது அங்கு போய்வரவும் கண்டதில்லை. அம்மா கூட கனதரம் சொல்லியிருந்தா. மாடிவீட்டடியில நின்று மினக்கெடக்கூடாது. அங்கயிருந்து யாரும் கூப்பிட்டால் திரும்பிப் பார்க்க கூடாதென்று. நானென்ன, யார் எப்படிப் பார்த்தாலும் உள்ளே நடப்பது தெரியாது. மதிலுக்கு மேலாகவும் தகரத்தால் வேலியடைத்திருந்தனர். கேற்றும் தகரத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

நடு மத்தியானங்களில பள்ளிக்கூடத்தினால் வரும் போது சில பொம்பிளையன் அந்த வீட்டின் கேற்றுக்கு வெளியில் நின்று அழுது கொண்டிருக்க கண்டிருக்கிறன். ஒவ்வொரு முறையும் வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மாவிடம் விசயத்தை சொல்லுவேன். அந்தக் கதையை கவனிச்சது மாதிரியே. அவ காட்டிக்கொள்ளமாட்டார். போகப் போக எனக்கும் இதில சுவாரஸ்யம் இல்லாமல் போயிற்றுது. இப்பிடித்தான் ஒருநாள், கிளியண்ணையின்ர சடலம் அந்த வாசலில இருந்ததைக் கண்டன்.

2

தெற்குப் பார்த்தபடி அந்த வீடுருந்தது. ஊரிலயே முதன் முதல் கட்டப்பட்ட மாடிவீடு. பருத்தித்துறை யாழ்ப்பாணம் மெயின் றோட்டில்

இடது பக்கமிருக்கும் நீல நிறபெயன்ற் அடிச்ச வீடு. முதன் முதல் கட்டப்பட்ட மாடி வீடு மட்டுமல்ல. இப்ப இங்கயிருக்கும் பாஸ்கரனின்ர மாடி வீடு, சொத்தி முருகனின்ர மாடிவீடு, ஐஸ்கிரீம் கடை, நமசிவாயத்தின்ர மாடி வீடு எல்லாத்தையும் விட, விஸ்தீரணமான வீடுது. ரவுணில கடை வைச்ச சனத்தின்ர காசை கொள்ளையடிச்ச கட்டின வீடுது என இப்பவும் ஊரில் சிலர் அப்பிப்பராயப்படுகினம்.

அன்னமலரை கல்யாணம் செய்த முறையில் கிறிஸ்தோபருக்கு சீதனமாக கிடைத்த காணியிது. அன்னமலருக்கு சீதனமாக குடுக்க இவ்வளவு பெரிய காணி இருந்ததே தவிர, அன்னமலர் குடும்பம் அவ்வளவு நல்லாயிருக்கவில்லை. அந்த நேரத்து பெரும்பாலான கரவெட்டியார் மாதிரி அன்னமலரின்ர தகப்பனும் சண்டித்தனத்தோடயே காலத்தைக் கழிச்சிருந்தார். அன்னமலரின்ர நல்ல காலம். கிறிஸ்தோபர் மாட்டினார். அது பரம்பரை வியாபாரக் குடும்பம். ஆரம்பத்தில் பலசரக்குக் கடையாக இருந்து பிறகு பான்சிக் கடையாக மாற்றியிருந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தோபர் கடைக்கு வருவது குறைவு. அப்ப அவர் கல்யாணம் கட்டின புதிசம் தானே. அவரின் கடைசித் தம்பி அல்பிரத்தான் கடையைக் கவனிச்சான். அவனுக்கு படிப்பு அவ்வளவு வரயில்லை. அந்தக் குடும்பத்தில் அது அவ்வளவு பெரிய பிரச்சினையாகவும் இருக்கவில்லை. இரண்டு தானத்தில் கூட்ட, கழிக்க, பெருக்க, பிரிக்க தெரிந்திருந்தாலேபோதும். அவனுக்கும் இதுகள் தெரியும். ஆளைப் பிடிச்ச கல்லாப் பெட்டிக்கு முன்னால இருத்தி விட்டார்கள். ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் முரண்டு பிடித்தான். அவனுக்கு சினேகிதம் கூட. ஊரிலயிருக்கிற சகல சாதி வீடுகளிலயும் படுத்தெழும்பி வந்தான். போதாதற்கு கராட்டி வேறு பழகினானாம். ஆரம்பத்தில் ஒருத்தருக்கும் விசயம் தெரியாது. ஒருநாள் பின்னங் கழுத்தில் கத்திக் குத்துக் காயத்துடன் வீட்டுக்கு வரத்தான் விசயம் தெரியும். ஒரு கிழமை மந்திகை ஆஸ்பத்திரியில் வைச்சிருந்து விட்டு, கடையுடனேயே இருத்தி விட்டார்கள்.

ஒருநாள் கடையைத் திறந்து வியாபாரத்தை தொடங்கிவிட்டு, கடைப்பொடியனொருவனை தமையனிடம் அனுப்பியிருந்தான். ஏதோ பிரச்சினையென கிறிஸ்தோபர் விழுந்தடிச்ச போனார். அங்க போனால், ஆள் இல்லை. எங்க போனவனென்பது ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. யாரோ ஒரு தாடி வளர்த்த பொடியன் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போனான் என்பது மட்டும் கடைப் பெட்டியளுக்கு தெரியும்.

பிறகு, நாலு மாதம் கழித்து கடிதமொன்று வந்தது. வெளிநாட்டு கடிதம். அன்னமலர்தான் உடைச்ச வாசிச்சா. தான் இந்தியாவில ரெயினிங் எடுப்பதாகவும், விரைவில் தாயகம் திரும்பி மணிமீட்டிப் போரில் ஈடுபடப் போவதாகவும், தன்னை நினைத்து யாரும் கவலைப்பட

வேண்டாம் எனவும் எழுதியிருந்தான். கிறிஸ்தோபா ஒருநாளும் வீட்டில தூசணம் பாவிக்கறையில்லை. அன்றைக்கு தூசணத்தால் அவனைத் தட்டி அந்தக் கடிதத்தை அடுப்புக்குள்ள போட்டார்.

நாலைஞ்சு மாதம் கழிய இலேசான தாடியோட வந்தான். அல்பிரட்டாக போனவன் சேகுவேராவென வந்தான். சேகுவேரா அந்த நீலநிற மாடி வீட்டிற்குள் நுழைய, ஒன்றும் கதைக்காமல் தலையைக் குனிந்தபடி கிறிஸ்தோபர் வெளியால போனார். அன்னமலர் சாப்பிடச் சொல்லி எவ்வளவோ கேட்டுப் பார்த்தா. அவன் மறுத்து விட்டான். கடைசியில் ஒரு செம்பு தண்ணீர் வாங்கிக் குடித்தான். கிறிஸ்தோபர் இரவுதான் வீட்டுக்கு திரும்பி வந்தார். ஆளுக்கு நல்ல வெறி. நடு ஹோலில் படுத்திருந்து கேட்டார். “அவன் எந்த இயக்கமாம்” அன்னமலர் இதைமட்டும் விசாரித்திருக்கவில்லை. அந்த நேரம் பத்துப் பதினைஞ்சு இயக்கமிருந்தது.

தமையனும் தம்பியும் இப்படி ஏறுக்குமாறாக நடந்துகொண்டினம். இப்ப இதன் தொடர்ச்சியெனில் ஏதாவது வெட்டு, குத்துதான் நடந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அடுத்த கிழமை நடந்தது வலு புதினமான சங்கதியொன்று. சேகுவேரா தேடி அவனிருந்த கல்வியங்காட்டு முகாமிற்கு கிறிஸ்தோபரே நேராக போனார். அங்க ஆள் இல்லை. சேகுவேராவை அவரசமாக வீட்டுப் பக்கம் வரச்சொல்லி விடும்படி அங்க நின்ற ஒருவனுக்கு சொல்லிவிட்டு வந்தார். அன்றிரவு சேகுவேரா வந்தான்.

அன்றிரவு இடியப்பமும் கோழிக்கறியும் கிறிஸ்தோபர் வீட்டில சாப்பிட்டான். சாப்பிடேக்க கிறிஸ்தோபர் விசயத்தை சொன்னார். அனைத்தையும் கேட்டுவிட்டு, பொறுப்பாளருடன் கதைத்து விட்டு சொல்வதாக சொல்லிவிட்டு போனான். விசயம் இதுதான். இரண்டு நாளைக்கு முதல் ரவுனிலயிருக்கிற கடையளுக்கு கொஞ்ச இயக்கப் பொடியன் வந்திருக்கினம். கடையில் இருக்கிற சாமானுகளைப் பார்த்து விட்டு ஒரு மனக்கணக்கில் சொல்லியிருக்கினம். இயக்க வளர்ச்சிக்கு இவ்வளவு காசு தாங்கோ என. சேகுவேராவுக்கும் தனக்குமுள்ள தொடுப்பைச் சொல்லி கதைச்சுப் பார்த்திருக்கிறார். வந்த பொடியன், சேகுவேரா எந்த இயக்கமென கேட்டினம். கிறிஸ்தோபருக்கு அது தெரியாது.

அடுத்த கிழமை ஒரு மாற்றுத்திட்டத்துடன் வந்தான். சேகுவேராவின் இயக்கத்திற்கு இந்த மாடி வீட்டை கொஞ்சநாள் தந்தால், அந்த காசுப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுவிப்பதாக. ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தோபர் தயங்கினார். கொஞ்ச நாள் வேறிடத்தில் இருக்கும்படியும். பின்னர் தானே வீட்டை பெற்றுத் தருவதாகவும் சேகுவேரா வாக்குறுதியளித்தபடி இருந்தான். கிறிஸ்தோபரிற்கும் சேகுவேராவிற்கும் இடையிலிருந்த மார்க்

அந்தோனி கொஞ்சக் காலம் முதல்தான் ஜேர்மனி போயிருந்தான். அந்த வீடும் கிறிஸ்தோபரின் கண்காணிப்பிலேயே இருந்து வந்தது. அந்த வீட்டிற்கு குடிபெயர்ந்தார்.

சேகுவேரா இன்னும் கொஞ்சப்பேருடன் அங்கு குடிவந்தான். மதிலுக்கு மேலாக தகரவேலி அடைத்தனர். மதிலில் தமிழீழ வரைபடம், அந்த இயக்கத்தின் கொள்கை கோட்பாடு என பலதும் பத்தும் எழுதினார்கள். உங்கள் கருத்துக்களுக்கு என எழுதிய தபால் பெட்டியொன்றும் வைத்தனர். தவிரவும், அந்த வீட்டிற்கு முன்பாக ஒரு மின்கம்பமும் இருந்தது.

ஒருநாள் ஏதோ அலுவலாக அந்த வீதியினால் கிறிஸ்தோபர் போனார். மாடி வீட்டின் முன்பாக கிளியனின் மனிசி, பிள்ளையளும் வேறு சில பொம்பிளையளும் அழுதுகொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்தோபரை கண்டுவிட்டு கிளியனின் மனிசி ஓடிவந்து மறித்தான். பெருங்குரலெடுத்து அழுது தனது புருசனை மீட்டுத்தருமாறு மன்றாடினார். சேகுவேராதான் தனது புருசனை பிடித்துக்கொண்டு போனவன் எனவும், புருசன் மூன்று வருசத்துக்கு முதலே பொலீஸ் உத்தியோகத்தை விட்டுவிட்டார் எனவும், பழைய பழக்கத்தினால்தான் போன கிழமை பருத்தித்துறை ஓ.எஸ்.சிக்கு மூன்று போத்தில் பனங்கள்ளு வாங்கிக் குடுத்தவன் எனவும் வேறொரு குற்றமும் செய்யாதவெனவும் மன்றாடினார். கிறிஸ்தோபருக்கு ஒரு மாதிரித்தானிருந்தது. எதுக்கும் தம்பிக்காரனுடன் கதைத்துப் பார்ப்போம் என கேற்றைத் தட்டினார். ஒரு சின்னப்பொடியன் வந்தான். விசயத்தை கேட்டுவிட்டு “தோழர் இல்லை. பிறகு வாங்கோ...” என கேற்றை அடித்துச் சாத்தினான்.

அடுத்தநாள் கிறிஸ்தோபர் கடையில் இருக்க, சோனப்பு சுடலைக்கு கிளியனின் பிரேத ஊர்வலம் போனது. பிரேதத்தை எரித்துவிட்டு திரும்பி வரும்போது கிளியனின் தம்பி கடைக்குள் உள்ளட்டு, கிறிஸ்தோபரையும் சேகுவேராவையும் வெட்டாமல் விடமாட்டேன் என கத்திவிட்டுப் போனான்.

ஒருநாளும் இல்லாத புதினமாக சேகுவேரா ஒருநாள் கடைக்கு வந்தான். ஒரு அவசர அலுவலாக கல்வியங்காட்டிற்கு போக வேண்டியிருப்பதாகவும், மாலையில் திருப்பித் தருவேனெனவும் சொல்லி அவரது மெரிஸ் மைனர் காரை வாங்கிக் கொண்டு போனான். அன்று இரவாகியும் ஆளும் வரவில்லை, காரும் வரவில்லை. அடுத்த நாள் ரவுனில கதை அரசல்புரசலாக அடிப்பட்டது. சேகுவேராவின் இயக்கத்தினுள் பிரச்சினை வந்து இயக்கம் பிரிந்துவிட்டதெனவும், கொஞ்சப்பேருக்கு வெடி விழுந்துவிட்டதெனவும். விசயத்தை கேட்டதும் நேராக அந்தோனியார் கோயிலுக்கு போய் மெமுகுதிரி கொழுத்தினார்.

அன்றிரவு பத்துமணி கடந்திருக்கும். மாடி வீட்டில் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன. மனிதக்குரல்கள் கேட்பது மாதிரியிருந்தது கிறிஸ்தோபருக்கு. பிறகு, நாய்களின் ஊளையில் ஊர் நிறைந்தது. சற்று நெரத்தில் சேகுவேரா வந்தான். அவனது உடையில் இரத்தச் சிதறல்களிருந்தன. யாருடனும் பேசாமல் படுத்து விட்டான். பின்னிரவு வரை படுத்திருந்தவன் விடிகாலையில் எழுந்து போய்விட்டான்.

விடிந்ததும் நோட்டம் பார்ப்பதற்காக மாடி வீட்டுக்குப் போனார். மதிலிலிருந்த தமிழீழ வரைபடத்தின் மேல் கரித்துண்டினால் எழுதியிருந்தது சக தோழர்களையே கொன்ற துரோகி சேகுவேரா ஒழிக.....

3

அந்த வீட்டை மீளப்பெற கிறிஸ்தோபர் நாயாய் பேயாய் அலைந்தார். வீட்டை கொடுக்கும் போதிருந்த இயக்கம் உடைந்து உடைந்து பஸ்கிப் பெருகிவிட்டது. ஏட்டிக்குப் போட்டியாக நிற்கிறார்கள். பிரான்சில இருந்த அல்பிரத்தான் முந்தி தனது இயக்க பொறுப்பாளராக இருந்து இப்ப பிரான்சில இருக்கிற ஒருத்தனைப் பிடிச்ச சமாதானம் பேசி வீட்டை ஒப்படைக்க கேட்டான். வீட்டிலிருந்த பார்ட்டி அல்பிரட் என்ற பெயரைக் கேட்ட உடனேயே துவக்கை தூக்குது. உச்சரிச்ச வாய்க்கு வெடி வைக்க. பிறகு, நடந்த சம்பவங்களிற்கு மன்னிப்புக் கேட்டு விஸ்தாரமாக ஒரு கடிதம் அனுப்பினான். கிறிஸ்தோபர்தான் கடிதத்தை கொண்டு போய் கொடுத்தார். அந்த பார்ட்டி மசியிற மாதிரி தெரியவில்லை. பிறகு, கொஞ்ச காக கேட்டினம். இந்தப் பிசகு இப்பிடி இழுபட்டுக் கொண்டு போக, இஞ்ச வந்த இந்தியன் ஆமிக்காரர் அந்த வீட்டில இருந்திட்டினம். கூர்க்காஸ் ரெஜிமென்றின் பிரிவொன்று தங்கியது.

நெல்லியடி ரவுணில வைச்ச ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எப் பிரவுக்கு ஜேம்ஸ் வெடி வைச்சவர். கொஞ்ச நேரத்தில ரவுண் றவுண்டப். ஆமிக்காரரோட வந்த தலையாட்டி, கிறிஸ்தோபருக்கும் தலையாட்டினான். அந்த தலையாட்டி கிளியனின் தம்பியெனவும், இழிசாதிகள் எப்போதுமே இழிசாதிகள் தானெனவும் அன்னமலர் அரற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

கைது செய்யப்பட்ட கிறிஸ்தோபர் மாடிவீட்டிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார். வீட்டின் இரண்டு அறைகள் கைது செய்யப்படுபவர்களை அடைத்து வைக்க பயன்படுத்தப்பட்டது. கிறிஸ்தோபர் உள்ளே போகும் போது ஏற்கனவே இருந்தவர்கள் இரத்த நெடிவுடன் முனகிக் கொண்டிருந்தனர். இரண்டு அறைகளுக்கும் இடையிலிருந்த ஜன்னல் கதவு பெயர்க்கப்பட்டிருந்து, கிறிஸ்தோபரின் காலில் கட்டிய சங்கிலியின் முனையை யன்னலூடாக செலுத்தி பக்கத்து அறையிலிருந்த ஒருவனின் காலில் கட்டினார். யன்னல் சுவரில் காலைத் தூக்கி வைத்தபடி

படுத்திருந்தார். மறுமுனையில் கட்டப்பட்டிருந்தவன் சங்கிலியை இழுத்து இழுத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். எரிச்சலுடன் யன்னலூடாக எட்டிப்பார்த்தார். சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்டிருந்தவனுக்கு பதினெட்டு வயது வரலாம். அவரைப் பார்த்து நன்றாக சிரித்து விட்டு மெதுவாக கேட்டான். “அண்ணை எந்த இயக்கம்?” கிறிஸ்தோபர் பேசாமல் படுத்துவிட்டார்.

இரவு நன்றாக ஏறிய பின்னர் பக்கத்து அறைப்பொடியனின் விசாரணை ஆரம்பமானது. அவனுக்கு அடி விழவிழ நன்றாக துடித்தான். அவன் துடிக்க துடிக்க கிறிஸ்தோபரின் காலை சங்கிலி வெட்டிக் கொண்டிருந்தது. மிகுந்த நிசப்தம் நிரம்பிய அந்த வீட்டில் அடிச்சத்தமும் அவனது அலறலும் மரணபயத்தை உண்டாக்கி கொண்டிருந்தது. யாரோ ஒருவன் மெதுவாக செபம் சொன்னான். சற்று நேரத்தில் விலங்கினதைப் போல மிக விசித்திரமான சத்தம் கேட்டது. மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தார். அந்தப் பெடியனை நிர்வாணமாக மல்லாக்க படுக்க வைத்திருந்தனர். கைகளை இருவர், கால்களை இருவர் என நால்வர் அவனை அழுத்திப் பிடித்திருக்க அவனது ஆண் குறியில் மின்சாரம் செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு முறை மின்சாரம் செலுத்தப்படும் போது பலூனைப் போல அவனது வயிறு வீங்கியது. “ஊ... ஊ...உ...உ...ப... ப” என விசித்திரமான ஒலி மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மின்சாரம் பாய்ச்சி முடிந்ததும் “நீ எந்தப் பார்ட்டி?” என கேட்டனர். அவன் பேசுவதற்கு சிறிது அவகாசம் தேவைப்பட்டிருக்கலாம். அதற்குள் மீண்டும் மின்சாரம் பாய்ச்சத் தொடங்கினர். “நான் சொல்லுறன்... நான் சொல்லுறன்” பொடியன் கத்தினான்.

கிறிஸ்தோபர் காதை கூர்மையாக்கிக் கொண்டார். நான் புலி. நான் ஈரோஸ் என்பது மாதிரியானதொரு பதில் வரலாமென எதிர்பார்த்தார். அவரை அதிகம் காக்க வைக்காமல் பொடியன் சொன்னான். “நான் பெத்தகொஸ்தப் பார்ட்டி”.

4

கிறிஸ்தோபரின் மச்சான் முறையான ஒருவரின் வீடு சென்னையிலிருந்தது. அங்கு தங்கி நின்றுதான் மருத்துவம் பார்த்தார். அவரது கை, கால்கள் எப்போதும் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும். ஒரு விசயத்தை உடனே கதைக்க மாட்டார். கொஞ்ச நேரம் எடுக்கும். இருந்த இடத்திலயிருந்தும் உடனே எழும்பமாட்டார். அந்த நேரம் யாழ்ப்பாணப்பக்கம் மின்சார விநியோகம் ஒழுங்கில்லாமல் இருந்தது. ஆனால் சந்தேகத்தில பிடிக்கிற ஆட்களுக்கு ஒழுங்கான மின்சார விநியோகம் நடந்தது. இந்தியன் ஆமி அடிச்ச, கரண்ட் பிடிச்சதில் ஆள் ஸ்லோமோசன் மனுசனாகி விட்டார். மீண்டும் பழைய மாதிரி ஆகிறதுக்கும் இந்தியாவில்தான் சிகிச்சை பெற வேண்டியிருந்தது.

மருத்துவச் செலவு ஏறஏற ஊரிலயிருந்த கடையையும் காரையும் அன்னமலர் விற்றுவிட்டார்.

சிகிச்சை முடியில் நடுக்கம் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. ஆனால் பழைய மாதிரி ஆக முடியவில்லை. கிறிஸ்தோபர் ஊருக்கு வந்த மூன்றாம்நாள் பின்னேரம், பற்றிக் அழுதுகொண்டு ஓடி வந்தான். மண்மீட்பு நிதி கட்டவில்லையென அவனது தாயை மாடிவீட்டுக்கு கொண்டு சென்றிருந்தனர்.

பற்றிக் சைக்கிள் ஓட கிறிஸ்தோபர் முன்னுக்கு இருந்தார். ரவுனுக்கு போய் மோதிரத்தை அடைவு வைச்சு, காசெடுத்துக் கொண்டு மாடி வீட்டுக்குப் போனார். காசைக் கட்டி ஆளை வெளியில் எடுத்துப் போட்டு, வீட்டைப்பற்றி பேச்செடுத்தார். ஒரு பொடியன் அவரது கையை பிடிச்சு கவனமாக வெளியில் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். வரும் போது சொன்னான். “ஐயா... கவலைப்படாதேங்கோ... கொஞ்ச நாள் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக் கொள்ளுங்கோ..... தமிழீழம் கிடைக்கட்டும். உடனே வீட்டைத் திருப்பித் தந்திடுவம்”

5

கன இடத்தில் பார்த்து, கடைசியில் உடுப்பிட்டிப் பொடியன் ஒருவனை டிலக்சிக்கு முற்றாக்கியிருந்தனர். அவன் மாஸ்ரர் பொடியன். சீதனம் பெரிதாக எதிர்பார்க்கவில்லை எனவும், வீடு, நகை கட்டாயமெனவும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் சொல்லியிருந்தனர். ஒருநாள் பின்னேரம் போய் டிலக்சியின் சீதனவீடு பற்றிய கதையை இரவு வரை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கதை முடிய மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் மட்டும் மிஞ்சியிருந்தார். தாய் வீட்டுக்குள்ளிருந்து முணுமுணுத்தாள்.

அடுத்த நாள் மாப்பிள்ளை தரப்பு ரெலிபோன் பண்ணி வீடு உடனே தரவேண்டும் எனவும் முடியாவிட்டால் மனஸ்தாப்பப்படாமல் இந்த சம்பந்தத்தை கைவிட்டு விடுவோம் என்றும் சொன்னார்கள். கிறிஸ்தோபர் பின்னேரப் பொழுதில் மாடிவீட்டுக்குப் போனார். அவருக்கு சிங்களம் தெரியும். அவரது வீட்டிலிருந்த முகாம் மேலதிகாரியை சந்தித்து விசயத்தை சொன்னார். அவன் கேட்டான் “இஞ்ச ரெலே இருந்தது. இந்தியன் ஆமி இருந்தது. புலி இருந்தது. அவங்களோட ஏன் கதைச்சு வீட்டை வாங்கியில்லை?”

கிறிஸ்தோபர் தன்னால் முடிந்த எவ்வளவே வாக்குறுதிகள் கொடுத்தும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கவில்லை. சம்பந்தம் முறிந்து போனது. வேற இடத்தில் கதைக்கலாமென அவர் தயாரான போது டிலக்சி தடுத்து விட்டான். இப்ப தனக்கு கல்யாணம் செய்ய விருப்பமில்லையென்றுவிட்டான். அதுஅது அந்தந்த பருவத்தில்தான்

செய்ய வேணும். பருவம் தப்பி பயிரிட்டால் பலன் கிடைக்காது என்பது மாதிரியான கதைகளை விட்டு மகளை சம்மதிக்க வைக்க அன்னமலர் முயன்றார். உடுப்பிட்டி மாப்பிளை வேண்டாமென்றது அவளுக்கு சரியான தாக்கமாக இருந்திருக்க வேணும். கடைசியில் பிரான்சில் இருக்கிற சித்தப்பன் அல்பிரட், ஜேர்மனிச் சித்தப்பன் மார்க் அந்தோனி ஆட்கள் ரெலிபோன் மேல ரெலிபோன் அடிச்சு ஓம் போட வைச்சினம். இனி இலங்கை மாப்பிள்ளை வேண்டாம். நீ இஞ்ச வா. நல்ல வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையை கட்டி வைக்கிறம் என்று சம்மதிக்க வைச்சிட்டினம். அவையளினர் மனசில் பற்றிக்கும் இருந்திருக்க வேணும். அவனும் அப்ப ஜேர்மன் போயிற்றான்.

அந்த நேரம் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியில் போறதைவிட விண்வெளிக்கு போறது சுகம். விதானை, சமாதான நீதவான், ஏரியா ஆமிக் கொமாண்டர் என பலபத்துப் பேரிட்ட கடிதமும் கையெழுத்தும் வாங்கவேணும். இந்த கடிதங்களை ஆமிக்காம்பில் குடுக்கவேணும். அவையன் விசாரணை செய்து ஓகேயென்றால்தான் பாஸ். டிலக்சியும் ஒரு விண்ணப்பம் எழுதி அனுப்பினான். மாடி வீடுதான் மெயின்காம்ப். அன்னமலரோட போய் கொமாண்டரை சந்திச்சு ஒரு கையெழுத்தும் வாங்கினான். பத்து நாளைக்கு பிறகு விசாரணைக்குக் கூப்பிட்டினம். விசாரணையை வெற்றிகரமாக முடிச்சால் பாஸ்தான்.

6

நேற்று கொஞ்சம் அதிகமாகவே குடிக்க வேண்டியதாகப் போய்விட்டது. என்னுடன் வந்த நண்பனுக்கு தெரிந்த ஒருவன் ஓட்டிக்கொண்டு விட்டான். கதிரையில் உட்கார்ந்ததில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் தோல்விக்கான மூன்று காரணங்கள். இனி ஈழத் தமிழரை தென்தடான் காப்பாற்றுமா? என்பது மாதிரியான அரசியல் கேள்விகளை முன்வைத்தபடி இருந்தான். உண்மையில் இவை என்னை ஆழ்ந்த கவலைகொள்ளச் செய்தன. ஆகவே நேற்று நாங்கள் சற்று அதிகமாக குடிக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. அறைக்கு வந்து சிவனே என படுக்கையில் விழ, வீட்டிலிருந்து ரெலிபோன் வந்தது. அம்மா அரைமணித்தியாலம் கதைச்சா. அவ்வளவு நேரமும் அவ சொன்ன ஒரு வசனம்தான் காதுக்குள் எதிரொலிச்சுக் கொண்டிருந்தது. கிறிஸ்தோபர் தற்கொலை செய்துகொண்டாராம்.

எனக்கு உண்மையிலேயே கெட்ட கோபம் வந்தது. இந்த உறண்டல் பற்றிக் என்ன மசிருக்கு டிலக்சியை விட்டிட்டு வேற பெடடையைச் செய்தவன்? சீதனம் காணாததோ அல்லது வீடு இல்லாததோதான் காரணமாயிருக்க வேணும். எனக்கு தெரிந்த தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில தூசணங்களையெல்லாம் எழுதி அவனுக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் அனுப்பினேன். பிறகு அப்படியே தூங்கி விட்டேன்.

சேகுவேரா இருந்த வீடு

108

பின்னிரவில் விழித்துக் கொண்டேன். கண் வேறு எரிந்தது. எதையும் சரியாக பார்க்க முடியவில்லை. பற்றிக்கிடமிருந்து மின்னஞ்சலானது வந்திருந்தது. தமிழ் இணையத் தளமொன்றில் வந்திருந்த செய்தியின் விங் தந்திருந்தான். அதனுள் நுழைய, செய்தியும் படங்களுமிருந்தன. படத்திலிருந்த பெண்மணியின் முகம் தெரிந்ததாகயிருந்தது. தெளிவாக பார்க்க முடியாமல் கண் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. முகத்தை கழுவிவிட்டு வந்து பார்த்தேன்.

கொழும்பில் நடைபெற்ற காணாமல் போனவர்கள் மாநாட்டு படம். வெள்ளை நிற சேலையணிந்து, காணாமல் போன மகளென எழுதி டிலக்சியின் படத்துடன் அன்னமலர் நின்றார்.

ஐயனின் எஸ்.எல்.ஆர்

எங்கட தமிழ்ச் சினிமாவில் அனேகமாக ஒரு கட்டம் வரும். ஹீரோவுக்கு கோபம் வந்தால் கையைத்தான் காட்டுவினம். அவர் கையைப்பொத்த, நரம்பு புடைச்சு இரத்தம் ஓடும். இந்த சீன் வைக்காத ஹீரோக்கள் இல்லை. இந்த செக்கனில் நீங்கள் அப்படி ஒரு சீனை எனக்கும் வையுங்கோ. ஆனால் என்ன அவையன் மாதிரி நான் எழும்பின ஆம்பினை இல்லை. அவையன் மாதிரி சிக்ஸ் பேக் எல்லாம் கிடையாது. சிங்கின் பேக்தான்.

பல்லை நெருமிக் கொண்டு பொறுமையாக இருக்கிறன். என்னுடைய கோபத்தை முன்னுக்கிருக்கிற ஆக்கன் காணக்கூடாது. குடும்பத்துக்காக தன்ர அவமானங்களை கஸ்ரப்பட்டு தாங்கிக் கொள்ளுற ஒரு ஹீரோ எப்படியான ரியாக்சனுகளை காட்டுவார் என்பது உங்களுக்கு தெரியும்தானே. பல்லைக்கடிச்சு, கூரையைப் பார்த்து என்று ஓவர் அக்சன் காட்டுவார். இப்படியெல்லாம் இல்லாமல் நோமலான அக்சனுகளோட இன்னுமொரு சீன் வையுங்கோ. முன்னுக்கு வாய்நிறைய வெத்திலையோட எச்சில் பறக்க கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிற வேலுப்பிள்ளை சாத்திரியின்ர அலகு பறக்க அடிக்க வேணும் மாதிரியிருக்குது. என்னால ஒரு நல்ல காரியம் கெடக்கூடாது. அம்மா சாத்திரிக்குப் பின்னால நின்று பேசாமலிருக்கச் சொல்லி கை காட்டினா. அம்மாவின்ர சைகைக்காக இல்லாவிட்டாலும் சித்தியின்ர முகத்துக்காக பேசாமல் இருந்தன். எனக்கு அம்மாவை விடவும் சித்தியில் பாசம் கூட.

ஒரு கிழமையாக சாத்திரியை காணுற இடத்தில் அடிக்கிறதென்ற முடிவோடதான் திரிஞ்சன். ஆள் அகப்படவில்லை. வழமையில் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தரம் முட்டுப்படுற சாத்திரி இந்தக்கிழமை கண்ணிலயே படயில்லை.

சாத்திரிக் கிழவனின்ர நல்ல காலம், தப்பி விட்டான். கோயிலிலயோ சந்தியிலயோ எங்கயென்றாலும் ஆள் எத்துப்பட்டிருக்க வேணும். அந்த இடத்தில் கிழவனின்ர அலகு பறந்திருக்கும். அந்தானுக்கு ஒன்றும் செய்து போடாதை என அம்மாதான் திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக்கொண்டிருந்தா. நான் அடிச்ச சாத்திரி சாகப்போறதில்லை. இது அம்மாவுக்கென்ன, இந்த உலகத்துக்கே தெரியும். ஆனால் பிறகு “இந்த கூறுகெட்ட குடும்பத்தினர் சகவாசமே வேண்டாம்” என்று சித்தியின்ர குறிப்பைச் சுழட்டி எறிஞ்சுபோடும் கிழவன் என்று அம்மா பயப்படுறா. கிழவனை விட்டால், சித்திக்கு கலியாணம் செய்து வைக்கவல்ல சேவன் இந்த அகில உலகத்திலயே இல்லையென்பது அவ்வின்ர நிலைப்பாடு. கொஞ்சம் வயசான பொம்பிளையெண்டால் கலியாணம் செய்து வைக்கிறது கஸ்ரம்தான்.

இப்பிடித்தான் பத்து நாளைக்கு முதல் சாத்திரி சங்கக்கடையில் நின்றிருக்கிறான். கிழவனுக்கு நல்ல வெறி. சங்கக்கடை மனேஜர் ஏதோ கேட்க, கதை வளர்ந்து வளர்ந்து போய் சித்தியில நின்றிருக்குது. சாத்திரி ஒரு கெக்கட்டச் சிரிப்பு சிரிச்சுப்போட்டு சொன்னானாம் “அது ஒரு முத்தல் முருங்கைக்காய்..... ஏன் இவ்வளவு நான் கட்டாமல் இருக்கிறான்.... நான் நினைக்கிறன் ஏதோ கேஸ் போல.....” சங்கக்கடையில் இன்னும் நாலைஞ்சு பேர் நின்றிருக்கினம். அதில ஓரான்தான் எனக்கு சொன்னது. உண்மையில் அந்த சங்கக்கடைக்கு முன்னாலயிருக்கிற பருத்தித்துறை யாழ்ப்பாணம் மெயின் றோட்டில சாத்திரியை உருட்டி உருட்டி அடிக்கிறது மாதிரியான ஒரு அடிபாட்டு சீனை எப்பவோ நீங்கள் வச்சிருக்க வேணும். என்னால அது முடியாமல் போயிற்றுது.

சித்தி ஊருக்கு வர முன்னர் ஒரு மாப்பிளையை பிடிக்க வேணுமென்றுதுதான் அம்மாவின் பிளான். சித்தி வந்திறங்க தாலியோட மாப்பிளை போய் நிற்பார். ஆனால் சித்திக்கு நாற்பது வயது கடந்ததுதான் பிரச்சனையாயிருக்குது. ஆனால் இதொரு சிக்கல் இல்லை. வெளிநாட்டு சிற்றிசன் உள்ள பொம்பிளைக்கு சுகமாக மாப்பிளை எடுக்கலாமென்று சாத்திரி சொல்லுறான்.

எனக்கு ஏழு வயசாயிருக்கேக்க சித்தி கனடா போனவ. கனடாவில் இருக்கிற மாமாதான் எடுத்தவர். சித்தி கனடா போற செலவைப்பற்றி அந்த நேரம் ஒருதரும் யோசிக்கயில்லை. அந்த நேரம் அவவுக்கு அப்பிடியொரு பிரச்சனை. அப்ப அவ ஒரு பப்ளிக் ஸ்ரேற்றென்ற விட்டிருந்தா “இனி என்ர லைப்பில் சிறிலங்கா என்ற பெயரிருக்காது...” என்று. ஆனால் நாட்டு “நிலைமை என்ன மாதிரி மரிவிட்டுது. மகிந்த ராஜபக்சவே யாழ்ப்பாணம் வந்து பொங்கிப்படைச்சிட்டு போறார். சித்தி கொஞ்சம் யோசிச்சாதான். அவ அங்க இருந்த காலத்தில் நடந்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் பேரணியளில் ஒன்றும் விடாமல் கலந்துகொண்டிருக்கிறா. இலங்கைக் கொடியெல்லாம் பப்ளிக்கில் கிழிச்செறிஞ்சும் இருக்கிறா.

எனக்கு சித்தியெண்டால் உயிர். நான் முந்தி அவவோடதான் படுக்கிறேன். ஒவ்வொரு வருச வித்தியாசத்தில நானும் அண்ணரும் பிறந்ததால அம்மா ஆரைக் கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு படுக்கிறதென்ற பிரச்சனை வந்திட்டுது. ஏன் சகோதர யுத்தம் செய்வான் என்று நான் விட்டுக்குடுத்து சித்தியிட்ட போயிற்றன். இந்த இணக்க அரசியல் என்ற சொல்லெல்லாம் பிறகுதான் வந்தது. அம்மாவை விட சித்தியோட படுக்கிறது எனக்கும் பிடிச்சிருந்தது. என்ர தலையைத் தடவி நித்திரை கொள்ள வைப்பா. அவவுன்ர கை நல்ல மென்மை. எனக்கது பிடிக்கும். ஒவ்வொரு இரவிலயும் கதையளும் சொல்லுவா. நான் வலு சின்னப்பொடியனாக இருக்கேக்க, பேய்வந்து அப்புவினர் பிடரியில தட்டினது, சீனித்தாத்தாவின்ர சைக்கிள் கரியில இருந்து வந்தது என்ற மாதிரியான கதையள் சொல்லுவா. பிறகு நான் கொஞ்சம் வளர்ந்து கள்ளன் பொலீஸ் விளையாடத்தொடங்க, ஐயன், காமினி ஆக்களின்ர கதையள் சொன்னா.

நான் பிறந்தது இந்தியன் ஆமி நேரம். நான் அவையை கண்டதில்லை. அவையளின்ர ஊரடங்குச்சட்ட நேரம், காரில வெள்ளைக்கொடி கட்டிக்கொண்டுதான் அம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோனவையாம். ஒரு அசுமாத்தமும் இல்லாமல் ஊர்அடங்கி இருக்கேக்கதான் நான் பிறந்தனானென்றும், அதாலதான் ஒரு அசுமாத்தமும் இல்லாமல் கள்ள வேலையள் செய்யிறென்றும் இப்பவும் வீட்டில அபிப்பிராயப்படுகினம். ஊருக்குள்ள இந்தியன் ஆமி வரேக்க, வரிசையில் நின்று வந்தே மாதரம் பாடி பூப்போட்ட ஆக்களில் சித்தியும் ஓரான். ஒவசியர் தாத்தாதான் அவையளுக்கு மாலை போட்டு “வங்கத்தை வென்றான் அன்னை. இன்று சிங்கத்தை வெல்வான் அவள் பிள்ளை” என்று தான் எழுதிய பஞ்ச்டயலாக் பாணி கவிதையையும், இந்த சம்பவங்களுக்கு முதல் கிழமை முரசொலி பேப்பரில வந்த கம்பன் கழக ஜெயராஜ் எழுதிய “வந்தே மாதரம் என்போம் அது வந்தே மா தரும் என்போம்” (இந்திய விமானங்கள் இங்கு போட்ட உணவுப் பொதிகளிற்காக எழுதப்பட்டது) கவிதையையும் வாசித்து கைதட்டல் வாங்கினாராம். சண்டை தொடங்கினதுக்குப் பிறகு ஒருநாள் இரவு, மூத்திரம் பெய்யுறதுக்காக வீட்டுக்குள்ளயிருந்து வெளியில் வந்தவர் இந்தியன் ஆமி சுட்டுத்தான் செத்தார்.

அந்த நேரம் எங்கட ஊரில் பேமசான இயக்ககாரர் என்றால் ஐயன், குணபால், காமினி, சுருளி ஆக்கன்தான். அப்ப ஏராளம் இயக்கம் இருந்திருக்குது. ஆனாலும் சனம் இயக்கமென்று சொல்லுறது இயக்கத்தை தான். இதிலயும் ஐயன்தான் பேமஸ். ஐயனின்ர சாகசங்களால என்ர இரவுகள் நிரம்பி வழியும். இந்தியன் காரன் ஒருவேளை பிரபாகரனைப் பிடிச்சிருந்தாலும் ஐயனைப் பிடிச்சிருக்கவே முடியாதென்று சித்தி அடிச்சுச் சொன்னா. ஆள் அவ்வளவு சுழியன்.

இப்ப எங்கட ஊர் ரவுண்ட்அப் என்று வையுங்கோவன் ஊருக்கு உள்ளுக்கு வாற பாதை, சத்தியிருக்கிற பாதையெல்லாம் இந்தியன் ஆமி நிப்பினம். ஆனால், ஊரின்ர நடுச் சென்ரரில ஒரு இந்தியனுக்கு வெடி விழுந்திருக்கும். பிறகு பார்க்க, புகையிலையோ, அலம்பலோ ஏத்தின வண்டிலிலை மாட்டினர் வாலை முறுக்கி வண்டிலை ஊருக்கு வெளியில ஐயன் கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கும்.

இப்பிடித்தான் ஒருநாள் குலனைப்பிள்ளையார் கோவிலடியில துவக்கைக் கழட்டி வைச்சிட்டு ஆள்குளிச்சுக்கொண்டிருக்கிறார். ஆரோ சொல்லிக்குடுத்து இந்தியன் ஆமி வந்திட்டுது. துவக்குக்குப் பக்கத்தில ஆமி. ஒன்றும் செய்யலாது. ஆள் துவக்கை விட்டிட்டு பனங்கூடலுக்குள்ள பாய்ந்து விட்டது. ஆளுக்கு சரியான கவலையாம். இந்தியனிட்டயிருந்து ஒரு துவக்கு எடுத்துப் போட்டுத்தான் சாப்பிடுவன் என்று முடிவாயிருந்தாராம். மூன்றாம் நாள் நெல்லியடிச் சந்தி செக் பொயின்றறுக்கு குண்டெறிஞ்சு ஒரு புது எஸ்.எல்.ஆர். எடுத்துப் போட்டுத்தான் சாப்பிட்டவராம்.

ஐயன் சுட்டது. ஐயன் குண்டடிச்சது. ஐயன் வெட்டியது என்று வெகுகாலம் நீடித்து வந்த கதை ஒருநாள் ஐயன் விலத்தி வெளிநாட்டுக்குப் போச்சது என்றதோட முடிஞ்சது. கிட்டத்தட்ட சித்தி கதையில ஐயனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப, யாழ்ப்பாணத்தை இலங்கைஆமி பிடிக்குது. அப்ப எனக்கு எட்டு வயசு. சித்தி படிப்பிக்கிற பள்ளிக்கூடத்தில்தான் படிக்கிறன். இரண்டு பேரும் ஒன்றாக போய் ஒன்றாக வருவம். ஒரு ரீச்சரினர் கையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் வாறதில எனக்கு பெரிய புளுகு. ஒரு பொடியனும் கொளுவலுக்கு வரமாட்டினம்.

இந்தியன் ஆமி மாதிரி இல்லாமல், இலங்கை ஆமி ஒவ்வொரு சந்திக்குச் சந்தி பொயின்றர் போட்டினம். நெல்லியடி ரவுணில பெரிய காம்ப் வந்திது. அதுக்குப் பக்கத்தில இன்னொரு தமிழ் இயக்கத்தினர் காம்ப். அனேகமாக ஒவ்வொரு முக்கிய பொயின்றிலையும் இந்த இரண்டு பார்ட்டியும் சேர்ந்துதான் நிப்பினம். அந்தக் காம்ப் கடந்துதான் பள்ளிக்கூடம் போக வேணும். பொயின்றில இருந்து சித்தியை நக்கல் பண்ணுவினம். ஸ்ராட்டில “சது நங்கி”, “லஸ்ஸன நங்கி” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவை, தமிழ் மொழியில பரிச்சயமாகி “தங்கச்சி இங்க பாருங்க”, “என்ன பேரு” என்று கதைக்க தொடங்கிச்சினம்.

இப்பிடித்தான் ஒரு நாள் பள்ளிக்கூடத்தால வரேக்க, பொயின்றில இருந்து ஒருத்தன் மறிச்சான். அவனின்ர நடை, பேச்சை பார்க்க ஆள் ஒரு சத்த தமிழன் என்றது விளங்குது. சித்தியைப் பார்த்து “நீர்தானே ஐயனை லவ் பண்ணினீர்” என்று கேட்டான். சித்தி மற்றப் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு “இல்லை” என்றா. அவன் சிரிச்சுக் கொண்டு சொன்னான். “நாங்களும் இயக்க காரர்தானே. என்னை லவ் பண்ண மாட்டீரோ”.

எனக்கென்றால் பத்திக்கொண்டு வந்திது. எங்கிட சித்தி என்ற மாதிரி ஒரு டீசன்ட்டான ஆள். இந்தக் காவாலி என்ன கதைக்கிறான். சித்தி என்ற கையைப் பிடிச்சிழுத்துக் கொண்டு வேகமாக வந்திட்டா.

அடுத்த நாள் சித்தியை பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாமென்று அம்மா மறிச்சா. தான் காவாலியளின்ர கதையை கணக்கில எடுக்கிறதில்லை என்று சித்தி வெளிக்கிட்டா. பொயின்றைக் கடக்கேக்க தாடிக்காரன் எட்டிப் பார்த்து “புலியினர் லவ்வர் போறா” என்று சொல்லி சிரிச்சான். ஐயன் இந்தியன் ஆமியிற்ற எடுத்த எஸ்.எல்.ஆர். துவக்கால அவனை அந்த இடத்திலேயே போட்டுத்தள்ள வேணும் மாதிரியிருந்தது. சித்தி ரோட்டை விட்டு பார்வையை திருப்பவேயில்லை.

பள்ளிக்கூடம் முடிஞ்சு வீட்ட திரும்பி வரேக்க, நாலைஞ்சு ஆமிக்காரனோட தாடிக்காரன் ரோட்டில நிக்கிறான். விமலா என்று சித்தியினர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டினம். நாங்கள் நிற்க, தாடிக்காரன் வந்து சொன்னான் “தங்கச்சி உம்மை சின்ன இன்குவாரி பண்ண வேண்டியிருக்குது. ஒருக்கால் காம்புக்கு வாங்கோ...”

நான் அழுத் தொடங்கினன். ஒரு ஆமிக்காரன் சொன்னான். “பிரச்சனை இல்ல தங்கச்சி. வந்திட்டு உடனே போங்கோ...” என்று. தாடிக்காரன் என்ற கையைப் பிடிச்ச அங்கால கூட்டிக்கொண்டு போய்ச் சொன்னான். “இதில நிண்டு கத்தாத... அடிச்சே கொல்லுவன். வீட்டுக்குப் போ...”

நான் போகவில்லை. இன்னும் சத்தம் போட்டு அழுத்தொடங்க, தாடி என்ற கன்னத்தில் விட்டான் ஒன்று. சித்திக்கு கோபம் வந்திட்டுது. “ஐசே... அவனை அடிக்காதையும்” என்று உறுமினா. சித்தி அப்பிடி கதைச்சு நாள் இதுவரை கண்டதில்லை. என்ற கன்னத்தை தடவி, வீட்டுக்கு ஓடிப்போய் அம்மாவிட்ட சொல்லச் சொன்னா. ஒரு இடமும் நிற்காமல் வீட்டுக்கு ஓடினன். அம்மா முதல் வேலையாக கனடாவில இருக்கிற மாமாவுக்கு ரெலிபோன் அடிச்சா. கனடாவில இருக்கிற மாமா, லண்டனுக்கு, நோர்வேக்கு, பரிசுக்கு, இத்தாலிக்கு, இந்தியாவுக்கு அடிச்ச அங்கயிருக்கிற சொந்தக் காரருக்கு சொன்னார். குட்டி நெல்லியடியில சிறீலங்கன் ஆமியாலயும் அவையனோட இருக்கிற ஒரு தமிழ் இயக்கத்தாலயும் சித்தி பிடிக்கப்பட்டது. இன்றரசனல் லெவலில எதிரொலிச்சது.

அம்மாவையும் என்னையும் சைக்கிளில ஏத்திக் கொண்டு அப்பா ஆமிக்காம்புக்குப் போனார். ஆமிப் பெரியவன் தாங்கள் பிடிக்கயில்லை என்று இரண்டு கையையும் விரிச்சான். பிறகு “உங்கட தமிழ் ஆக்கன்தானே பிடிச்சவை. பிறகேன் எங்களிட்ட வரியன்” என்றான். அவையனும் எங்கட தமிழ் ஆக்கன்தானே. போய் கதைச்சுப் பார்ப்பம்

என்று போனம். எங்களை உள்ளுக்கு விடமாட்டம் என்று விட்டினம். கேற்றடியிலயே நிற்பாட்டி விசாரிச்சினம். எங்களோட கதைச்சவனும் பெரிய தாடி வைச்சிருந்தான். அம்மா அமுதமுது விசயத்தைச் சொன்னா. அவன் சொண்டை பிதுக்கி கொஞ்ச நேரம் வலு சீரியசாக யோசிச்சான். பிறகு சொன்னான் “நாங்கள் ஒருதரையும் பிடிக்கிறதில்லையம்மா. எதுக்கும் முன்னாலயிருக்கிற ஆமிக்காம்பில கேட்டுப் பாருங்கோ.”

அம்மா இலேசப்பட்ட ஆள் இல்லை. அவையளிர் காம்ப் கேற்றைப் பிடிச்ச உலுக்கி சத்தம் போட்டு அழத் தொடங்கிற்றா. ரோட்டால போறவாற சனம் நின்று பார்க்க பயத்தில மெதுவாக பார்த்துக் கொண்டு போயினம். அவன் பேசாமல் உள்ளுக்குப் போயிற்றான். சித்தியில்லாமல் போறதில்லையென்ற முடிவோட அதிலயே இருந்திட்டம்.

கன நேரத்துக்குப்பிறகு இன்னொருத்தன் வந்தான். இன்ன இன்ன மாதிரியென்று அம்மா விசயத்தைச் சொன்னா. அவன் சொன்னான் “அவவை ஒரு சின்ன டவுட்டில்தான் பிடிச்சனாங்கள். ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. விசாரிச்சிட்டு நாளைக்கு விடுவம்” என்று. அன்றைக்கு எங்கட வீட்டில சமைக்கவில்லை. செத்தவீடு நடந்த வீடுமாதிரி இருந்திது. நான் மட்டும் பணிஸ் சாப்பிட்டுப் படுத்திட்டன்.

அடுத்த நாள் நான் பள்ளிக்கூடம் போகயில்லை. மூன்று பேரும் காம்புக்குப் போனம். வெளியில நிற்கச் சொல்லிச்சினம். எனக்கென்றால் அவையளிர் காம்புக்கு முன்னால நிக்க வெக்கமாயிருக்குது. தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு நிக்கிறன். இன்னும் பெரியவன் வரயில்லை. கொஞ்சம் பொறுங்கோ... கொஞ்சம் பொறுங்கோ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கினம். வரப்போற பெரியவனாவது எங்களில இரங்கி அன்றிய விடவேணும் என்று கடவுளை கும்பிட்டன். பத்து மணி இருக்கும் அப்பதான் உள்ளுக்குக் கூப்பிட்டு இருத்திச்சினம். அதொரு பெரிய வீடு. அந்த வீட்டுக்கார சனம் வெளிநாட்டில எங்கேயோ இருக்க வேணும். இப்ப இவையள் காம்ப் போட்டிருக்கினம். வீட்டினர் ஹோலில இருக்கிறம். சுவர் முழுக்க அவையளிர் நோட்டீஸ் ஒட்டிக்கிடக்குது. அதில நிறைய பழைய ஆட்களிர் படங்கலிருந்தது. எல்லோரும் தாடியோடுதான் நிக்கினம். படத்துக்குக் கீழே தோழர் என்று போட்டு அவையளிர் பேர் கிடக்குது. அங்கால அவையளிர் அரசியல் இலக்கு என்று பெரிய நோட்டீஸ் ஒட்டிக்கிடக்குது. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் வாசிச்சன். ஒருத்தன் வந்து கேட்டான் “தம்பி சின்ன ஆளின்டாலும் கெட்டிக்காரன் போல... பொலிற்றிக்கில இன்ரஸ்றோ” என்று. அப்பர் முகத்தை இறுக்கி வைச்சுக்கொண்டு சொன்னார் “பேப்பரெல்லாம் வாசிப்பான்”. அவன் கேட்டான் “சரி தம்பி இதில வாசிச்சதில விளங்கியிருக்கும்தானே எங்கட கொள்கை... சொல்லும் பாப்பம்...”

நான் திரும்பவும் ஒரு முறை நோட்டீசைப் பார்த்தன் .எதுகை மோனையாக இரண்டு வசனம் அதில எழுதிக் கிடக்குது. கூட்டாட்சி ,சுயாட்சி என்று கடைசிச் சொல்லுகள் முடியுது. நான் சொன்னன் “கூட்டாட்சியும் சுயாட்சியும்” என்று. அவனுக்கு வலு சந்தோசம். முதுகில தட்டிப்போட்டுச் சொன்னான். “ஆள் இன்ரலியனான ஆள்” என்று. இன்ரலியனான இந்தப் பொடியனிர் சித்தியை எப்ப விடுவினம் என்று தெரியாமல், ஒரு மெல்லிய ரென்சனில இருந்தன்.

பன்னிரண்டு மணிக்குக் கிட்டவாக ஒருத்தன் வந்து சொன்னான் “அவவை விசாரிச்ச முடிஞ்சது. கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ. சந்தோசம்தானே” என்று .சித்தி உள்ளுக்கிருந்து வாரா. அது சித்தி மாதிரியேயிருக்கவில்லை. அவகுனிஞ்ச தலை நிமிருறா இல்லை. தலை ஒழுங்கில்லாமல் கிடக்குது. முகம் காய்ந்து போய்கிடக்குது. ஒரு கதையுமில்லாமல் வெளியில வந்தம். வாசலில வைச்ச அம்மா கேட்டா “என்னடி ஏதும் பிரச்சனையே...” .சித்தி இல்லையென்று தலையாட்டினா. எனக்கு சித்தியைப் பார்க்க அந்தரமாயிருக்குது. அவவும் என்னைப் பார்க்கிறா இல்லை.

அதுக்குப் பிறகு அவ பள்ளிக்கூடம் போகயில்லை. நான் தனியாக போய் வந்தன். சித்திக்கு இஞ்சயிருக்கப் பிடிக்கயில்லை. ஒரு நாள் கூட இஞ்ச இருக்கமாட்டன் என்றா. அடுத்தகிழமை சித்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பா கொழும்பு போனார். சிவம் மாமாதான் ஏஜென்ஸி. கொஞ்ச நாளில கனடாவில இருந்து ரெலிபோன் பண்ணி, என்னைக் கொஞ்சினா.

சித்தி கனடாவில இருக்கேக்க ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் ரெலிபோன் எடுப்பா. ஒவ்வொரு முறையும் கதைச்ச முடியேக்க கொஞ்சுவா. நானிப்ப இளந்தாரியென்றாலும் கொஞ்சுறதை நிற்பாட்டயில்லை.

அவ பதினைஞ்ச வருசம் கழிஞ்ச யாழ்ப்பாணம் வரும்போதும் அவலில பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிற மாதிரி எனக்குப்படயில்லை. அப்படியேதானிருந்தா. அவலினர் கண் நல்லவடிவு. அது முகலுக்கை இன்னும் கூட்டிக்கது. அந்த லுக்கை கனடா இன்னும் கூட்டியிருக்கிற மாதிரி எனக்குப்பட்டது. சித்தியை வரவேறக சொந்தம், பந்தமென்று முப்பது சொச்சப் பேர் கூடியிருந்த இடத்தில என்னைப் பள்ளிக்காக கொஞ்சினா. நான் நெளிஞ்சன்.

இஞ்ச வந்ததுக்குப் பிறகுதான் இந்த கலியாண ஏற்பாடு அவவுக்கு தெரியும். அவவுக்கு கோபம் வந்திட்டுது. பெரியசத்தம் போட்டு பேசினா. கலியாண கதையே எடுக்க வேண்டாம் என்றா. இப்பிடி தெரிஞ்சிருந்தால் கனடாவில இருந்து வந்திருக்க மாட்டன் என்றா. அம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அப்ப இனி சாத்திரி தேவையில்லை. அந்த வெறிக்குட்டியை பருத்தித்துறை ரோட்டில நான் உருட்டி எடுக்கிறது

மாதிரியான ஒரு சீனை இந்தக்கிழமை நீங்கள் கட்டாயம் வைக்க வேணும்.

நானும் சித்தியும் தான் யாழ்ப்பாணம் சுத்திப்பார்த்தம். யாழ்ப்பாணத்தில் மினக்கெட்டு பார்க்கிறதற்கு அப்பிடிப் பெரிய புதினமாக ஒன்றுபிரப்பது மாதிரி எனக்கு தெரியவில்லை. சித்திதான் ஒருநாளைக்கு கசுரினாபீச் என்டுவா, மற்ற நாள் நிலாவரைக் கிணறு என்டுவா, பிறகொருநாள் நல்லூர் கோயில், சுப்ரமணியம் பூங்கா, கோட்டை என்டுவா, அனேகமாக இரண்டு பேரும் யாழ்ப்பாணத்தை சல்லடை போட்டம். சித்தி நல்ல மொடேன் ரைப் பொம்பிளைதானே. அவ்வோட போறதில எனக்கும் பெரிய சந்தோசம்.

இப்பிடித்தான் ஒருநாள் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைப் பார்த்திட்டு ரவுணுக்கு வந்து ஸ்ரான்லி றோட்டால நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறம். யாழ்ப்பாணக் கோட்டையை இடிச்சது சரியோ பிழையோ என்று இரண்டு பேரும் ஆர்க்கியூ பண்ணிக்கொண்டுவாறம். முன்னால ஒரு சலசலப்பு. ஆறேழு ஆம்பினையன் ஒரு குழுவாக வந்து கொண்டிருக்கினம். கிழக்கு சொந்தங்களிற்கான வெள்ளநிவாரணம் என்றெழுதிய பனரை ஒருத்தன் பிடிச்சக் கொண்டு முன்னுக்கு வாறான். அந்த கூட்டத்தில் சிலர் பெரிய தாடி, மீசையோட வருகினம். சித்தி பல்லை நெருமிப்போட்டுச் சொன்னா “சனியனுகள் இன்னும் திருந்தயில்லை”. பிறகு சொன்னா “இவங்களுக்கு ஒரு சதமும் குடுக்கக்கூடாது. நீ பேசாமல் வா. நான் கதைக்கிறேன்” என்று.

எனக்கென்றால் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இவங்கள் ஆர், ஏன் சித்தி பல்லை நெறுமினா என்று யோசிக்கிறன். ஒரு வேளை இந்த கோஸ்டி கனடாவிலயும் காசு சேர்த்துக்கொண்டு ஓடிவந்திட்டுதோ. அந்த முகங்களை பார்க்க, யாழ்ப்பாணத்து கிராமப்புறங்களை விட்டு வெளியில வராத முகங்கள் மாதிரியிருக்குது. பார்த்த உடனேயே சித்தி என்ன அடையாளத்தில், ஆர் என்று பிடிச்சா என்று என்று மண்டை குழம்பத் தொடங்கிவிட்டது. எதுக்கும் ஏன் சோலியை என்று விட்டு, சித்திக்குப் பின்னால போனன்.

முன்னுக்கு வந்தவன் வலு கிளினாக சிரிச்சான். சில மூஞ்சையளுக்குத்தான் சிரிப்பு பொருந்தும். கருணாநிதி மாஸ்ரருக்கு, எங்கட பெரியப்பருக்கு, தமிழ்ச்செல்வனுக்கு என்று எனக்கு தெரிஞ்ச சில சிரிச்ச முகங்கள் இருக்குது. இவனினர் சிரிப்பும் நல்லாத்தான் இருக்குது. அன்றி பல்லை நெருமுறதோ திட்டிறதோ அவசியமில்லாதது என்றும் யோசிக்க தொடங்கினன்.

“வணக்கம் அக்கா” என்றான் இன்னும் சிரிச்சபடி.

“ம்...”

“நாங்கள் கிழக்கு வாழ் சொந்தங்களுக்கு உதவ வெள்ள நிவாரணம் சேர்க்கிறம். உங்களால முடிஞ்சதை செய்யுங்கோ...”

சித்தி வலு நிதானமாக அந்தகுழுவினரின் முகங்களை பார்த்தா. பிறகு சொன்னா “அப்பிடி உதவுற அளவுக்கு என்னட்ட வசதியில்லை...”

“என்னக்கா இப்பிடிச் சொல்லுறியன்... பாக்க வெளிநாட்டுக்காரர் மாதிரி இருக்கிறியன்...”

“ஓ... வெளிநாடுதான் தம்பி. அது என்ர பிரச்சனை. ஆனால் கண்ட காவாலியரிட்டயெல்லாம் காசு குடுக்கிற அளவில நானில்லை...”

அவனினர் முகம் கறுத்ததை நான் பார்த்தன். இப்ப எங்கட நாடு கெட்டுப் போய்கிடக்குது. உடம்பினர் ஏதாவது ஒரு பகுதிக்குள்ளாயிருந்து பிஸ்டலை எடுத்து வெடி வைக்கிறானோ என்றும் பார்த்தன். சித்திக்கு ஏன் தேவையில்லாத கதை. குடுக்கிறதென்றால் நாறு ரூபாவை குடுத்திட்டு வாறது. இல்லையெண்டால், கஸ்ரமென்டிட்டு வாறது. இதென்ன கஸ்ரகாலமென்று நான் நினைக்க அவன் முகத்தை பழையபடி சிரிப்புக்கு கொண்டுவந்திட்டு சொன்னான்.

“இஞ்ச பாருங்கோ அக்கா... உங்களைமாதிரித்தான் கனதமிழ் ஆக்கள் நினைக்கினம். ஆனால் நாங்கள் அப்பிடியான ஆக்கள் இல்லை. நாங்கள் ஜனநாயக வழிக்கு திரும்பினதே உங்களுக்காகத்தான். நாங்கள் காசை கொள்ளையடிச்சு என்ன செய்ய போறம்?... எங்கிட தலைவரைப் பாருங்கோ... அவர் கலியாணமே கட்டயில்லை. தனக்கொரு வாரிசையே உருவாக்காமல் இருக்கிறார்...” என்று நீளமாக கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவனை சித்தி இடைவெட்டி நிற்பாட்டினா.

“தம்பி நீ நட” என என்னை முன்னுக்கு நடக்கச் சொன்னா. சரி. ஏதோ பிரகண்டம் நடக்கப் போகுது. அதை நான் கேட்கக் கூடாது என்று அவநினைக்கிறா என்றது விளங்குது. அந்த இடத்திலிருந்து போவது போல பாவனை பண்ணி மிக மெதுவாக நடந்தன். என்னுடைய கேட்கும் சக்தி முழுவதும் சித்தியினர் பக்கம் குவிஞ்சிருக்குது.

அவனினர் குரல் வலு நிதானமாக பின்னுக்கு கேட்டுது “உன்ர தலைவனினர் சீத்துவம் எனக்குத் தெரியும்... நான் அபோர்சன் செய்திருக்காட்டில் என்ர வயித்திலையும் உன்ர தலைவனினர் பிள்ளை வளர்ந்திருக்கும்...”

இரண்டாவது தலைவர்

நானூற்றுச் சொச்சப்பேர் இருக்கிற இந்த வரிசையில் எங்கட ஆள் இருநூற்று எழுபத்தேழாவது ஆளாக இருக்கிறார். ஒவ்வொருத்தரின்ர கையிலயும் விடுதலைப் பத்திரத்தை ஆமிக்காரர் குடுத்துக்கொண்டு வருகினம். பத்திரம் கையில கிடைச்ச ஆக்களின்ர முகத்தைப் பார்க்க மாட்டியன். அவ்வளவு பூரிப்பு. அடுத்தடுத்த நிமிசத்தில பத்திரம் தங்களின் கையிலயும் கிடைத்துவிடும் என்று தெரிந்தும், இன்னும் பத்திரம் கிடைக்காதவர்கள் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடைசி நேரத்தில ஏதும் பிசுருவந்து தங்களை மறிச்சுப் போடுகினமோ என்று அவையன் பயப்படுகினம். பத்திரம் கிடைத்த ஆக்களிற்கு நிம்மதிதானே. அவையன் பக்கத்தில இருக்கிற ஆட்களை சுரண்டி கதைக்கத் தொடங்கி விட்டினம். என்னயிருந்தாலும் இனி இஞ்சயிருந்தால் பிசுருவரும். நான் சுவிஸ் போகப்போறன். நான் அபுதாபி போகப்போறன் என்று கதைக்கிறவையன் ஒரு பக்கம், மரி மரி ரெலிபோன் நம்பருகள் பரிமாறுறவை ஒரு பக்கமென பெரிய சத்தமாக இருக்கிறது.

எங்கட ஆளின்ர கையில விடுதலைப் பத்திரத்தை இப்பதான் ஒரு ஆமிக்காரன் குடுத்திட்டுப் போறான். ஆள் பத்திரத்தை ஒன்றுக்கு மூன்றுதரம் விஸ்தாரமாக வாசிச்சார். மூன்று மொழியிலயும் விசயத்தை இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதியிருக்கினம். என்ன இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதியென்ன, விபரம் என்னவோ பரிசு கெட்ட விபரம்தான். இன்ன ஆள், இன்ன இன்ன இடத்தில இருந்து வந்து கடைசிச் சண்டையில சுரண்டைஞ்சு, இவ்வளவு காலம் வைச்சிருந்து புனர்வாழ்வு குடுத்திட்டு விடுறம் என்றதுதான்.

எங்கட ஆளுக்கு முன்னுக்கிருக்கிற ஆள் ஆரென்று பார்த்தால், அது கலாமோகன் மாஸ்ரர். மாஸ்ரர்தான் கனகாலமாக ஆளுக்கு பொறுப்பாக இருந்தவர். மாஸ்ரரிட்ட

நல்ல பணிஸ்மன்றெல்லாம் வாங்கியிருக்கிறார். இப்ப எல்லாத்தையும் நினைச்சுப் பார்க்க, வயிறு பத்தி எரியுது. என்னயிருந்தாலும் தன்ர கையில பத்திரம் கிடைக்க முதல் மாஸ்டருக்கு கிடைச்சிட்டுது. இதென்ன நீதி. மோட்டுச் சிங்களவன் என்ன இன்குவாரி பண்ணினவன். இது பெரிய அநீதியென யோசித்தார். பிறகு, எல்லாம் எங்கட ஆக்கள்தானே. எப்படியெண்டாலும் வந்து சேரட்டும் என்றும், எங்கட ஆக்கள் இப்பிடி மரிமரி தங்களுக்க அடிபட்டுத்தானே சுதந்திர தமிழீழம் இல்லாமல் போனது என்றும் யோசித்துவிட்டு, மாஸ்ரரை தட்டி கதைக்க முடிவு செய்தார்.

இந்த காம்பில ஒன்றரை வருசமாக இரண்டு பேரும் இருக்கினம். ஆனால் ஒரு வசனம் கதைச்சது கிடையாது. கண்டால் ஒரு சிரிப்பு. அவ்வளவுதான். கதைக்கிறதில மாஸ்ரருக்கு ஒரு பிரச்சனையுமிருக்கிற மாதிரித்தெரியவில்லை. எங்கட ஆளத்தான் கதைக்காமல் திரிஞ்சார். இப்ப விருப்பப்பட்டு மாஸ்ரரின்ர முதுகை தட்டுறார்.

“எப்பிடி மாஸ்ரர்... வீட்டோய் என்ன செய்யப் பேரியன்?...” மாஸ்ரர் ஒரு பக்கமாக திரும்பியிருந்து கொண்டு கதைக்கத் தொடங்கினார். சிங்களவன் ஆளும்நாட்டில் அடிமை வாழ்வு வாழ இஸ்டமில்லையெனவும், ஆனால் விதி தமிழர்களை பழிவாங்குகிறது எனவும், தான் ஏதாவது கப்பல் மூலம் கனடா அல்லது அவுஸ்ரேலியாவிற்கு போகவுள்ளதாகவும் கூறினார்.

மாஸ்ரரின்ர குணம் இன்னும் மாறியில்லை. மாஸ்ரர் முந்தி அரசியல்த்துறையில இருந்தவராம். நல்லாக் கதைப்பார். இயக்கத்தில ஞாயிற்றுக்கிழமையில கலைநிகழ்ச்சியன் வைப்பினம். இதில மாஸ்ரரின்ர தலைமையில பட்டிமன்றம் நடக்கும். தமிழீழப் பெண்கள் சாதனைப் பெண்களா இல்லையா, தமிழீழத்தை அடைய சிறந்தவழி அகிம்சைப் போராட்டமா ஆயுதப் போராட்டமா, இந்தியா தமிழீழத்தின் நட்புநாடா எதிரிநாடா, போன்ற விசயங்கள் பட்டிமன்ற தலைப்புக்களாக இருக்கும். எங்கட ஆளும் மாஸ்ரரின்ர பேச்சுக்கு கைதட்டின ஆளத்தான். இரண்டு பேருக்குள்ளும் இந்தக்கதைகள் வளர்ந்து கொண்டிருக்க, ஒரு ஆமிக்காரன் வேகமாக ஓடிவந்து விசிலடிச்சான். எல்லோரையும் அமைதியாக இருக்குமாறு கத்தினான். இவனின்ர வேகத்தை பார்த்த மற்றைய ஆமிக்காரரும் ஓடியோடி எல்லோரையும் ஒழுங்கான வரிசையில் இருத்திச்சினம். ஒழுங்கில்லாமல் அப்பிடிப்பிடி இருக்கிற சிலருக்கு அடியும் விழுது.

ஆமிக்காரர் பரபரப்பாக இருக்கிறதைப் பார்க்க, ஆரோ பெரிய ஆள் வரப்போறார் என்பது விளங்குது. வழமையாக, ஆமிக்காரர் ஓடித்திரியிற வேகத்தை வைச்ச வரப்போற ஆளின்ர தரத்தை தீர்மானிக்கலாம். இந்த வேகம் சாதாரண வேகம் இல்லை. அசுர வேகம். ஆர் வரப்போயினம்

என்று எங்கட ஆள் மண்டையைப் போட்டுப் குழப்பிக் கொண்டிருக்குது. ராஜபக்ச குடும்பத்தில் ஆரும் வரப்போயினமோ, கருணா அம்மாள் வரப்போகிறாரோ, வேற வெளிநாட்டு தூதர் ஆரும் வரப்போயினமோ என்று பலதையும் யோசிக்கிறார். ஒன்றும் பிடிபடவில்லை.

கொஞ்ச நேரத்தில் விருந்தாளியன் வருகினம். வெள்ளையும் மண்ணிறமும் கலந்த சேட்டும். வெள்ளை ரவுசரும் போட்டு கூலிங்கிளாசோட ஓரான் வருகுது. அவர்தான் விருந்தாளியாக இருக்க வேணும். அவருக்குப் பக்கத்தில் வலு பவ்வியமாக ஆமிக்காரர் வருகினம். ஆமிக்காரரென்றால், சும்மா ஆமிக்காரரில்லை. வன்னிக் கட்டளைத் தளபதியாயிருக்கிற கமால் குணரட்ண ஏற்கனவே இந்த காம்பிற்கு வந்திருக்கிறார். அவரும் கூலிங்கிளாகக்குப் பக்கத்தில் பவ்வியமான சிரிப்போட வாறார். எல்லாம் பொடியானும், எங்கட ஆள் மாதிரியே ஆச்சரியமாக பார்த்துக்கொண்டிருக்கினம். இதெல்லாம் சரி. இதுக்குப் பிறகு நடந்துதான் ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக எல்லாம் பொடியாளாலும் நோக்கப்பட்டது. நடக்கிறது உண்மையோ என்று கூட எங்கட ஆளுக்கு சந்தேகம் வந்திது. தமிழில், வலு சுத்தத்தமிழில், நாங்களெல்லாம் கதைக்கிற தமிழில், வந்தேறு குடிகளென்று சரத்பொன்சேகாவால் சொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் தமிழில் அந்தாள் வணக்கம் சொல்லி சிரிச்சார். இரண்டு கைகளையும் நெஞ்சுக்கு நேராக பொத்திப்பிடித்துக்கொண்டு கதைக்கத் தொடங்கினார். அவர் கதைத்ததை விட சிரித்தது அதிகம். இடையில் ஒருமுறை கண்ணை வேறு துடைத்துக்கொண்டார். அவர் கதைத்ததின் சாரம் நானும் உங்கட ஆள்தான். எல்லோரும் ஒரே ஆக்கன்தான். தமிழர் சிங்களவரென்ற வித்தியாசமில்லை. யுத்தம் கொடுமானது. எல்லோரும்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இனி வன்முறையை நாடாதீர்கள். உங்களை உயிரோடு விடும் அரசுக்கு எப்போதும் விசுவாசமாக இருங்கள் என்பதுதான்.

அவர் நல்ல உற்சாகமான மனுசனாக இருக்க வேணும். இந்த நாளை சந்தோசமானதாக யாராவது ஒருவரைப் பாடச்சொன்னார். ஒருதரும் எழும்பயில்லை. இந்தப் பெரிய கூட்டத்தில் ஒரு பட்டுக்காரன் இல்லையோ. முந்தி எவ்வளவு பாட்டை இயக்கம் விட்டது. இயக்கத்தினர் மரியாதையைக் காப்பாற்ற ஓராளை எழும்பச் சொன்னார். முன்வரிசையிலிருந்து ஒருவன் எழும்பினான். என்ன பாட்டு பாடப்போகிறான் எனக்கேட்டார். “புலி உறுமுது புலி உறுமுது” என்று முதல்வரியை எடுத்துவிட்டான். அவனின் முகம் ஒரு மாதிரிப் போனது மெல்லிய சிரிப்புடன் சொன்னார் “ஏனப்பு திரும்பத் திரும்ப அப்பிடிப் பாட்டுகள் பாடுறியன்... வேற நல்ல பைலாப்பாட்டு... ஆ... சிங்களத்தில் இருக்குதே ‘என்டமல்லி’ பாட்டு... அது மாதிரி...” என்று, பாடுவதற்கு தயாரான பொடியனுக்கு அந்தப்பாட்டுத் தெரியாது. கடைசியில்,

அவரோட வந்த ஒரு ஆமிக்காரன் “என்ட மல்லி என்ட மல்லி...” என்று பாட எல்லோரும் ஆடிஆடி தாளம் போட்டு அந்த புரோகிராமை முடிச்சினம். அவரும் போயிற்றார்.

முன்னால இருந்த மாஸ்ரரை தட்டி, இது ஆரென எங்கட ஆள் கேட்டுது. மாஸ்ரர் ஒன்றும் சொல்லுறார் இல்லை. பேசாமல் இருந்தார். பிறகு, “அதைவிடு... உதுகளைப் பற்றி யோசிக்காமல் உருப்படியான காரியங்களைச் செய்...” என்றார். எங்கட ஆளுக்கு வந்த கோபத்தில் மாஸ்ரரின்ர முதுகில் ஒரு மிதிமிதித்தால் என்ன என யோசித்தார். மாஸ்ரர்... இந்த உறண்டல் மனுசன் இப்பிடித்தான். அங்கயும் இப்பிடித்தான். இஞ்சயும் இப்பிடித்தான். இன்னும் குணம் மாறவில்லை. இந்த இடத்தில் மாஸ்ரர் இல்லாமல் வேறயாரும் இருந்திருக்க வேணும். எங்கட ஆள் ஒரு போடுபோட்டிருக்கும். தன்ர முதலாவது பொறுப்பாளரென்றதால் பேசாமலிருக்கிறார்.

எங்கட ஆளின்ர குறாப் ரெயினிங் முடிச்ச முல்லைத்தீவில் நிற்குது. மொத்தம் நூற்றியிருபது பேர். எல்லாரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பக்கப் பொடியன். ஒருநாள் துசையன்னை வந்து கதைச்சு, கடற்புலிக்கு வர விருப்பமானவர்களை கையை உயர்த்தச் சொன்னார். அதில கையை உணர்த்தி கடற்புலிக்கு போனதுதான் எங்கட ஆள். அங்க போனால், இவர்தான் உங்கட பொறுப்பாளரென்று ஒரு ஆளை அறிமுகப்படுத்துகினம். ஒருபெரிய சிரிப்போட மாஸ்ரர் வாறார்.

மாஸ்ரர் வலுகட் அன்ட் ரைட்டான மனுசன். விடியப்புறம் நாலரைக்கு எழும்பவேணும், ஆறுமணிக்கு சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்கவேணும், ரெயினிங்கில் பம்மாத்து விடக்கூடாது. சென்றியில் நித்திரை கொள்ளக்கூடாது. கிழமைக்கு கிழமை குளோரோசுயின் குளிசை போடவேணும்.

கடலே தெரியாமல் வளர்ந்த எங்கட ஆள், மாஸ்ரரின்ர பொறுப்பில்தான் கடல் ரெயினிங் எடுக்குது. பத்து கடல்மைல் நீந்தச் சொல்லுங்கோ அல்லது, முல்லைத்தீவு கடலில் ஒரு வோடர் குடுத்து தாய்லாந்தினர் சிறீர்ச்சா துறைமுகத்தில் ஏறச்சொல்லுங்கோ. எங்கட ஆளுக்கு எல்லாத்துக்கம் ஒம்தான். எல்லாம் மாஸ்ரரின்ர கண்காணிப்பில் பழகினதுதான்.

உண்மையில், மாஸ்ரர் நல்லவரா கெட்டவரா என்பது இன்றுவரை எங்கட ஆளுக்கு தெரியாது. நல்ல பொறுத்த பணிஸ்மன்றும் குடுப்பார். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கேக்க போனால், ஒருவாய் தீத்தியும் விடுவார். எங்கட ஆளுக்கும் இரண்டும் நடந்ததுதான்.

எல்லாம் நல்லாகத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது. இப்பதான் எங்கட ஆளுக்கு ஒரு சந்தேகம் வருது. ஆரம்பத்தில் இதைப்பற்றியெல்லாம்

யோசிக்கையில்லை. போகப்போகத்தான் சந்தேகங்கள் வருது. கொஞ்சம் பிடிபடப்பிடிபட சந்தேகங்கள் வரும்தானே. இந்த சந்தேகத்தை ஒரு பொடியளாலயும் தீர்க்க முடியாமல் போயிற்றுது. உண்மையைச் சொன்னால், ஆள் இதைப்பற்றி கதைக்கத் தொடங்கினதுக்குப் பிறகுதான் கனபொடியன் இதைப் பற்றி யோசிக்கவே தொடங்கினவை. அந்த நேரம் சந்திக்கிற எல்லாப் பொடியளிடமும் கேட்டார் “எங்கட இரண்டாவது தலைவர் யார்?...” முந்தின காலமென்றால் மாத்தையா இருந்தார். எங்கட ஆள் அப்ப இயக்கத்தில் இல்லை. ஆனால் மாத்தையாவில் நல்ல விருப்பம். அவரின் மீசை, உடம்பு, உயரம் எல்லாமே கம்பீரமானவை. பிரபாகரனும் மாத்தையாவும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் நிற்கும் படத்துடன் முந்தின காலத்து ஈழநாதப் பேப்பரின் கலண்டர் வரும். இந்தப் படத்துக்காகவே வீட்டு சண்டை பிடிச்சு பேப்பர் எடுக்க வைச்சிருக்கிறார். அந்த கலண்டர் கனகாலமாக வீட்டு சுவரிலயிருந்தது. பிறகு, தகப்பன்காரன் மாத்தையா இருக்கிற படத்தை மட்டும் கிழித்து எடுத்து விட்டார். பாதிக்கலண்டர்தான் சுவரிலயிருந்தது. அந்த நேரம் இயக்கத்தில் இருந்த ஆட்களின்ர வாயில் தமிழீழத்துக்கு அடுத்தபடியாக உச்சரிக்கப்பட்ட வசனமென்றால் அது இந்திய ரோவாகத்தானிருக்கும். அந்நிய ஊடுருவல் போன்ற வசனங்களெல்லாம் தாராளமாக பாவிக்கப்பட்டது. விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சீர்குலைக்கும் வல்லரசு புலனாய்வு அமைப்புகள் என்று நெயினிங் காம்பில கலைக்கோன் மாஸ்ரர் தொடர் வகுப்பெடுத்தவர். ஆனால் யாரும் மாத்தையாவின்ர பெயரை உச்சரிக்கினமில்லை. இயக்கத்திலும் சிலர் அவர்களின் வலையில் வீழ்ந்தனர் என்ற தொனிப்பட வகுப்பு நடக்கும்.

எங்கட ஆள் மாத்தையாவைப் பற்றி சிலரோட கதைச்சும் பார்த்தார். மாத்தையா ஆர், என்ன செய்தவர், இப்ப எங்கே, இனி யார் இரண்டாவது தலைவர், தலைவருக்கு ஏதாவது பிரச்சனை வந்தாலும் இரண்டாவது தலைவரை அறிஞ்சு வைக்கிறது நல்லதுதானே. பிறகு வீண் பிரச்சனையன் வராது என யோசித்தார். ஆனால் பொடியன் இது பற்றி கதைக்கினமில்லை. மெல்ல கழன்று விடுகினம். தேவையில்லாத கதை கதைச்சு வீண் பிரச்சனையில் மாட்டாதை என்று அட்வைஸ் பண்ணின ஆட்களும் இருக்கத்தான் செய்யினம். பலதையும் யோசிச்சுப் பார்த்திட்டு, ஒரு நாள் நேரடியாக மாஸ்ரரிடமே போய்க்கேட்டார். வெளியில் எங்கேயோ போவதற்காக வாகனத்தில் ஏறி இருந்த மாஸ்ரர், விசயத்தை கேட்டதும் இறங்கினார். அடிக்கிறதுக்கு கைஓங்கிப்போட்டுச் சொன்னார் “இயக்கத்தில் அடிக்கக்கூடாதென்ற ஓடர் இல்லாமலிருந்திருக்க வேணும். உனக்கிப்ப என்ன நடந்திருக்குமென்று எனக்கே தெரியாது...” என அடிக்காமல் விட்டவர். ஆயிரம் தோப்புக்கரணம் போடச்சொல்லி பணிஸ்மன்ற் தந்தார். தோப்புக்கரணம் போடுவதை எண்ணுவதற்கும் ஒரு பொடியனை விட்டார்.

இதுக்குப் பிறகு எங்கட ஆள் மாஸ்ரரோட அவ்வளவாக முகம் குடுத்துக் கதைக்கினதில்லை. ஏதும் அலுவலிருந்தால் மட்டும் அளவான கதையிருக்கும். கொஞ்ச நாளில் எல்லாமே எங்கட ஆளுக்குப் பிடிபட்டிட்டுது. நாலு இடத்துக்குப் போய் நாற்பது பேருடன் பழகத் தொடங்க நெளிவு சுழிவுகள் விளங்கினமாதிரி, இரண்டாவது தலைவர் பிரச்சனையும் விளங்கியது. அதாவது முதல் மாத்தையா இருந்திருக்கிறார். அதுக்குப் பிறகு, வெளிப்படையாக இல்லாவிட்டாலும் இரண்டாவது தலைவர் மாதிரி கிட்டுமாமாதான் வெளிநாட்டில் இருந்திருக்கிறார். அவர் தமிழீழத்திற்கு வந்து சேர்ந்திருந்தால் அவரை இரண்டாவது தலைவராக இயக்கம் அறிவிச்சிருக்குமாம். அதுவும் பிச்சிவிட்டுது. அதுக்குப் பிறகு இப்ப, இரண்டாவது தலைவர் மாதிரி இரண்டு பேர் இருக்கினமாம். தமிழீழத்தில் ஓரான். வெளிநாட்டில் ஓரான். தமிழீழத்தில் பொட்டம்மான். வெளிநாட்டில் இருக்கிறவரை கன இயக்ககாரருக்கே தெரியாதாம். கொஞ்சம் வயசான ஆள்வேறயாம். அனேகமாக அது அன்ரன் பாலசிங்கமாக இருக்கலாமென்று எங்கிட ஆள் யோசிச்சார். என்னயிருந்தாலும் பொட்டம்மான்தான் இதுக்கு சரியான ஆளென அபிப்பிராயப்பட்டார். இதையும் சிலரோட கதைச்சவர்தான். மாஸ்ரர் பணிஸ்மன்ற் குடுத்த சம்பவம் எங்கட ஆளுக்கு பிடிக்கையில்லை. என்னயிருந்தாலும் இந்தக் கேள்வியை ஒரு தேசத்துரோக குற்றம் மாதிரி மாஸ்ரர் பார்த்திருக்கக் கூடாது என யோசிச்சார். இதுக்குப் பிறகு மாஸ்ரருக்குக் கீழ் இருக்கப் பிடிக்கையில்லை. ஒருநாள் ஆற அமர இருந்து யோசித்து விட்டு, வலு கிள்ளான ஒரு கடிதம் எழுதினார். எதிரிகளினால் முற்றுகைக்குள்ளாகி தேசம் இக்கட்டான நிலையிலிருக்கும் போது, என்னை மாதிரி செங்களம் புக ஆவல் கொண்ட வேங்கைகளை ஏன் இப்படி வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆணையிடுங்கள் தலைவா என்பதுதான் சாரம். கடிதம் துசையண்ணைக்குப் போகுது.

அடுத்த கிழமை மெயின்காம்பிற்கு வரச்சொல்லி அறிவித்தல் வருது. ஆளுக்கு பதற்றமாகவுமிருக்குது. சந்தோசமாகவுமிருக்குது. சொன்ன வேலை செய்ய வேண்டுமென இயக்கத்தில் சேர்ந்த நாளிலயிருந்து சொல்லித்தாற விசயம். இதை விட்டிட்டு, வேற வேலை தா என எழுதியது பிடிக்காமல் போகுமோ என பலதையும் யோசித்துக்கொண்டு போனார்.

அங்க போக ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. ஆள் விரும்பியது மாதிரியே வேறு வேலை கிடைக்குது. இவ்வளவு நாளும் தரையில் கிடந்த ஆள். இனிவருசக்கணக்காக கடல்தானென ஆனது. இயக்கத்தின்ர ஆயுதக்கப்பலொன்றில் ஆளை ஏத்தினார்கள். உங்களில் சிலருக்கு தெரிந்திருக்கும் இயக்கத்தினது ஆயுதப் பரிவர்த்தனை பற்றி. இப்ப லாவோசின்ர கறுப்புச் சந்தையில் கொஞ்சச் சாமான் வாங்கப்படுகிறது என்று வையுங்கோ. அது ஒரு கிழமையிலயோ, ஒரு வருசத்திலயோ முல்லைத்தீவில் இருக்கும். அங்க ஏற்றுவதற்கும்

சேகுவேரா இருந்த வீடு

124

இங்கே இறக்குவதற்குமிடையில் வேலையை மூன்று செக்சனாக பிரித்திருந்தார்கள். இதில் இடையில் சாமானை வாங்கி இலங்கை எல்லைவரை கொண்டுவரும் இரண்டாவது செக்சன்காரர் வருசக் கணக்காக கடலிலேயே இருப்பினம். அவையன் கரையை காணுறதென்பது எப்போதாவது வெகுஅரிதாகவேயிருக்கும். ஆள் இப்ப இந்த செக்சனோட்தான். இந்த வாழ்க்கை ஆளுக்கு நல்லாப் பிடிச்சிருந்தது. என்ன, கரைக்குப் போகேலாது. நாலு பேரைச் சந்திக்க ஏலாது. மற்றும்படி எல்லாம் இயக்க வேலைதானே. ஒரு வருசமும் எட்டு மாதமும் கரையையே காணாமல் கடலுக்குள்ள ஓடித்திரிந்து கொண்டிருந்த கப்பலில் ஆள் இருக்குது. எங்கட ஆளினர் கப்பலில்தான் ஒரு முக்கியமான சாமான் தமிழீழத்திற்கு வந்தது. அந்த நேரம் சுப்பசொனிக், கிபீர் என அரசாங்கத்தின் ஜெட்விமானங்கள் இயக்கத்திற்கு பெரிய தலையிடையைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. இதுகளை விழுத்திற ஏவுகணை வாங்க இயக்கமும் நாயாய் பேயாய் அலைந்துதிரியுது. ஒரு இடமும் சரிவராமலிருந்தது. எங்கட ஆள் கப்பலுக்கு போன ராசியோ என்னவோ கடைசியில் ஒரு இடத்தில் மாட்டியது. அதுவும் உக்ரைனிடமிருந்து.

அவையன் தாங்கள் செய்த வெப்பத்தை நாடிச் செல்லும் ஏவுகணையன் கொஞ்சத்தை வித்திட்டினம். இப்ப நீங்கள் யோசிப்பியன், உக்ரைனிடமிருந்து ஏவுகணை வாங்கிக்கொண்டு வந்தும் பொடியளால் ஏன் கிபிரை விழுத்த முடியாமல் போனதென. கதையைக் கேளுங்கோ.

தாய்லாந்தின் சிறீர்ச்சா துறைமுகத்துக்குக் கிட்டவாக கப்பலை வைச்சிருந்த ஆட்களை, அவசரமாக உக்ரைன் வரச் சொல்லியாச்சுது. அது உக்ரைன் நேவியினர் துறைமுகம். விசயம் வலு ரகசியமாக காத்தும் காத்தும் வைச்சது மாதிரி நடக்குது. கப்பலில் இருக்கிற பொடியளுக்கு உக்ரைன்காரர் அன்று டின்னர் குடுத்திச்சினம். அவையனினர் சாப்பாடு பொடியளுக்கும் பிடிச்சிருந்தது. இடைக்கிடை தங்களினர் ஏவுகணையைப் பற்றி பெருமையாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தினம்.

அன்றிரவு ஒரு பரிசோதனையும் செய்து காட்டிச்சினம். அந்த பரிசோதனையை பார்க்க வெளிநாட்டிலிருக்கிற எங்கட பெரிய ஆட்கள் சிலரும் வந்திருந்தார்கள். வெள்ளை ரீசேட்டும், வெள்ளை ஜம்பரும் போட்டிருந்த நடுத்தர வயசுக்கார மனிதர். கறுப்பு உடுப்புடனிருந்த இளைஞன் மற்றும் இன்னும் சிலருமிருந்தனர். வெள்ளை ஜம்பரும், கறுப்பு உடுப்பும் தான் முக்கியமானவர்கள் போல. அவர்களுடன்தான் உக்ரைன்காரர் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கப்பலில் வந்த பொடியனை கொஞ்சம் தள்ளி நிற்பாட்டி வைத்து விட்டார்கள். இதனால் இயக்க பெரியவர்களை சரியாகப் பார்க்க முடியாமல் போனது.

பரிசோதனை நடக்கிற இடத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு இடத்திலிருந்து ஆட்லறி செல்லடிச்சினம். அது தானியங்கி ஏவுகணை. அதன் உணர்திறனுக்குட்பட்ட பகுதியில் வெப்பத்தை வெளியிட்டபடி ஏதும் போனால் தானாகவே புறப்பட்டு துரத்தும். உக்ரைன் ஆட்லறி செல்லையே நடுவானத்தில் அந்த ஏவுகணை அழிச்சது. பொடியளுக்கு நல்ல சந்தோசம். இனி சிங்களவனினர் பிளேன் எல்லாம் சுக்குநூறாக உடையப்போகுதென்ற கதையைத்தான் எல்லோரும் கதைத்தார்கள். அன்று கப்பலில் எங்கட ஆள் பெரியகுரலெடுத்து "நந்தசேன மல்லி நீ வந்ததேனோ துள்ளி" என்ற பாட்டை பாடினார். பொடியனெல்லாரும் கைதட்டி ஆட்டம் போட்டினம். இந்தப் பயணம்தான் இப்படி பாட்டும் கூத்துமாக அமர்களப்பட்டது.

சாமானை முல்லைத்தீவுக்கு கிட்டவாக கைமாற்றிப்போட்டு, கிபீர் விழுந்திட்டுதாம் என்ற செய்திக்காக பொடியன் காத்திருந்தினம். கடைசிவரை அப்பிடயொரு செய்தியே வரவில்லை. பிறகுதான் தெரியும், பொடியளுக்கு ஏவுகணையை விற்ற கையோடையே அரசாங்கத்துக்கு விசயத்தை சொல்லி, ஏவுகணைக்கான எதிர்ப்பை அரசாங்கத்துக்கு விற்ற உக்ரைன் காரனினர் பிஸ்னஸ்.

கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு எங்கட ஆள் திரும்பவும் முல்லைத்தீவில் தரையிறங்கினார். ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் கொடுத்து ஒரு மாதம் லீவில் விட்டினம். ஆள் வன்னி முழுவதும் ஓடித்திரிந்தார். அப்ப மாஸ்ரர் இடைக்கிடை முட்டுப்படுறவர்தான். ஆனால், இப்ப ஆள் பெரிய ஆள்தானே. முந்தித்தான் மாஸ்ரருக்குக் கீழே.

இப்ப எங்கிட ஆள் நினைச்சுக்கொண்டிருக்குது, தனக்கு மேல மூன்று பேர்தான் இருக்கினமென. முதலாவது தலைவர். அடுத்தது அந்த இரண்டாவது தலைவர் பிறகு, துசையண்ணை. மாஸ்ரர் கணக்கிலேயே இல்லை. இடையிடையே எங்காவது எதிர்ப்பட்டால், கோர்ன் அடித்தபடி போவார். எங்காவது நேருக்குநேர் சந்தித்தால் இரண்டொரு கதை. அதுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் கதைக்கிறார்கள். இவ்வளவு காலத்திற்கு பிறகு கதைக்கிறம். அப்ப கூட பார் இந்த உறண்டல் மனுசனை. தேவையில்லாத கதையை விட்டாம். எது தேவையில்லாத கதையென எங்கட ஆள் தனக்குள்ளயே வெப்பியாரப்படத் தொடங்கினார்.

இப்பமெல்லமெல்ல ஆட்களை விடுதலை செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். விடுதலையாகும் ஆளை நெருங்கிய உறவுக்காரர் ஒருவர் பொறுப்பெடுக்க வேண்டும். கொஞ்சக் கொஞ்ச ஆட்களாக கூப்பிட்டு வீட்டுக்காரர்களிடம் ஒப்படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நல்லாப் பழகின ஆட்களை ஆமிக்காரரும் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொஞ்சி பிரியாவிடை சொல்லுகினம். இப்ப எங்கட ஆளையும் இன்னும் கொஞ்சப்பேரையும் கூப்பிடுகினம். அதில்தான் மாஸ்ரரும் வாறார். விபரங்களை பதிவுசெய்து, புகைப்படம்

சேகுவேரா இருந்த வீடு

எடுத்து, கைரேகை பதிந்து ஆட்களை வெளியில் விட்டார்கள். வெளியில் வற எங்கட ஆளினர் தகப்பன்காரன் நின்று கட்டிப்பிடிச்ச அழுகிறார். எங்கட ஆளும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிக்குது. இந்த சென்டிமென்ட் எல்லாம் முடிய எங்கட ஆள் பஸ்சேற போனார். அந்த நேரம் பின்னால் ஆரோ கூப்பிடுகினம். திரும்பிப் பார்த்தால் மாஸ்ரர். மாஸ்ரர் கத்திச் சொன்னார் “நீ ரெண்டாவது தலைவர் ரெண்டாவது தலைவரென்று நச்சரிப்பியே... நாளைய பேப்பரை பார்த்து தெரிந்து கொள்ளு” என.

அன்று வீட்டுக்கு வந்த எங்கட ஆளுக்கு பலத்த வரவேற்பு. சொந்தம் பந்தமெல்லாம் மாலைபோடாத குறையாக வரவேற்கினம். எல்லோருடனும் கதைத்துவிட்டு படுக்க நடுச்சாமம் கடந்துவிட்டது. ஆனாலும் அடுத்தநாள் நேரத்துக்கே எழும்பி சந்தியிலயிருக்கிற பேப்பர் கடைக்குப் போனார். ஒரு உதயன் வாங்கினார்.

அதில நேற்று நடந்த விசயமிருந்தது இன்னார் வந்து, இன்ன இன்ன அட்வைஸ் பண்ணினாரென்ற விபரம் படத்துடன் வந்திருக்குது. அதை வாசித்த எங்கட ஆளுக்கு தலைவிறைச்சுது. நேற்று வந்தவர் கதைச்ச விசயத்தை போட்டு, அவரினர் பழைய படம் ஒன்றுதான் போட்டிருந்தினம். அது உக்ரைன் ஏவுகணை பரிசோதனைக்கு வந்த ஆள். அந்த ஆள்தானா நேற்று வந்த ஆள். எவ்வளவு மாறிவிட்டார்? அவர்தானா எங்கட இரண்டாவது தலைவர்? இது தெரிந்திருந்தால் அவருடன் கதைக்க முயன்றிருக்கலாமென யோசித்துக்கொண்டு கடைக்கு முன்னாலையே நிற்கிறார்.

“ச்சா... எவ்வளவு பெரிய பிழை விட்டிட்டன்..” என தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டார். பிறகு, இந்தப் பிழைக்கு தான்மட்டும் பொறுப்பில்லைதானையெனவும் யோசிக்கத் தலைப்பட்டார். ஏனெனில், முன்னரெல்லாம், குமரன் பத்மநாபன் என்ற பெயர் பத்திரிகைகளில் வருவதில்லை.

அப்படி வந்தாலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் பிற இடங்களிலும் கூட்டம் வைத்து யுத்தத்தின் அழிவுகளை நினைத்து கண்ணீர் விடுவது மாதிரியான படங்களெதுவும் பிரசுரமாகியிருக்கவில்லைத்தானே.

பிற வெளியீடுகள்

